

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဒါမောင်

အတိတ်မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှ
အလွမ်းသင့်ဒဏ်ရာ မျက်ရည်စက်လေးများ

BURMESE
CLASSIC

တေးချင်း
နဂါးချိုင်းစန္ဒာသစ်

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်
	၂၀၁၄၊ မေ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
	ရွှေဥစာပေတိုက်
	အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
	ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
	ရွှေပဒေသာအေဂျင်စီ
	အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
	ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ဖြူး	- ၁၆၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ	- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

၀၉၅-၈၃

အတိတ်မြတ်စင်းစိမ်းပေါ်မှ အလွမ်းသင့်ဒဏ်ရာ မျက်ရည်စက်
လေးများ / မမသဒ္ဒါမောင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၁၉ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) အတိတ်မြတ်စင်းစိမ်းပေါ်မှ အလွမ်းသင့်ဒဏ်ရာ မျက်ရည်
စက်လေးများ

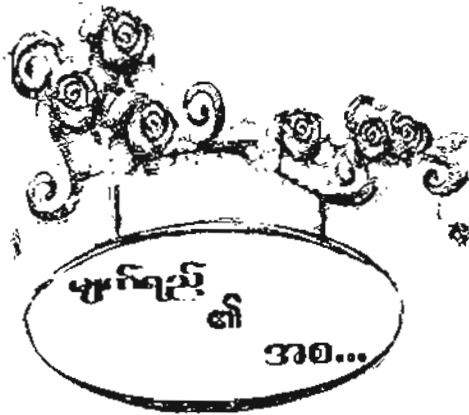
မမသဒ္ဒါမောင်

အတိတ်မြတ်စင်းစိမ်း

အလွမ်းသင့်ဒဏ်ရာ မျက်ရည်စက်လေးများ

‘အချစ်ဦး’

၈၈ ...

အကြင်နာအသေ

အသွေးလွှဲလွှဲ

သက်သေခံရသူ

အချစ်ဦး

၈၉

မင်းမင်းမင်း

ချစ်ဖြူသစ်

ယပ်ယပ်ယပ်

အချစ်ဦး

၉၀

လုံးလုံးလုံး

သက်သေခံရသူ

ပိုင်ပိုင်ခွတ်

အချစ်ဦး

၉၁

အခန်း (၁)

Thai လေယာဉ်ကြီးက ဝေဟင်ထက် ငြိမ်ခနဲထိုးတက်ဝင် ရင်
ချင်းမှာ ဒိတ်ခနဲ အခုန်ပြန်သွားရပါ၏။ ဒီခရီးစဉ်က သူ့အတွက် ဒုတိယ
အကြိမ်မြောက် အမိမြန်မာပြည်ကို ပျံသန်းလာရခြင်းပါပဲ။ ကြာတော့
လည်း ကြာခဲ့ပါပြီလေ။ သို့သော် မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ လုံးသားက လတ်
လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး နာကျင်နေရတုန်းပါ။

‘မေ’ . . . ဘဝက ခါးသီးလွန်းပါတယ်။ လမ်းကလည်း ကြမ်း
သီးလွန်းတာ ‘မေ’အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။ ဒါနဲ့တောင့်မှ ‘မောင့်’ရင်
ထက်ကြီးကို အစိမ်းသက်သက်ကြီး ခွဲပစ်ရက်ရတယ်လို့၊ အချစ်ဦးမို့ အရူး
အချစ်ခွဲမှန်း ‘မေ’သိရဲ့သားနဲ့ကွယ်။

လေယာဉ်မယ်လေးက ဖျော်ရည်လိုက်ဝေနေရင်း သူ့ဘေးသို့
ချောက်လာလေ၏။ နဖူးထက်မှာ မည်သည့်ဆံစမှမချဘဲ အုပ်လုံးသိမ်းကာ
ထိုင်ပုံလေး ထိုးထားတာမို့ ရုတ်တရက် ‘မေ’နှင့်ပင် တူနေသည့်နှယ်

“သူ့ရဲ့ ‘မေ’ သည်လည်း ဒီလို နဖူးလှလှလေး ရှိနေတာပါလေ။

“Good morning , sir. Do you want to some juice or coffee?”

“I'm sorry Miss. Take me a cup of water, please.”

“You're welcome, sir. Just a minute, please.”

“Thanks.”

ဖျော်ရည်သောက်တာထက် ရေက သူ့ရင်ကို ပိုအေးစေမှာလား။ ကော်ဖီဆိုရင် ခါးခါးမှကြိုက်တတ်တဲ့ချစ်သူ၊ ‘မောင့်’ လက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဘဝကိုရင်ဆိုင်ကြမယ်ဆို။ လက်တွေ့မှာ မောင့်အိပ်မက်တွေ က ဘာကြောင့် အကောင်အထည်မပေါ်ဘဲ ပျက်သုဉ်းပျောက်ကွယ်ခဲ့ရတာ ပါလိမ့်။

မေမေပဲ တားမြစ်ခဲ့လို့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ သူနဲ့ ‘မေ’ က တစ် ကျောင်းတည်း တစ်ခန်းတည်း ပညာသင်ခဲ့ရတဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ အတွင်း သိ အဆင်သီချင်းမို့ တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက် ဖွင့်ပြောစရာမလို လောက်အောင်ကို သိနေမြင်နေရတာလေ။ အချစ်ချင်းတူလို့ ‘အချစ်ဦး’ ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို မောင်တို့ ပွေ့ပိုက်ခဲ့ရတာ မေရယ်။

“မောင်... ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး မေ”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျက်ဝန်းမှာ အံ့သြရိပ်ထင်လေ၏။ ပူပူနွေးနွေးအဖြေပြန်ရတာ မှ မကြာသေး။ ချစ်သူကို ထားရစ်ခဲ့ဖို့ သူ မနည်းကြီး ကြိုးစား အားပေး ထားရတာပါ။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သား (၅)နှစ်နဲ့ (၄)နှစ်အရွယ်

လောက်မှာ လင်စွန့်ပစ်ခံရတဲ့မေမေ၊ သားနှစ်ယောက်နဲ့ မိမိဝမ်းစာကို အသုပ်စုံရောင်းပြီး ရှာကျွေးတဲ့မေမေဒုက္ခတွေကိုမှ မကြည့်ရက်နိုင်တော့ တာကိုး။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အစ်ကိုထက် မှတ်ဉာဏ်ပိုကောင်းပြီး ပို စာတတ်တဲ့ ညီကလေးကို ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်စေဖို့တာဝန်ကို သူ တစ် လှည့်ယူသင့်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ အစ်ကိုကြီးတော့ အဖအရာ၊ သားဆိုတာ ‘အား’ တဲ့။ မေမေ အားကိုးရတဲ့သား၊ ညီကလေး မှီခိုရပ်တည်နိုင်မယ့် အစ်ကိုသာ သူဖြစ်သင့်တာပါလေ။

‘သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းနား’ တဲ့။ ငှက်ပေါင်းစုံ ပေးမနားနိုင်တောင် မေမေနဲ့ ညီကလေးကို အရိပ်ကောင်းကောင်းပေးနိုင် တဲ့ သစ်ပင်တော့ သူဖြစ်ခွင့်ရချင်ခဲ့တာပါလေ။ မေမေကတော့ သားတွေ နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခွဲဖူးတာမို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကန့်ကွက်ခဲ့တာပါ။ ဒါဖြင့် ညီကလေးကရော၊ အဖေဆိုတာ ဖြူသလား မည်းသလားပင် မမှတ်မိဘဲ၊ ဖတဆိုးကလေးနယ် အားငယ်တတ်ပြီး၊ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူကို အစစအရာရာ အားကိုးမှီခိုနေတာမဟုတ်ပါလား။

“ဘာလုပ်ဖို့ မောင်စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“ထိုင်းကို သွားမလို့”

“ဘယ်လို!”

“ဟုတ်တယ် မေ၊ ဟိုမှာ ရေလုပ်ငန်းစက်ရုံထဲမှာ အလုပ်လုပ် ရတာ အဆင်ပြေကြတယ်တဲ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်ရယ်၊ မောင်က အခုမှ အထက်တန်းအောင် ခါးပဲ ရှိသေးတာနော်။ သူများနိုင်ငံကို မကြောက်မရွံ့နဲ့”

“ကြောက်ရင်လွဲ ရဲမင်းဖြစ်တာတဲ့ မေရဲ့။ ဒီလိုမှ မစွန့်စားရဲ
ဆင် ဆောင်တို့ဘဝက ဒီအတိုင်း ခုံရင်းခုံရင်းက တက်မှာကိုမဟုတ်ဘူး”

ဗျက်စောင်းက ဗျက်ခနဲရောက်လာလေ၏။ ဘဝနဲ့ချီပြီးပြောတိုင်း
အမေဖြစ်သူနဲ့ ညီကလေးကသာ အဆင့်(၁)နေရာမှာ အမြဲရှိနေပြီး၊ ချစ်သူ
က ဒုတိယနေရာမှာ ရှိနေရတာကိုး။ သူများတကာအတွက် (၁၅၀၀)က
ပိုသာရင် ပိုသာနိုင်ပေမယ့် သူ့အဖို့ (၅၂၈)ကသာ ပိုအားသာပြီး ပိုအရေး
ပါနေတာပါလေ။

“ဟေ့အမေက ဘာပြောလဲ”

“တားတာပေါ့၊ ဘယ်နေမလဲ”

“မောင်က ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“အင်း”

ဘယ်တော့မဆို စိတ်ထဲဆုံးဖြတ်ပြီးမှ နှုတ်ကမ္မဋ္ဌပြောတတ်တဲ့
သူ့အကျင့်ကို မေ အသိဆုံးမဟုတ်လား။ မိသားစုထဲမှာ အကြီးဖြစ်နေ
တာချင်းအတူတူ၊ ‘မေ’ကတော့ ညီမဖြစ်သူနှင့်အပြိုင် ဘာမဆို လုတတ်
ပြီး အလျော့မပေးတတ်တာလေ။ သူကဖြင့် ညီကလေး၏အကြံကို မြင်
လိုက်တာနဲ့ ဘာလိုချင်တာ ဘာစားချင်တာကို အလိုလိုလုပ်ပေးပြီးသား
ဖြစ်နေတာပါပဲ။

“လွမ်းနေတော့မှာပဲ”

“မောင်လည်း မေ့လိုပါပဲကွယ်၊ ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့
ရေးက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

လက်မောင်းကိုပိုလိုက်တာမို့ ဆံနွယ်အိအိလေးတွေ လာထိကပ်
လေ၏။ ‘မေ’ဆံပင်လေးတွေက အမြဲအလယ်ခွဲထားပြီး ကျောလယ်ခန့်

စင်းစင်းလေးတွေ ရှိနေတာပါ။ လေဘယ်လောက်တိုက်တိုက် ကြိုက်သလို
လွင့်ပြီးသွားရင်၊ ကျောပြင်မှာ အလိုက်သင့်လေး ပြန်ရှိနေတတ်တာကို
က ‘မြတ်နိုးမေ’ရဲ့ ထူးခြားမှုတစ်ရပ်အဖြစ် ထင်ရှားစေတာ မဟုတ်ပါ
လား။

“မောင့်ကိုစောင့်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“စောင့်ရမှာပေါ့၊ မစောင့်လို့ ရမလား”

“စိတ်ကောက်ချင်ပြီပေါ့လေ”

“မကောက်ပါဘူး”

လက်ချောင်းဖြူဖြူလေးတွေကို တယုတ်ယုတ်ဖြင့် သူ့ဆုပ်ကိုင်ထား
လိုက်မိ၏။ ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူက
ကိုယ်တက်ရမယ့်လျှောက်ကို ထောင်ရမယ့်လူကိုး။ တစ်အိမ်တည်းအတူ
နေ၊ အတူအိပ်ရတဲ့ ညီကလေးကို ပိုစိတ်မချတာကို ဘယ်ပြောထွက်ပါ
မလဲ။ ချစ်သူက အူတိုတတ်တာလေ။

“ဘယ်နှနစ်လဲ”

“ဟင် ! ဘာကိုလဲ”

“ကြာမှာကို မေးတာလေ”

“အင်း . . . အနည်းဆုံး သုံးနှစ်ပေါ့၊ ငါးနှစ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်
နိုင်တယ်”

“ဟယ် . . . အကြာကြီးပဲ”

“မကြာပါဘူး မေရယ်၊ ဒီသုံးနှစ်အတွင်း မေက တက္ကသိုလ်တက်၊
တက္ကသိုလ်တက်နဲ့ မောင့်ကိုမေ့တောင် မေ့နေဦးမှာ”

“မောင်နော်၊ အဲလိုမပြောပါနဲ့”

မျက်စောင်းလှလှလေးတွေကို အမှတ်တရသိမ်းဆည်းမိ၏။ ပါးမိုနိုင်းဆီခင်းမှာ ညနေဆည်းဆာအောက် သူလျှောက်ခွင့်ရခဲ့သည်လေ။ ရင်ထဲမှာ နှင်းဆီရနံ့တို့ လှိုင်လှိုင်ကြီး မွှေးခွဲရတာမဟုတ်ပါလား။ အချစ်ဦးဆိုတာ မြေးဦးရတောင် မမေ့နိုင်တဲ့ချစ်သူတဲ့လေ။

“မောင်”

“ဟင်”

“မေ့သဘောကတော့ ကျောင်းပြီးအောင် ဆက်တက်ပြီးမှ သွားစေချင်တာ”

“မဖြစ်ဘူး မေ၊ သားနှစ်ယောက် ပညာရေးအတွက် မောင်အမေ ပင်ပန်းလွန်းနေတာ မေ့အမြင်ပဲလေ”

“မေ သိပါတယ်”

“ဟိုကနေ မေ့ဆီကို မောင် ငွေပို့ပေးမယ်လေ”

“အမယ် . . . လူကို ငွေမက်တယ်များ ထင်နေလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ မေမေ့ညီကလေးဆီပို့တာလည်း ပို့တာပေါ့။ မောင်တို့လက်ထပ်ဖို့ကို မေပဲစုထားဖို့ ပြောတာလေ။ တော်တော်လေး စုမိရင် မောင်တို့လက်ထပ်တဲ့အခါ မပူရတော့ဘူးပေါ့။ မောင်ပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“မောင့်အိမ်ကသိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မောင်ပြောမှ သိမှာပါ မေရယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း မောင့်သဘောပဲလေ”

တီးတိုးရယ်လိုက်မိ၏။ နှစ်ဦးသား တွေ့ဆုံချိန်က ချစ်ခွန်းသိဖို့ထက် ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်၊ ဘာထူးတယ်ဆိုတာ

သာလေ။ နှစ်မိသားစုက လူ့လတ်တန်းစားဖြစ်ပေမယ့် သူတို့သားအမိသုံးဦးက ပိုပြီးမပြည့်စုံတဲ့လူတွေကိုး။ ဘဝက ရင်မောစရာအပြည့်နဲ့သာ မဟုတ်ပါလား။

“မောင်တို့ သိန်းနှစ်ဆယ်၊ အစိတ်လောက် စုမိရင် လက်ထပ်ကြရအောင်နော်။ အဲဒီအခါ မေလည်း ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရလောက်ပြီ။ မေစုထားတဲ့ငွေနဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စစီစဉ်ရင် မောင်က ဟိုကပါလာတဲ့ငွေနဲ့ ဒီမှာ ဖီးပွားပြန်လုပ်ပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်ကြတာပေါ့”

“တစ်အိုးတစ်အိမ် . . . ဟုတ်လား”

“အင်းလေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်က အိမ်ခွဲနေဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတာလား”

“ဒါပေါ့”

“အို ! မေက မေမေတို့နဲ့မှ မခွဲနိုင်တာ”

“သိတယ်လေ၊ အဲဒါကိုသိလို့ အိမ်ခွဲနေဖို့ကြံပြောထားတာ။ မေလို့မောင်လည်း မေမေ့ညီလေးကို ဘယ်ခွဲထားချင်ပါ့မလဲ။ မောင်တို့မှာက ဒီသားအမိသုံးဦးပဲရှိတာ။ မေ့မှာက မိဘနှစ်ပါးအပြင် မေ့ညီမပါဆိုတော့ မိသားစု ပိုများနေသေးတယ်”

မျက်နှာ ချက်ချင်းညိုလေ၏။ စိတ်မောရပါလားနော်။ တစ်မြို့တည်းနေပြီး နယ်လှရတာ မဟုတ်ပါဘဲ မိဘမိသားစုနဲ့မခွဲနိုင်ရင် ဘယ်လိုအိမ်ထောင်ပြုလို့ရပါမလဲ။ ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ မေမို့ ငြင်းရက်တယ်လို့။

“ကဲပါလေ၊ ကြုံတွေ့ပူနေလို့လည်း အပိုပါပဲ။ နောက်မှပဲ အစီအစဉ်ခွဲကြတာပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား”

ဒီလိုနဲ့ သူထွက်သွားတာ တစ်နှစ်ကျော်နှစ်နှစ်နီးပါးသာ ရှိသေး

ပါ၏။ ညီလေး First year တက်စဉ် ကျောင်းမှာ မေခွဲတိုးပြီး သူ
Phone ဆက်တိုင်း ကြားနေရတဲ့သတင်းတွေက စိတ်မောစရာတွေချည်း
သာ။ 'ဒြေလှမ်းတွေ ပျက်နေတယ်'၊ 'ကိုကိုသူငယ်ချင်း ဝတ္ထုနဲ့ ခိုးမမြင်
လေမမြင် တွဲနေလေရဲ့'ဆိုပြီး ညီလေးတိုင်သမျှ သို့လောသို့လော ထင်စရာ
တွေအဖြစ်သာလေ။

မေမေကတော့ သူပိုသမျှငွေတွေကို ခြစ်ခြပ်စုကာ အိမ်ပြင်ပြီး
နည်းနည်းစီဖြင့် တစ်ထပ်တိုက်လေး ဆောက်ဖြစ်လေ၏။ ဝင်ငွေရှိနေပေ
မယ့် ဈေးရောင်းသည့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေဆဲ။ ညီလေးက အမေ
ပင်ပန်းတာကို မကြည့်ရက်၍ (ကျောင်းနှင့်နီးတာမို့) စာရေးကိရိယာဆိုင်
လေး ဖွင့်ပေးလေသည်။

သူပြန်လာခါနီးမှာ 'မမမြတ်နိုး မင်္ဂလာဆောင်သွားပြီ' ဟူသည့်
သတင်းက နှလုံးသားကို နင်းချေဖျက်ဆီးလိုက်သည့်နယ်ပါ။ ဘာတွေဖြစ်
ကုန်တာလဲ။ သူ့မှာတော့ ရေရှည်စီမံချက်ကြီးနဲ့ လစဉ် ငွေတွေ ခွဲပို့ပေး
ခဲ့တာပါလေ။ သိန်းနှစ်ဆယ်လား သုံးဆယ်လား ရပြီး ပြန်မယ်စိတ်ကူး
တုန်း ရင်ဝကို မီးစနဲ့ထိုးခံလိုက်ရတာပါပဲ။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

“ဟော !”

လေယာဉ်က ပြေးလမ်းကိုဆင်းလာပြီမို့ လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်နေ
သည့်စိတ်ကို အမြန်စုစည်းလိုက်ရတော့၏။ 'လွမ်းစရာရှိရင် နာစရာနဲ့
ဖြေ'တဲ့။ သူ့အဖြစ်က ချစ်ဦးသူ ကောင်းစားရေးအတွက် ငွေပုံစုပေးပြီး
သိစွာဖောက်ကာ ကျန်ရစ်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ နွားလုံးလုံးဖြစ်ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။

တစ်ယောက်တည်းပါ မေ။ အရင်လို မောင်တစ်ယောက်တည်း
ပါပဲ။ မေ့မှာ မောင့်အပြင် ချစ်ရမယ့်သူရှိရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော

သင့်တာပေါ့။ ခုတော့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းက ကြားကနေ အရံသင့်
ပြင်ပေးထားတဲ့ ထမင်းပွဲကို ဝင်အုပ်သွားရတယ်လို့။

“Taxi ”

အငှားကားကို လက်ပြတားကာ တက်လိုက်ခဲ့၏။ ဘာပစ္စည်းမှ
အပိုမဝယ်လာဖြစ်တာမို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါပဲ။ ကတ္တရာလမ်းဘေးမှ တစ်ခို
ခိုကျန်နေရစ်ခဲ့သည့် ခပ်စိမ်းစိမ်းသစ်ပင်တို့ကို ငေးချင်တိုင်းငေးနေစဉ်
Driver က FM လိုင်းကို ခပ်တိုးတိုးလေး ဖွင့်လိုက်လေသည်။

မောင် x x x သိပ်မြတ်နိုးတဲ့သူ မေရယ် x x x စိမ်းကားသွား
ပြီလား x x x မောင် x x x သိပ်ချစ်ရတဲ့သူ မေရယ် x x x မင်းတစ်
ယောက်တည်းကိုပဲ x x x ဒီတစ်သက်တော့လေ x x x မေ့လို့ ဝမယ်
မထင်တော့ဘူး x x x

အစကတည်းက မတွေ့မဆုံရင်တောင် x x x ကောင်းသားလို့
တော့ မပြောခဲ့ရက်ပါဘူး x x x မေ့သင့်လို့မေ့ပြီဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ
တယ် x x x

နှမ်းပါးတဲ့ တို့ရဲ့အချစ်မျိုးထဲကို x x x စုတ်ပြတ်တဲ့ တို့ရဲ့
ဘဝဆိုးထဲကို x x x မလာနိုင်မှန်း သိပါတယ်ကွာ x x x

မောင် x x x သိပ်မြတ်နိုးတဲ့သူ မေရယ် x x x စိမ်းကားသွား
ပြီလား x x x မောင် x x x သိပ်ချစ်ရတဲ့သူ မေရယ် x x x မင်းတစ်
ယောက်တည်းကိုပဲ x x x ဒီတစ်သက်တော့လေ x x x မေ့လို့ ဝမယ်
မထင်တော့ဘူး x x x

နှောင်းခဲ့တဲ့နေ့တွေဟာလေ x x x မင်းအတွက်တော့ အမှတ်
တမဲ့ဖြစ်ပေမယ့် x x x တို့ဘက်က တစ်သက်တာတစ်ခုလုံး သိမ်းထား

မှာပါ x x x

ကြမ်းတမ်းတဲ့ တို့ရဲ့အဖြစ်ဆိုးထဲကို x x x လမိုက်တဲ့ တို့ရဲ့
အမှောင်တိုက်ထဲကို x x x မဝင်ချင်လည်း ရပါတယ်ကွာ x x x

မောင် x x x သိပ်မြတ်နိုးတဲ့သူ မေရယ် x x x စိမ်းကားသွား
ပြီလား x x x မောင် x x x သိပ်ချစ်ရတဲ့သူ မေရယ် x x x မင်းတစ်
ယောက်တည်းကိုပဲ x x x ဒီတစ်သက်တော့လေ x x x မေ့လို့ ဝမယ်
မထင်တော့ဘူး x x x

အဆိုတော် 'ဗဒင်' ဇာ် လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်တေးသံက သူ့ရင်
ကို တည့်တည့်ထိမှန်လေ၏။ 'မောင်' လို့ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ခေါ်ခဲ့ဖူးသည့်ချစ်သူက
ခုတော့ဖြင့် တစ်ပါးသူရဲ့ရင်ခွင်မှာ ပြုံးပျော်နေပြီပေါ့လေ။ မေ့ချင်ခဲ့ပါတယ်၊
တစ်သက်တာအတွက် ရည်စူးထားတဲ့လက်ကို 'မေ' မို့ ပုတ်ချရက်တယ်
လို့။

'မေ' ရယ်... သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့လူက မောင်ဆိုတဲ့ 'မင်းသီဟလင်း'
ရယ်ပါ။

အာရုံတို့က လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်တာကာလဆီသို့ လွင့်ပါးသွား
လေတော့၏။

တခန်း (၂)

ဟင်းခါးအိုးထဲသို့ ရေသေချာသားကာ ပိုင်းဖြတ်ထားသည့်မြင်း
အောက်ကောက်ကို မှောက်ချလောင်း၍ ထည့်မွှေလိုက်ပါ၏။ အရည်ကို ဇွန်း
တစ်ခွက်က အသာမြည်းကြည့်လိုက်ပြီး ဟင်းခတ်မှုန့် ထပ်ထည့်လိုက်ပါ
သည်။ ပြီးနောက် မီးသွေးမီးခဲကိုပါ အနည်းငယ်မျှလျှော့၍ မြေအိုးလေး
ထဲ ထည့်သတ်ထားလိုက်ပါ၏။

“သားကြီးရေ... မောင်သီဟ”

“ဗျာ... မေမေ”

“ဟင်းခါးကျက်ပြီလား... သား”

“ကျက်ပြီ မေမေ၊ ငရုတ်ကောင်းမှုန့် ခတ်ဖို့ပဲကျန်တာ”

“အေးအေး... မုန့်ဖတ်ဖို့ ကျန်သေးတယ်”

“ကျန်တော်ပဲ လုပ်လိုက်ပါမယ်”

ကြွေရည်သုတ်လင်ပန်းကို ရေထပ်ဆေးကာ အဝတ်သန့်သန့်

ဖြင့် သုတ်လိုက်ပါ၏။ မုန့်ဟင်းခါးဖတ်ကို(လက်ရေဆွတ်ကာ) ဖွလိုက်ပြီး တစ်ပုံ ပုံလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ဂျီခေါက်ဆွဲဖတ်ကို ဖြတ်တန်တာဖြင့် ပြီး တစ်ပုံ၊ ပြီးနောက် ရေနွေးဖျောကာ ဆန္ဒင်းဝါဝါလေးဖြင့် လှိမ့်ထားသည့် ဆန်ကြာဆံကိုက တစ်ပုံ၊ သုံးပုံ လှလှလေးစုပုံကာ ဖာပါးလေး အုပ်ထားလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ်ဆို မေမေရယ်”

“ရပါတယ် သားရယ်၊ သားညီလေးကို စာကျက်ဖို့ နှိုးလိုက်ဦး”

“စောပါသေးတယ် မေမေရဲ့ ညီက အိပ်ရေးမဝရင် ခေါင်းနာ တတ်တာမို့ပါ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ လူကလည်း သေးသေးကွေးကွေးနဲ့ ချူချူချာချာလေး မွေးထားမိတာကိုး”

ကြက်သွန်နွာနေသည့်မေမေအနီးမှာ သူထိုင်ချလိုက်ပြီး ပိုင်းက လိုက်ပါ၏။ ဒီအလုပ်နဲ့ သူတို့မိသားစု ဝမ်းစာဖြည့်နေရတာမဟုတ်ပါလား။ လောကဓံရဲ့ထုထောင်းမှုဒဏ်ကြောင့် မေမေရုပ်ရည်က ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုရင့်နေသည့်နှယ်ပါ။

“သား”

“ဗျာ”

“အမေမေးတာ မှန်မှန်ဖြေရော်”

“ဟုတ်ကဲ့... မေးပါ မေမေ”

“သားနဲ့ မသူရဲ့သမီးအကြီးမလေးနဲ့ ရည်ငံနေကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

သူနှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ပိတ်ဖို့ဆိုတာ ဗူးထဲ

ရာလောက် ပိတ်တာထက် ပိုခက်ခဲတယ်ဆိုတာ မှန်နေပြီလေ။ မေမေသူတို့တိုးတိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ချစ်ကြတာ ဘယ်သူမှမသိ။ လမ်းမှာဆုံရင် သည်း အကြည့်ချင်းဆုံ အပြုံးချင်းဖလှယ်ရုံထက် မပို။ ဒါနဲ့တောင်မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အမေ့နားထဲကို ဒီသတင်းပေါက်သွားရတာပါလိမ့်။ ထူးဆန်းလေစွ။

“အမေ မေးနေတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ”

“သားရယ်... အခုမှ ဆယ်တန်းပဲရောက်သေးတာ၊ ဒီစိတ်တွေ ဆူးရလား။ ပြီးတော့ မသူအကြောင်းလည်း သားသိရဲ့သားနဲ့”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ချလိုက်မိပါ၏။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူမ မေ့ကိုမှ အချစ်ကြီးချစ်နေမိပြီကိုး။ ‘မေ’ဆိုတဲ့ ‘မြတ်နိုးမေ’က သူတို့ ဆရာမမှာ အလှဆုံး၊ အချောဆုံး၊ နာမည်အကြီးဆုံး မဟုတ်ပါလား။ ဒီအနုခဲလေးရဲ့အချစ်ကို သူရခဲ့တာ အုပ်စုထဲမှာ ဖိုးကံကောင်းဆိုပြီး အခေါ်ခံရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

မေဖေဖေ “ဦးမြတ်ကျော်”က လူအေးဖြစ်ပေမယ့် မေ့ မေမေအိမ်သူသူမေ့ကဖြင့် ဥစ္စာမက်၊ ငွေမက် မိန်းမကြီးပါလေ။ လူချမ်းသာဆွနဲ့သာ ရွေးပေါင်းတတ်ပြီး ရွှေမရှိ ငွေမရှိလူတွေကိုဖြင့် နာခေါင်းရှုံ့ကာ မပေါင်းချင်ပေါင်းချင်သည့်နှယ်လေ။ မျက်လုံးထဲမှာ တဝင်းဝင်းလက်ခွေကိုပဲ မြင်တတ်တယ်ထင်ပါရဲ့။

“သားတို့ကိစ္စ မသူ သိလား”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး အမေ”

“အင်း... သိတဲ့နေ့တော့ အသံကြားရဦးမယ်။ ခက်တာပဲ”

သူငြိမ်နေမိ၏။ အပြစ်ရှိနေတာကိုး။ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အဆင့် အတန်းကိုသိပါလျက်နဲ့ 'မေ' ဆိုတဲ့ပန်းပွင့်လေးကို လက်လှမ်းမီတာများ မှားနေပြီလား။ အချစ်မှာ အလွှာတွေ၊ အဆင့်အတန်းတွေ မရှိဘူးဆို အသက်အရွယ်တွေ၊ ကြီးတာငယ်တာတွေမရှိတဲ့ သီးသန့်လေးရှိနေတဲ့ အိမ် အချစ်ကို ဒီအရွယ်မှာ သိခွင့်ကြုံခွင့်ရတာ မှားနေလို့များလား။

“အမေက နောင်ကြုံလာရမယ့်အရေးကို ကြိုတွေးစေချင်တာ ပါ သားရယ်။ အပျော်သဘောနဲ့သဘောထားရင်တောင်မှ မသူတို့မိသားစု နဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

အပျော်သဘောတဲ့လား။ မဟုတ်ရပါဘူး အမေရယ်။ ဘဝမှာ အရင်ဆုံးကြုံလာတဲ့ အချစ်ဦးကို အမေမို့ ပြောရက်ရတယ်လို့။ အတည် သဘောမျိုးနဲ့ ချစ်စကားတွေ ဖွဲ့ခဲ့မိကာပါ။ ဘဝလက်တွဲဖော်လို့ ယူဆပြီး လက်ကမ်းပေးခဲ့တာပါ အမေရယ်။

“လူဆိုတာ မျက်တောင်တစ်ဆုံးမကြည့်ဘဲ မျက်စိတစ်ဆုံး ဖြင့် တတ်ဖို့ သားတို့ကို အမေ မကြာခဏပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ။ အမေတုန်းက အဲဒီလိုကြုံမမြင်မိခဲ့လို့ ဘဝအမောတွေနဲ့ ကြုံရတာ သားတို့အမြင်ပဲမဟုတ် လား။ နောင်တဆိုတဲ့အရာကို အမေ ရရှိခဲ့ပဲ ကျေပါစေတော့ သားရယ်”

သက်မောကို ကျိတ်ရှိုက်မိပြန်၏။ အဖေကိုယ့်လို့ ပုံအပ်ခဲ့မိတဲ့ အမေက ဘဝနဲ့ရင်းပြီး သင်ခန်းစာရခဲ့တာကိုး။ သားနှစ်ယောက်ကို တယ် တပန်းရှာကျွေးနေရတဲ့ဒုက္ခက မသေးမှန်း သူ့အသိဆုံးပါလေ။ မှတ်ဉာဏ် သာမန်ပဲရှိတဲ့သူက ပိုပြီးသိတတ်သင့်တာပါ။ ညီလေးက ဉာဏ်အရမ်း ကောင်းလွန်းပြီး စာတော်တဲ့လူတော်လေး မဟုတ်ပါလား။

ဒီတော့ သူက ဒီနှစ် စာမေးပွဲအောင်အောင် မအောင်အောင်

ကျောင်းနားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပင်။ ညီလေးကိုတော့ ပညာရေးဆုံးခန်း တိုင်အောင် သင်စေချင်တာ အမှန်ပါပဲ။ အစ်ကိုကြီးတော့ အဖအရာတဲ့။ အဲဒီတာဝန်ကို သူ မဖြစ်မနေ ယူကိယူရမှာပါလေ။

ဘာဖြစ်လဲ... ယောက်ျားပဲ... ဉာဏ်နဲ့ မစွမ်းဆောင်နိုင်ရင် တောင်မှ ကာယအားနဲ့ ရှာနိုင်ရမှာလေ။

အမေနဲ့ ညီလေးကို လူပုံအလယ်မှာ မျက်နှာမငယ်ရလေအောင် ခြည့်ပြည့်စုံစုံလေး သူထားပေးချင်တာ အမှန်ပါ။ တိုက်ကြီးနဲ့နေရမှ၊ ကား ကြီးစီးနိုင်မှ ချမ်းသာတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြန့် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိစေချင်တာပါလေ။ ဘုရားတရားလေးလုပ်၊ ဘုရား သွား၊ တရားထိုင်ပြီး နေရရင် အမေရင်ထဲ အေးချမ်းနေမှာကိုး။

“အမေ့ကို အိမ်ရှေ့ပို့ပေးတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမေ သတိပေးလိုက်မှ သူ့အတွေးလွန်နေတာ ရပ်သွားရတော့ သူ့ ကြက်သွန်ပါးပါးလှီးတာကို ဆီသပ်ကာ၊ ဆီချက်ခက်ထားသည့်ပုလင်း ခါးနွေးအောင်ထားပြီးမှ လင်ဗန်းထဲမှာ စီထည့်လိုက်ပါသည်။ ပဲမှုန့်အကြက်၊ ချက်သီးအကြက်မှုန့်၊ အချိုမှုန့်၊ ငပြာရည်ဘူး၊ ဆီချက်ပုလင်းက တစ် ခန်း၊ အသုပ်ထဲထည့်သုပ်ရန် ခြစ်ဖြင့်ခြစ်ထားသည့် ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ကြက် သွန်နီက ဧကလေးဖြင့် ရေစစ်ထားကာ ပါးပါးဖြတ်ထားသည့် နံနံပင် ချိုလည်း ဧကလေးထဲထည့်ကာ လင်ဗန်းအသေးလေးထဲသို့ စီထားလိုက် ပါသည်။ အမေက ငပြာရည်ကို ဒီအတိုင်း ဘူးပဲဝယ်ပြီး သုံးတဲ့သူမဟုတ်ပါ။ ခန္ဓာနွေးအောင်လို့ စပါးလင်အစည်းထဲထည့်ကာ ပြန်ကျိုပြီးမှ သုံးတာ ပဲ။ ရေတ်ဆီကြိုက်တဲ့သူတွေအတွက် ဗိုက်မနာရလေအောင် ချင်းနှင့်

ကြက်သွန်ဖြူ ထောင်းထည့်ဖျော်တာ တစ်ခွက်၊ မန်ကျည်းသီးမှည့်ကြိုက်
တဲ့သူအတွက် ရေနွေးဖြင့် ခပ်ပျစ်ပျစ်လေး ဖျော်ထားသည်က တစ်ခွက်
ပါ။

မှန်တီသောက်မယ့်သူတွေအတွက် ငံပြာရည်ဘူးသေးလေး သုံး
ဘူး။ ငရုတ်သီးစိမ်းပြုတ်ထောင်းတာ သုံးဘူး၊ ငရုတ်သီးအကြက်မှုန့်က
တစ်ဘူး၊ မန်ကျည်းမှည့်ဖျော်ခွက်က သုံးခွက်၊ အချိုကြိုက်တဲ့သူတွေအတွက်
ကြက်သားမှုန့်ကိုပါ သပ်သပ်တစ်ခွက် ထားပေးထားပါ၏။ အားလုံးပြင်
ဆင်ပြီး၊ မနွေက ဆေးပြီးထောင်ကာ လှန်းထားသည့်စားပွဲကို ခြံရှေ့မှာ
ခင်းလိုက်ပါသည်။

Plastic ခုံပုလေးတွေကို ရွှေမှာ ဝိုင်းပတ်ကာ စီချ
လိုက်ပါ၏။ အမေက လက်ရာကောင်းသူမို့ ဖိုးလင်းတာနဲ့ ဆိုင်မှာ လူ
တစ်ပြုံကြီး ပြည့်တော့တာပါလေ။ ကျောင်းလမ်းမကြီးလည်း ဖြစ်တာမို့
လူလည်း စည်ကားလေသည်။ မနက် ရှစ်နာရီမကျော်မီ အမေဆိုင်သိမ်း
ရတာ ထုံးစံပါပဲ။ ညနေမှာ ဘာမှမရောင်းတော့ပေမယ့် နောက်တစ်နေ့
အတွက် ရောင်းဖို့ ကြိုတင်လုပ်ရတာတွေ ရှိသလို လမ်းထိပ်စက်ဆိုင်မှ
အပ်ထည်တို့ကို လက်ချုပ်လိုက်တာ ကြယ်သီးတပ်တာတို့ကိုပင် လုပ်ပေး
သေးတာပါ။ ဝင်ငွေရှာတတ်တဲ့ မိခင်တစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါလား။

“သားရေ”

“ဗျာ”

“ညီလေးကို နှိုးတော့လေ၊ ပြီးရင် အကြော်မှာထားတာ သွား
ယူပေးပြီးရင် စာကျက်တော့။ ကျန်တာ အမေဆက်လုပ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

သေချာဆေးကြောထားသည့် ကြွေပန်းကန်ပြား ပန်းကန်လုံး
Steel ဇွန်းဖလုံကို ‘မ’ပြီး အမေထိုင်ခုံဘေးရှိ စားပွဲလေးပေါ် တင်ထား
လိုက်ပါ၏။ မီးသွေးမီးဖိုကို မီးလျှော့ကာ အိမ်ရှေ့ဆံထုတ်ကာ ဟင်းခါးအိုး
ဆင်ပေးပြီးနောက် အမေဈေးရောင်းဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားချေပြီ။ ငါးဆုပ်
ကို အမေက ချင်းကြက်သွန်ဖြူ ထောင်းပြီး၊ ပြားပြားလေးကြော်ပေမယ့်
မကြော်ကိုတော့ လမ်းထိပ်မှ အကြော်သည်ဆီ မှာရလေ၏။ ပဲပြားသုပ်
ကြိုက်တဲ့သူတို့အတွက် သုံးမြှောင့်ပုံစောင်းစောင်းလေး တစ်တုံးကို လေးတုံး
ဖြစ်အောင်လှီးကာ အနုတော်လေး ကြော်ထားပါသည်။

“ညီညီ”

ဘေးအိမ်တွေကို အားနာတာမို့ အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်လေးဖြင့်
နှိုးသော်ငြား ညီဖြစ်သူက မနိုးဘဲ၊ တစောင်းအိပ်နေတာလေ။ စာတော်
ပြီး ဉာဏ်ကောင်းသော်ငြား အိမ်မှာအငယ်မို့ ညီက အနည်းငယ်မျှ ဗိုလ်
ကျချင်သလို အပျင်းလေးထူပြီး အအိပ်မက်ကာ အမြဲနှိုးရတာ မဟုတ်
ပါလား။ အိပ်ရာအနီးသို့သွားကာ တင်ပါးကို အတင်းတွန်းကာ နှိုးလိုက်
သည်။

“ညီညီ”

“အင်း . . .”

“ထတော့လေ၊ စာထကျက်မယ်ပြောထားပြီး မနက်ငါးနာရီ ရှိ
ပြီကွ”

“အင်း”

“အင်း လုပ်မနေနဲ့နော်၊ ပြီးမှ ကိုကိုမနိုးလို့ Bio ကျက်ရမှာ
သန့်နုပုလင်းလျှော့ပြီဆိုပြီး ကျိုင်မရှာနဲ့။ ကိုကို မအားတော့ဘူး”

“အင်းပါဗျာ”

“တကယ်ထပြီလား”

“ထမယ်”

“ထမယ်ဆို ခုချက်ချင်းထတော့”

ချည်စောင်လေးကို သူမယ်လိုက်တာမို့ ညီလေးက ချမ်းသွားပုံ ဖြင့် မုစွန်ထုပ်လို ကွေးကွေးလေးဖြစ်သွားတော့၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကျောကပ်ပြီး အိပ်ရတာမို့ ကိုယ်ငွေ့နဲ့ နွေးပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရင် အေးတတ်တာကို သိသိကြီးနဲ့ ဒီကောင်လေး ပျင်းပြနေတာပါ လေ။

“ထတော့နော် . . . ငါ မင်းအပျင်းကြီးတာကို မင်းတို့အတန်း ထဲက ကောင်မလေးတွေနဲ့တွေ့ရင် ပြောလိုက်မှာ”

“ဟာဗျာ . . . ကိုကို စိတ်ပုပ်”

ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည့် ညီလေးကိုကြည့်ကာ သူပြုံးလိုက် မိပါ၏။ ဒီညီလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာမို့ အကြောင်းမသိဘဲ နေပါ့ မလား။ ညီဆိုသည့် ‘ညီနန္ဒအောင်’က လူပုံစံ ပီနီပီနီပါးပါးလေးဖြစ်ကာ စိတ်ပါ အတော်ပျော့ပြောင်းသည့်လူငယ်လေးပါ။ အရှက်အကြောက်က လည်း ကြီးကာ၊ စာတော်သူမို့ ကျောင်းမှာ ဆရာမတွေ အချစ်ခံရသည့် ကျောင်းသားလေးပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ညီကြောင့်သာ အမေက ကျောင်း သားမိဘတွေကြားမှာ မျက်နှာအပွင့်ဆုံး ဖြစ်ရတာပါလေ။

သူကဖြင့် လူကောင်ကထွားပြီး စကားပြောရင် ဘွင်းဘွင်းရှင်း ရှင်း၊ စိတ်က သိပ်မရှည်ဘဲ ခပ်မြန်မြန်လုပ်တတ်ကျင့်ရှိကာ၊ မေမေ အားကိုးရသည့်သားမျိုး ဖြစ်သော်ငြား၊ စိတ်မချဖြစ်ကာ ပူပန်ရပြီး ဆူပူ

ဆုံးမမှု မကြာခဏခံရသူပါ။ စာအတော်စာရင်းမဝင်ဘဲ ဘာပဲလုပ်ချင်လုပ် ချင် ‘မင်းမင်းရေ’ ‘သီဟရေ’ဟု အမည်ခေါ်ခံရသည့် လူငယ်လေးပါပဲ။

“ကျွန်တော် သွားပြီ အမေ”

“အေးအေး”

စက်ဘီးအစုတ်ကလေးကို အသံမြည်တဲ့အတိုင်း ခပ်သွက်သွက် နင်းခဲ့ပါ၏။ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာက မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်မှာ အကြော်ဆိုင်ရှိလေသည်။ အကြော်ဆိုင်မှာတော့ လူရှင်းနေ ပြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ လူကြိတ်ကြိတ်တိုးနေပါ၏။

“အမေမြိုင်ရေ”

‘ဝေ့ ! ခြေ . . . မောင်သီဟ’

“ကျွန်တော် မှာထားတာ ရပြီလား”

“အေး . . . ရပြီ သားရဲ့၊ ခဏလေးနော်၊ ဒီတစ်အိုးကြော်တာ ပြီးရင် ရပြီ”

အကြော်ဆိုင်အနီးမှာ စက်ဘီးစုတ်ကလေးကိုထောင်ကာ၊ ဆိုင် ထဲသို့ ငုံဝင်လိုက်ပါ၏။ လူက အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေတာမို့ ဘေးဘီ ကို သတိမထားမိပါလေ။ အမေမြိုင်ထည့်ပေးသည့် အကြော်ထုပ်ကို လှမ်း သူ့ကာ ငွေရှင်းပေးလိုက်ပါ၏။ စက်ဘီးခြင်းထဲထည့်ကာ ဒေါက်ဖြုတ်လိုက် စဉ် ‘ကလင် ! ကလင် ! ဟူသည့် စက်ဘီး Bell သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

အလို! အရုဏ်ဦးအလင်းနှင့်အပြိုင် နှင်းဆီလေး ပွင့်နေပါရော သား။ မုန့်ဆိုင်မှထွက်လာပြီး သူ့ကိုလှမ်းပြီးပြလိုက်သည့် လက်ဆောင် ထဲ နွေးထွေးလွန်းလှတာပါလေ။ ညီမဖြစ်သူနှင့်အတူ လာတာမို့ အသံ

လှမ်းပြုကာ နှုတ်မဆက်ပေမယ့် Bell သံပြုကာ အသိပေးတာမို့ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာနော်။

ချစ်သူကို နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးမျိုးဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ် နှုတ်ဆက်ကာ စက်ဘီးနင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဘဝတူ အခြေအနေချင်းတူပေမယ့် မေ့ရဲမိခင်က မိုးပေါ်ကိုသာ မော့ကြည့်နေတဲ့လူသားပါလေ။ ဘဝမြှင့်တင်ဖို့ အမြင့်ကိုမျှော်ကြည့်တတ်လေ့ရှိတာက ထားပါတော့။ သို့သော် မြေပေါ်မှာ ရပ်နေတာချင်းတူနေပါလျက် လူကို မတူသလို မတန်သလို အကြည့်မျိုးဖြင့် ခပ်နှိမ်နှိမ်လုပ်တာကိုတော့ ခံရခက်စေတာပါလေ။

ဪ... မေရယ်။

အခန်း (၉)

“သား ကျောင်းသွားတော့မယ် မေမေ”

“အေးအေး... သားလေး၊ မုန့်ဖိုး ယူသွားဦးလေ”

ရေမိုးချိုး သန့်ပြန့်ကာ အဖြူအစိမ်းကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံနှင့် လွယ်အိတ်လွယ်ထားသည့် ညီလေးက အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏။ သူက အမေနှင့်အတူ ဆိုင်သိမ်းပေးနေတာပါလေ။ မုန့်ဖိုးယူဆိုရင် ညီလေးက လက်ထဲထည့်ပေးတဲ့ပိုက်ဆံကိုသာ ယူလေ့ရှိပြီး အမေပိုက်ဆံထည့်သည့် သံနီမုန့်ဘူးထဲက ဘယ်တော့မှ မနှိုက်တတ်ပါ။

“ရော့”

သူပဲကြည့်မနေနိုင်လို့ နှိုက်ယူပေးသည့် ငွေနှစ်ရာကို လှမ်းယူလိုက်သည့်ညီလေးက အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ မနက် ရှစ်နာရီခွဲခါနီးတောင်မှ ကျောင်းသွားရန် မပြင်သေးသည့်သူ့ကို မေးချင်နေပြီကိုး။

“ကိုကိုရော ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ”

“ဟင် ! စာမေးပွဲကြီး နီးနေပြီကို၊ ကျောင်းပြေးဦးမလို့လား”

“ကျောင်းက ပြေးတာမဟုတ်ပါဘူး ညီရယ်၊ လူက ပြေးတာပါ”

“မေမေ . . . မေမေသားကို ကြည့်ပြောပါဦး”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ ညီလေးက လိမ္မော်ပြီး အစ်ကိုက ကျောင်း ပြေးချင်ရလား”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ မပြုံးမိဘဲနေပါ့မလား။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ညီက ဆရာလုပ်နေတာကိုး။ သူက အလုပ်လုပ်ရင်သာ စိတ်ရှည်ရှည်ထား တတ်ပြီး စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသူပါ။ ညီလေးကဖြင့် ဘာမဆို စိတ်ရှည် သည်းခံတတ်သူလေ။ စာလည်းတော်တာမို့ သူငယ်ချင်းတွေကို စာပြန်ပြ ပေးတဲ့အထိပါပဲ။

“ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားမစုံတော့ အတန်းတွေစုပြီးပဲ စာသင် ကြတာ အမေရဲ့။ အားလုံးဝေလေလေတွေချည်းပဲမို့ အာရုံတောင် နောက် သေးတယ်။ အိမ်မှာနေတာကမှ စာကျက်လို့ရဦးမှာ”

“အိမ်မှာနေတော့ရော စာအုပ်က ကိုင်ဖြစ်လို့လား။ ကိုကိုစာ အုပ်တွေကို ညီပဲ ဖုန်ခါပေးနေရတာကို”

“ကျောင်းသွားမယ့်ဟာ သွားစမ်းပါကွာ၊ အဘိုးကြီးကျနေတာ ပဲ။ ပွစိပွစိနဲ့ နားညည်းတယ်”

“အင်းပေါ့၊ ညီအသံကိုတော့ ဘယ်နားထောင်ချင်ပါ့မလဲ။ ရင် ထဲက ရင်တွင်းမေရဲ့အသံပဲ နားထောင်ချင်ပေမေပေါ့။ သိပါတယ်”

“အာ . . . ဒီကောင်တော့”

ညီက သူ့ကို ကလီလိုက်ရတာမို့ ပျော်သွားပြီး လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလျက် လမ်းပေါ်ပြေးတက်သွားတော့၏။ တစ်နေ့ မုန့်ဖိုးဆိုပေ မယ့် အဲဒီငွေက ဗိုက်ထဲမရောက်မှန်း သူအသိပါ။ ကျောင်းမှာ စာရွက် စာတမ်းကြေး၊ ဘာကြေးညာကြေးဆိုပြီး ကောက်တာနဲ့ ပါသွားမှာလေ။ မနက်ကို ထမင်းကြမ်းလေး ဆားဖြူပြီး အကြော်လေးနဲ့ အဆာပြေစား ပြီး ကျောင်းသွားရတဲ့ညီလေးကို အသနားပိုမိတာ အမှန်ပါလေ။

သူ့လို ခန္ဓာကိုယ်ပြည့်ပြည့်လေး မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ပါးပါးလေး ဖြစ်နေသည့်ညီကလေးကို သူများတကာ သားသမီးတွေလိုမျိုး အာဟာရ ဖြစ်စေသည့် အစားအသောက်တို့ကိုသာ စားစေချင်ပါ၏။ မနက်ကို နွား နို့ပူလေးနှင့် ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်မျိုး၊ ထမင်းစားရင် အားဖြစ်စေမယ့် ကြက်သားမျိုး၊ အမဲသားမျိုး၊ ငါးဥမျိုးတွေ ချက်ကျွေးကာ ညဘက် စာ ကျက်တဲ့အခါ ကြက်ပေါင်းဆေးရည်မျိုးနဲ့ အားဆေးတွေ တိုက်ချင်တာပါ လေ။

အိမ်မှာ သုံးတဲ့ရေကို ထမ်းတဲ့သူ၊ စားဖို့ချက်ပြုတ်တတ်တဲ့သူ၊ လျှော်ဖွပ်မီးပူထိုးပေးတတ်တဲ့သူ၊ အမေ့ကို ကူညီပေးတဲ့သူ စသဖြင့် ဘယ် နေရာမှာမဆို သူမပါရင် မပြီးသည့်နယ်၊ အသုံးဝင်အောင် လုပ်တတ်ကိုင် တတ်သည့်သူက ဒီညီလေးအတွက် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်တာကို အတော် လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“သား . . . မောင်သီဟ”

“ဗျာ . . .”

“ဘာတွေ တွေးနေပြန်တာလဲ”

“ဪ . . . ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်။ ဒီလိုပါပဲ”

“ဘေးအန္တရာယ် ရှောင်ရုံလား သား၊ သားတို့ကို မပြည့်မစုံနဲ့
အောင်ထားပေးရတာ အမေလည်းသိပါတယ်။ အမေသားတွေကိုတော့
ပညာတတ်တွေပဲ ဖြစ်စေချင်တယ် သားရယ်”

သူ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိက်လိုက်မိ၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသား သူ့
အတွက် ပြန်ပြင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူမှန်း သူ့အသိဆုံးပါ။ ဘွဲ့လေးတစ်ခု
ရဖို့ကို မရှိရှိတာလေးနဲ့ ဖျစ်ညှစ်တတ်ပြီး ယူသင့်ပါမလား။ အလုပ်ကို
ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ပြီး ငွေရှာတာကမှ သူ့အတွက် ပိုအကျိုးရှိ အဆင်
ပြေနိုင်မှာလား။ ဘဝခရီးကြမ်းကို ဆက်လမ်းဖို့က အနောက်ဘက်မှာ
ကျောထောက်နောက်ခံ တောင့်တင်းခိုင်မာမှုမှ မရှိတာကိုး။

ညီကလေး ကိုးတန်းအောင်တာနဲ့ ဆယ်တန်းကို ထူးထူးချွန်ချွန်
အောင်မြင်ဖို့ ကျူရှင်တွေ ကြိုတင်ထားပေးချင်တာ၊ အထက်တန်းအောင်
ပြီး တက္ကသိုလ်ဆက်ထားပေးမှာ၊ တက္ကသိုလ်မှာ ထူးချွန်သေးရင်လည်း
M.Sc ဆက်ထားပေးချင်တာ၊ ဘွဲ့နှစ်ခုသုံးခု ယူစေချင်တဲ့စေတနာတွေကို
ဘယ်သူက မြင်နိုင်ပါ့မလဲ။

လူမှန်ရင် ကိုယ့်တက်လမ်းကို ကိုယ်တိုင်ရှာတတ်ဖို့၊ ကိုယ်တက်
မယ့် လေ့ကျားကို ကိုယ်တိုင်ထောင်တတ်ဖို့၊ ကိုယ်ကူးမယ့်မြစ်ကို ကိုယ်
တိုင် တံတားထိုးတတ်ဖို့ မဆုတ်မနစ် ဇွဲနဲ့ကြိုးစားအားထုတ်ရမှာ မဟုတ်
ပါလား။ ‘ဝ’မရှိဘဲ ‘ဝိ’မလုပ်ချင်နဲ့ဆိုပေမယ့် အဲဒီ‘ဝ’ကို အရင်ရှိဖို့က
အဓိက လုပ်ရမှာလေ။

“ကျွန်တော် ရသလောက်ကျက်ပြီး သွားဖြေမှာပါ မေမေရယ်။
စိတ်ချပါ”

“သားပြောပုံက အမေ အားမရှိလိုက်တာကွယ်”

“အမေသားတွေထဲမှာ တစ်ယောက်လောက် ဘွဲ့ရရင် တော်ပြီ
ပေါ့ဗျာ။ မနိုင်ဝန်ထမ်းနေရတဲ့အမေကို သနားလွန်းလို့ပါ”

“သားရယ် . . . သားတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်
အောင် အမေ ထားပေးနိုင်ပါတယ်။ အမေ့ကိုမယုံတာလား”

“မယုံတာ မဟုတ်ရပါဘူး အမေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို
အတွက် ရှာဖွေကျွေးမွေးရတဲ့အမေ ပင်ပန်းတာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ”

“လောကမှာ စုန်ရေလို့ပဲ ရှိတာပါသားရယ်၊ တောင်ပေါ်က ရေ
ပဲ တောင်အောက်ကိုဆင်းတာ သဘာဝပါ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အမေ၊ အမေ့ စေတနာ မေတ္တာ
တွေကိုလည်း သိပါတယ်။ အမေတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ကျွေးမွေးတာ
ကို တစ်သက်လုံး ထိုင်စားနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ကွယ် . . . သားတို့က ငယ်သေးတာကို”

Plastic ခုံတွေကို စိတ်ထပ်လိုက်ရင်း အမေ့ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။
နားမှာ နားကပ်မရှိဘဲ နားပေါက်ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတဲ့ အမေ့မျက်နှာက
ကြိုးကြိုးထက်ပင် ပိုရင့်ရော်နေသည့်နှယ်။ စိန်နားကပ်ကြီး ဝင်းနေအောင်
ပန်ထားလိုက်ရင် အဘယ်မျှ ကျက်သရေရှိပြီး တင့်တယ်လိုက်မလဲ။ ခေါ်
ချင်ပြောချင်သူတွေ ပုံနေတော့မှာ အသေအချာပါလေ။ ရှေးကုသိုလ်နည်း
နဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေနေရတဲ့အမေ့ကို ကုသိုလ်များများချပြီး
ရဟန်းအစ်မ ကျောင်းအစ်မ ဖြစ်စေချင်တာပါ။ လူတောထဲ ဝင်ဆွဲပြီး
မျက်နှာဝင့်စေချင်တာ အမှန်ပါလေ။

“အမေမွေးထားတဲ့သားတွေက အားတွေပါအမေရယ်၊ လောက
မှာ စုန်ရေချည်းပဲ ရှိတာမှမဟုတ်တာ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆန်ရေလည်း ရှိ

တတ်ပါတယ်။ သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းနားတဲ့။ အမေ့နဲ့ ညီလေး နားခိုလို့ရမယ့်အရပ်မျိုး... ပေးနိုင်မယ့် သစ်တစ်ပင်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားချင်တယ်။ ကြိုးစားပြပါရစေလား အမေ”

အမေ့မျက်နှာ တစ်မျိုးလေး ဖြစ်သွားပါ၏။ ဝမ်းနည်းသွားလေ သလား။ မှန်သောစကားကို ဆိုတာတောင် အမေ့နားလည်မပေးချင်သလို ပါပဲ။ အနစ်နာခံတယ်ဆိုတာ မိဘတွေချည်းပဲရှိတာမှ မဟုတ်တာလေ။ နိုင်သောဝန်၊ ပင်သောအား။ အားကိုးရတဲ့သားဆိုတာက ဒီဘဝမှာ ရေ စက်ပါတဲ့ မိသားစုတိုင်းမှာ ရှိကြတာပါပဲ။ အမေလည်း သိနေမှာပါလေ။

“အခုလည်း မိသားစုအပေါ် သိတတ် နားလည်တဲ့သားမှန်း အမေသိနေတာပါပဲ သားရယ်”

“နှစ်ယောက်အားနဲ့ရှာတော့ ပိုပြီး ထမင်းအိုးပြည့်တာပေါ့ အမေ။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ထက် ညီလေးသာ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ် ဖို့က ပိုအဓိကကျတာပါ။ အမေ့ကိုလည်း နားနားနေနေနဲ့ တရားအလုပ် ပဲ လုပ်စေချင်ပြီ”

“အခုလည်း အမေ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ ဘုရားတို့ ရောက်တာ ပါပဲ သားရယ်”

“မတူဘူးပေါ့ အမေရယ်။ ဈေးလေးရောင်းလိုက်၊ တရားလေး ပြေးတိုင်လိုက်နဲ့ ဘယ်မှာ တရားလာရပါမလဲ။ ဆယ်ရက်တန်သည် တစ် လတန်သည် သေချာဖောက်ချပြီးလုပ်မှ အမေ့ရင် အေးငြိမ်းမှာပေါ့။ တစ် နေ့တစ်နေ့ သားတွေ စားသောက်ဖို့နဲ့ စာသင်ဖို့ ပူလောင်နေရတာ မမြင် ရက်လို့ပါ”

အမေ ငြိမ်သွားလေ၏။ တွေးမိလေပြီလား။ ဖခင်ပစ်ထားတဲ့

သား။ အဖေ့သားဆိုပြီး လူတကာ ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချသမျှဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံနေရတဲ့ နိစ္စဝှဝှ ဒုက္ခတွေကို သားအမိသုံးဦးစလုံး အသိဆုံးပါလေ။ ပတ်ဝန်းကျင် ချဲ့ဒဏ်ကို အနစ်နစ်အလလ အလူးလူးအလဲလဲ ခံခဲ့ရတာက သူ့သာဖြစ် ပြီး သိခဲ့ရတာပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီအစ်ကိုအရင်းကြီးတောင်မှ ညီလေးက စာတော် တွဲကလေးမို့ ကရုဏာသက်ကြတဲ့လူတွေက များကြတာပါလေ။ ‘ကလေး က ဖအေမရှိပေမယ့် တော်ရှာပါတယ်’ ဆိုတဲ့စကားကိုသာ လူတိုင်းနီးပါး ပြောကြတာကို သူကြားခဲ့ရတာပါ။ သူကဖြင့် နှုတ်ရောလက်ပါမြန်ပြီး ကြက် ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြန်ပက်တတ်တဲ့ ‘လူဆိုး’ မဟုတ်ပါလား။

အများအမြင်မှာ သူ့ကို လူဆိုးလို့မြင်ကောင်းမြင်၊ ထင်ကောင်း ဆင်ကြပေမယ့် အမေ့နဲ့ညီလေးတွေ့မှတစ်ဆင့် အားကိုးရတဲ့ သားလိမ္မာ အစ် ကိုကြီး အဖအရာအဖြစ်သာ ရှိစေချင်တာပါလေ။ ဒီစိတ်ရင်းစေတနာတွေ ကို လူသိအောင် မပြနိုင်သော်ငြား ဘုရားအသိ ကိုယ်စောင့်နတ်အသိ မဟုတ်ပါလား။ မေတ္တာမှန်လျှင် ရောင်ပြန်ဟပ်စမြဲ ဓမ္မတာမို့ သူ့ရဲ့အဖြူ ဆောင်မေတ္တာကိုဖြင့် အမေ့နဲ့ညီလေးထံမှ ပြန်ဟပ်စေချင်ပါရဲ့။

“သားက ဘယ်မှာ ဘာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလို့လဲ”

“အန်တီတို့နောက်ကို လိုက်သွားမယ်လေ၊ ဟိုမှာ ရေလုပ်ငန်း စက်ရုံဆိုတော့ အလုပ်ရဖို့လွယ်ကူမှာပါ”

“ပင်ပန်းမှာပေါ့ သားရယ်”

“ဘယ်အလုပ်မဆို ချွေးထွက်နည်းတာနဲ့ များတာပဲ ကွာတာပါ မလေရယ်။ မပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ရယ်လို့မှ ရှိမှမရှိဘဲ။ ငွေရှာမှတော့ ပင် ပန်းလည်း မမှုရုံပေါ့ အမေရာ”

အမေက သူ့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေလေ၏။ ရွေးရောင်းပြီး သည့် အိုးခွက်ပန်းကန်တို့ကို အမေပင်ပန်းမှာစိုးပြီး သူ ကူဆေးပေးနေ တာပါလေ။ သူ့အပေါ် လူတွေ ဘယ်လိုပဲမြင်မြင် ကိစ္စမရှိ။ အိမ်မှာ အမေ့ကို ကူလုပ် ကူချက်ပေးတဲ့သား၊ မိခင်ပင်ပန်းမှာစိုးပြီး ရှိသမျှ သိမ်း ကျုံးလုပ်တတ်တဲ့သားအဖြစ် အမေသိရင် ပြီးတာပါလေ။ သူက ယောက်ျား လေးတန်မဲ့ အချက်အပြုတ်လည်း တတ်တာမဟုတ်ပါလား။

“လက်ထဲမှာ ဘယ်နှပြားမှမရှိဘဲ သွားလို့ အဆင်ပြေပါ့မလား သားရယ်”

“ဒီလိုပဲ ကြိုးစားရမှာပေါ့ အမေရယ်၊ မွေးကတည်းက လက်မှာ ပိုက်ဆံဆုပ်ပြီး ပါလာတဲ့လူရယ်လို့ ရှိမှမရှိတာ။ ရှာကြံလုပ်ရမှာပေါ့”

“သားအန်တီက ကူညီချင်ဦးမှကိုး”

“အမျိုးဆိုတာ ရွှေမျိုးတဲ့ အမေရဲ့၊ ဆွေမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ရွှေ ရမှာ တော်ချင်ကြတဲ့ရွှေမျိုး။ ကျွန်တော်လည်း အားမကိုးပါဘူး။ အဆက် အသွယ်ကောင်းကောင်းရှာချင်ရုံပါ။ အေးဂျင့်ကို ငွေစိုက်ခိုင်းပြီးသွားရင် တစ်နှစ်နဲ့ အကြွေးအကြေဆပ်နိုင်တယ်တဲ့ အမေရဲ့။ ကျွန်တော်သွားတုန်း အမေရုန်းရ တစ်နှစ်အလွန်ဆုံးပါ။ နောက်နှစ်ကစပြီး အမေနဲ့ညီလေး လက်ခမောင်းခတ်နေနိုင်ပါပြီဗျာ”

“အားကတော့ ရှိပါ”

အမေ မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးတာမို့ သူရယ်လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်တော့ မဆို သူက စိတ်ညစ်စရာ ဘေးဖယ်ပြီး သီချင်းအကျယ်ကြီး အော်ဆိုကာ ပျော်အောင် နေကျင့်ရှိတဲ့လူမဟုတ်ပါလား။ ဆရာဖေမြင့်ရဲ့ စာအုပ်ထဲက လို All you can do is enough. တဲ့။ သင်လုပ်နိုင်သမျှအားလုံး

လောက်ပါသည်ဟု ဆိုပါလျှင် ကိုယ်မလုပ်နိုင်တဲ့အရာက မရှိသလောက် မဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း ခွန်အားရှိတဲ့စာ၊ စိတ်ကိုမြှင့်တင်ပေးတဲ့ စာကောင်းပေကောင်းတို့ကိုသာ ဖတ်စေမှတ်စေချင်တာပါလေ။

“သားညီလေးက ခွဲနိုင်ပါ့မလား”

“ညီလေး”

“အေးလေ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့ တစ်ညလေးတောင် ခွဲအိပ်ဖူးတာ မဟုတ်တာကို။ တော်ကြာ မျက်ရည်က ကျဦးမယ်”

“ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့ အမေရယ်၊ တစ်သက်လုံးအတူနေရဖို့ စောတော့ ခွဲနိုင်ရမှာပေါ့”

“အဲဒါ မသူသမီးကို ပြောရမှာလေ”

“ဟာဗျာ . . . အမေကလည်း”

သူ မျက်နှာရဲသွားရပါ၏။ တစ်သက်လုံးအတူနေရဖို့ တစ်ခဏ ကိုယ့်ကို ‘မေ’လည်း သိရမှာကိုး။ ချစ်လက်စက တစ်ခဏလေးဖြစ်ပေ မယ့် တစ်ဘဝလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာမုန်း ‘မေ’လည်း အသိ မပေးမဟုတ်ပါလား။ နှစ်ယောက်အတူ လက်တွဲပြီး တက္ကသိုလ်မြေကို ခြေ ဆွဲခြစ်ပေမယ့် ဘဝလမ်းမထက်မှာ အတူလျှောက်လှမ်းဖို့ ကိုယ် လက် တမ်းပေးမှာကို စောင့်နေပေးပါ ‘မေ’။

ညအတူအိပ်ရင် ကျောချင်းကပ်ပြီးအိပ်မှသာ နွေးတတ်တဲ့ ညီ လေး။ သူထသွားတာနဲ့ အအေးဒဏ်ကြောင့် ပုစွန်ထုပ်လို ကွေးသွား တတ်တဲ့ညီလေးကို ကုတင်မွေ့ရာထူထူနဲ့ ဂွမ်းစောင်ပွပွလေးခြုံပြီး နွေး နွေးထွေးထွေးအိပ်စက်စေချင်ပါရဲ့။ အများတကာနည်းတူ တန်ဖိုးကြီး အတိတ်အစားတွေဆင်ပြီး သူများနဲ့တန်းတူ ပညာသင်ခွင့်ရရင် အဘယ်

မျှ ကောင်းလိုက်မလဲ။

‘မေ’ရယ် . . . မောင်လျှောက်လှမ်းရမယ့်ခရီးကြမ်းမှာ ‘မေ’
အပြုံးက ခွန်းအား။ ‘မေ့’စကားသံလေးက တွန်းအားတစ်ရပ်အဖြစ် မောင်
ကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်တာကို သိပါရဲ့လား။ အတွေးထက် လက်တွေ့ကိုသာ
အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ဆောင်တတ်တဲ့ ‘မောင်’၊ ဆိုးတဲ့ ‘မင်းသီလ’
လင်း’ ရဲ့အားဆေးလေး ‘မေ’ရယ် . . . ။

အခန်း (၄)

“စာတွေ တော်တော်ရနေပြီလား”

“အင်း . . . ဒီလိုပါပဲ”

အဖြေက မရေမရာ။ ‘မေ့’စက်ဘီးနီနီလေးက သစ်လွင်နေသော်

သူ့စက်ဘီးအနက်ကြီးကဖြင့် အသံပေါင်းစုံမြည်နေတော့တာပါလေ။

မင်းလေးက နွေးနွေးလေး တိုက်ခတ်နေပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ပူလောင်

မအေးငြိမ်းစေနိုင်ခဲ့။ ဘဝက မအေးချမ်းဘဲကိုး။

“မောင်”

“ဟင်”

“စာရော ကျက်ဖြစ်ရဲ့လား”

“ကျက်ပါတယ် မေရဲ့၊ ရသလောက် သွားဖြေမှာပါ”

“ဟင် ! အားမရှိလိုက်တာ”

မှက်စောင်းတဝှံဝှံနှင့် အကြည့်ဆုံစဉ် သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ငယ်

လွန်းမှန်းသိသော်ငြား ယိုင်လဲတဲ့စိတ်နဲ့ ချစ်မိတာမှ မဟုတ်တာလေ။ ရင် ခုန်ရာနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်တတ်ကြတဲ့လူငယ်တွေထဲ မှာ သူ မပါဝင်တာ အသေအချာပါပဲ။

အပျော်ဆိုတာမျိုးက သူ့လိုလူတန်းစားမျိုးနဲ့ လားလားမှ မအပ် ပ်သည့်နယ်ပါ။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတဲ့တဝသမားကိုမှ ခေါင်းညိတ်လက် ခံခဲ့တဲ့ 'မေ့'ကို အားနာစိတ်က ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်းဖြစ်တည်နေတော့ ခက်သားလား။ ချစ်သူတိုင်းရဲ့စိတ်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူကို ရွှေ့နန်းထက်မှာသာ ထားချင်ကြတာ မွေတာပါလေ။

"ယောက်ျားပဲ မေရယ်၊ ဘာမဆို ဇွဲနဲ့လျှောက်နိုင်ရမှာပေါ့"

"မောင့်အိမ်က သိနေပြီလား"

"ဟင် ! ဘာကိုလဲ"

"မေတို့ကိစ္စကိုလေ"

"အင်း"

"ဟယ် ! . . . အဟုတ်"

"အမေပဲ၊ သိတာပေါ့"

"ဘာတဲ့လဲ"

နှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ ဘာတဲ့လဲတဲ့။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကား ကိုသာ အရင်ပြောထွက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ မေ့မေမေ ဇီဒါသူသူမေတ် လူကြီးမျိုးက ငွေမက်သလို ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်တတ် မှန်း သူတို့တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိနေရတာပါလေ။ ဪ . . . ဒီလိုအခေ နဲ့ မတူတဲ့သမီးမို့ တော်ပါသေးရဲ့။

"သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်ပုံထောက်ရင် အဆင်မချောလို့ပဲ"

"မေတို့က မောင်တို့ထက် သာနေတာလေ မေရဲ့"

"ဘာကို သာတာလဲ"

"အစစပေါ့"

"မောင်ကလည်းကွယ်၊ ဘာများကွာလို့ပြောရတာလဲ။ အခု မေ တို့က တိုက်နဲ့ကားနဲ့နေနိုင်လို့လား . . . ပြောပါဦး"

"တိုက်နဲ့ကားနဲ့ မဟုတ်ပေမယ့် မောင်တို့အခြေအနေနဲ့ နှိုင်းရင် တော့ သာတာအမြင်ပဲလေ။ ပြီးတော့"

"ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

ပခုံးချင်း အသာလာတိုက်လိုက်တာမို့ သူပြုံးမိပြန်၏။ အမြဲ တစေ စိတ်ညစ်နေတတ်တဲ့သူ့အဖို့ ချစ်သူနှင့် နာရီဝက်ခန့် ခဏတာ ရှိ ခိုနဲ့လေးက ပျော်ရွှင်ခြင်းနိဗ္ဗာန်ပင် မဟုတ်ပါလား။

"ပြီးတော့ မေ့မေမေအကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့"

"အမယ် ! မေက မေ၊ မေမေက မေမေပါနော်။ လူကို ဒီပုတ် ထဲက ဒီပဲဆိုပြီး မပုတ်ခတ်ချင်ပါနဲ့"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ မောင်ကလည်း အဲဒီလိုပြောမှာမှမဟုတ်တာ"

"အင်း . . . ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါတယ်၊ မေ့ကို မေမေက သူငယ်ချင်းပေါင်းရင်တောင် အရာရှိသားသမီး၊ သင်္ဘောသား သားသမီး တွေနဲ့ပဲ ပေါင်းခိုင်းတာမို့ မေလည်း သိပါတယ်"

နှစ်ဦးသား ငြိမ်သွားရပါ၏။ ကျောင်းလမ်းမထက်မှာ ငပင်တွေ တန်းစီနေတာပါလေ။ နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်တိုင်း နှစ်သစ်ကူးသင်္ကြန်ကာလ မှာ ပိတောက်ပွင့်ဖို့က မသေချာပေမယ့် ငပင်ကဖြင့် အချိန်မှန် သစ္စာရှိရှိ ချစ်လေ့ရှိတာပင်။

ဒါကြောင့်လည်း လူသူ မပန် မခူးတဲ့ ဒီသစ္စာရှိ ငှက်ပန်း ဝါဝါ ထိန်ထိန်လေးကို သူသဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိတာလေ။

“ဟင်း . . .”

“ဟော . . . ပြောတော့ မောင်ကို သက်ပြင်းမရှိကုန်နဲ့ဆို”

“မေတို့ကိစ္စကို မေမေသိရင်လည်း တားမှာသေချာလို့ပါ”

“မောင်တို့က ဘာမှ မခုမဆောင်းသေးဘဲ ပြီးစလွယ် လက်ထပ် မယ့်သူမှ မဟုတ်တာ မေရယ်”

မျက်လုံးဝင့်ကြည့်လိုက်ပြန်လေ၏။ လမ်းမကြီးထက် လေက၊ အလုံးအရင်းဖြင့် တိုက်လေသည်။ မေဆံ့နွယ်စင်းစင်းလေးတွေ လွင့်ကုန် တော့သည်။ ဆံပင်ကို ထိန်းခုတ်ထက် လုံချည်ကို အရင်ဆုံးဖိကိုင်လိုက် သဖြင့် ကပ်ကပ်လေးဖြစ်သွားပုံက တစ်မျိုးလေး လှနေသလိုပါလေ။

“အို . . . ဘယ်လို လေတိုက်တာလဲ မသိ”

“သဘာဝပဲ မေရယ်”

“ရှိုးပျက်တယ် မောင်ရဲ့”

“ဘာလဲ . . . မေက မောင်နဲ့တွေ့ရမှာမို့ ရှိုးထုတ်လာတာပေါ့ လေ”

“ကြည့် !”

မျက်စောင်းလှလှလေးက ရင်ကို လာထိလေ၏။ မေက အသား ဖြူဝင်းသူမို့ ရင်ဘတ်မှာ ဖဲကြိုးလေးပါသည် လက်ဖောင်းအင်္ကျီအဝါနု ရောင်လေးနှင့် အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်လွန်းလှပါသည်။ အောက်မှာက သွားညှိရောင် ခြောင်လုံချည်လေးဝတ်ကာ၊ Slipper အဖြူလေး စီး ထားတာမို့ အများထဲမှာ ထင်းခနဲမြင်ရတဲ့ အလှကေရီလေးပါပဲ။

သူနဲ့တွေ့ဖို့ လှလှလေးပြင်လာသည့် ချစ်သူကို ကြည့်လို့မဝသော် ြား အချိန်က ရှားပါးလွန်းလှတယ်လေ။ မေ့ကျူရှင်တစ်ချိန်လေး စော ြီး ဆင်းတာမို့၊ နာရီဝက်အချိန်လောက်လေး ဆုံခွင့်ရတာ၊ သူ့အဖို့ ကံ ကောင်းတာပါပဲ။ အနာဂတ်အတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ချိန်လေးတောင် မရှိ သိလားနော်။ မြန်မြန်တွေ့၊ မြန်မြန်ပြော၊ မြန်မြန်ပြန်နဲ့ အမြန်ယာဉ်မောင်း သလိုမျိုးပါလေ။

မပြည့်စုံတဲ့သူမို့ လူအများမြင်တွေ့ရင် လူကြီးတွေနားပေါက်ပြီး သူ့ကို ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို အစိုးရိမ်ဆုံးပါပဲ။ တူတူတန်တန် လူတန်းစား ချင်းဖြစ်ပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေတို့က သူတို့ထက် ချိန်ခွင်လျှာလို တစ် ဆက်စောင်းလေးတော့ သာနေတာ မဟုတ်ပါလား။

သမီးမိန်းကလေးတွေ နှစ်ယောက်ပဲမွေးထားတာမို့ လူတပတ် လေး ပေါ်သမျှ ဆင်ပေးနိုင်ကြတာပါလေ။ ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း ကျူရှင်ဆို ကျူရှင်၊ Guide ဆို Guide ၊ အထူးထုတ်ဆို အထူးထုတ် ဆားပေး၊ ဝယ်ပေးနိုင်တာ မဟုတ်လား။ သူ့မှာဖြင့် ဘာကျူရှင်မှမရှိ၊ အတိတ်ကူးတန်တာကူးနဲ့ ရှိသမျှလေးသာ ကျက်မှတ်နေရတာကိုး။

“မောင်”

“ဟင်”

“စာတော့ ကျက်နော်”

“အင်းပါ”

“မေတို့ မအောင်ရင် သူများတွေ အပြစ်တင်ကြလိမ့်မယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒီအရွယ်နဲ့ ချစ်သူရှာမိတာ စိတ်လေနေတယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့”

မေ ကြုံပြောထားသားနဲ့ စာမေးပွဲပြီးမှ သုံးလလေးကို မစောင့်နိုင်ဘူး။ တကယ်ပါပဲ”

မျက်စောင်းခဲပြန်လေ၏။ သူပြုံးမိပြန်ချေပြီ။ နောက်ကနေ သူ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး အဖြေတောင်းတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ပါ။ သူ့အခြေ အနေ သူ့ဘဝက မမိတဲ့ပန်းကို တုံးခု လှမ်းနေသလိုဖြစ်နေမှန်း အသိ သာကြီးကိုး။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ သူ့ထက် မိန်း ကလေးဖြစ်တဲ့မေက အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ကြည့်ပြီး မေတ္တာမိုးကြီး သွန်းပြီး ရွာစေခဲ့ရတာပါလေ။

မိန်းမသားတွေရင်ထဲမှာ အင်မတန်ကြီးမားလှတဲ့ ကရုဏာ ရေ အိုင်ကြီးရှိနေတာကို အမေ့ဆီမှာ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရတာ လက်တွေ့ ပါပဲ။ သူ့အဖြစ်ကလည်း ဤသို့ဤနယ်ပါ။ ကျောင်းမှာ ဝိုင်းနှိပ်ဖတ်၊ ခိုင်းဖတ်၊ နိုင်စားဖတ်ဖြစ်တဲ့ ခပ်ခွမ်းခွမ်းလူငယ်လေးကို အားပေးနှစ်သိမ့် ရှင်း မေ့နှလုံးသားလေး ယိုင်လဲခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

ဪ... မေရယ်။

“မောင်ပြောပြီးပါပကော၊ ရသလောက် သွားဖြေမယ်လို့”

“ကြည့် ! အဲဒါလေးနဲ့ အောင်ပါ့မလား”

“မေအောင်ဖို့သာ အဓိကပါကွာ၊ မောင့်ကို ခေါင်းထဲ သိပ်ထည့် မထားပါနဲ့”

“ပြောပြန်ပြီ အဲဒီလို”

လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်ခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။ နာကျင်သွားသော် ငြား စိတ်မဆိုးဖြစ်ပါလေ။ ချစ်သူ၏ကျီစယ်မှုက အနာဂတ်ကိုတွေးပြီး ရင်မောနေသည့် သူ့အမောကို ခေတ္တမျှ ငြိမ်းချမ်းစေသည်ကိုး။

မေက မကြာခဏ သူ့လက်မောင်းကို ရိုက်တာမျိုး၊ ဆွဲဆိတ် တာမျိုးကို လုပ်တတ်လေ့ရှိပါ၏။ နှုတ်မှလည်း ‘အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့’ ဟုလည်း မကြာမကြာပြောတတ်သည်လေ။

“သက်ပြင်းမချနဲ့လေ”

“ရော် ! ပြောပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရဲ့၊ သက်ပြင်းတစ်ခါချရင် အသက်တစ်ရက် တိုတယ်တဲ့”

“ကြုံကုန်ဖန်... ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“သိက္ခာလေ၊ သူများတွေပြောတာ ကြားဖူးလို့”

“ယုံလိုက်တာပဲလား”

“မောင်နော်”

တီးတိုးရယ်လိုက်မိ၏။ ပြန်ရဦးမည်။ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြော ချင်သေးပေမယ့် အချိန်ဆိုတဲ့စက်ဝိုင်းကြီး လည်တာက မြန်လွန်းတာကိုး။ မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ဝကြီး ငေးကြည့်ခွင့်က ဘယ်တော့များမှ ရနိုင် မှာတဲ့လဲ။

လောကကြီးမှာ လူဖြစ်ခွင့်ရနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဘာကိုမဆို မျှော်လင့် တောင့်တခွင့်ကဖြင့် ‘မင်းသီဟလင်း’ထဲမှာ အခွင့်မရှိခဲ့တာလေ။

“စိတ်ကူးနဲ့လက်တွေ့က တူမှမတူတာ မေရယ်”

“ဟင် ! ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မောင်တို့အနာဂတ်ကို ကြုံပြောတာ”

“မေကတော့ သစ္စာဆိုပုံပါတယ် မောင်၊ မောင်တို့ယောက်ျားတွေ ပေးနိုင်တာက အချစ်ဆိုရင် မေတို့ မိန်းမသားတွေပေးနိုင်တာက သစ္စာ

တရားပါပဲ။ မောင်အပေါ် အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရပါစေ၊
မေ စောင့်ဆိုင်းနိုင်ပါတယ် မောင်”

ရင်ထဲ သိပ်ခနဲနေသွားစေပါတယ်။ ချစ်သူတစ်ယောက်ပါးနုကို အနည်း
ငယ်မျှ ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်လေ။ အဘယ်မျှ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်း
လိုက်ပါသလဲ။ လူနိုးမို့ ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထည့်လာရင်တောင်မှ မကိုက်
တတ်ပါဘူးလို့ အပိုမပြောတတ်ပါဘူး မေ။ မေ့နှုတ်ဖျားက စကားသံချို
ချိုလေးက မောင်ကို ရှေ့ဆက်နိုင်ဖို့ ခွန်အားတစ်ရပ်ဖြစ်စေတာ အမှန်ပါ။

အိမ်မက်ကမ္ဘာထဲမှာ မေ့လက်ကိုတွဲပြီး ဘဝကိုတည်ဆောက်ရ
တာထက် လက်တွေ့မှာ ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရမယ့် အတားအဆီးတွေကို
မရမက အနိုင်ယူရမှာ မဟုတ်လား။ အချစ်တိုက်ပွဲကို တိုက်ခိုက်ဖို့ထက်
ဘဝတိုက်ပွဲမှာ မဆုတ်မနစ်ဖို့ ရင်ဆိုင်နေရတာကို မေ အသိဆုံးပါလေ။

“မောင်တို့ ရင်ဆိုင်ရမှာ အများကြီး”

“မေ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“မောင်သာ မေ့လက်ကို ဖြဲမြဲဆုတ်ကိုင်ထားရင်ပေါ့”

ကဲ ! အဘယ်မျှ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလိုက်တဲ့ ချစ်သူလေးပါလဲ။
ဝင်းမို့မို့ပါးပြင်ထက် သူကဏ္ဍူးကျော်မိစဉ် ဂျက်ပြုံးနှင့် နှင်းဆီခင်းတစ်ခု
ဖြစ်တည်သွားရလေ၏။ တကယ်ပါ မေ၊ မချစ်ဖူးသေးတဲ့အချစ်ဦးမို့ အရူး
အမူးချစ်ခဲ့မိတာကို မေသိအောင် ဝန်ခံချင်ပါရဲ့။

“ဒါပဲနော် . . . မေ့အပြင် နောက်တစ်ယောက် မောင်မှာရှိတယ်
ဆိုတာ သိတဲ့နေ့၊ မလွယ်ဘူးမှတ်”

“ဟောဗျာ . . . ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သိချင်ရင် စမ်းကြည့်လေ”

“မေက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သတ်ပစ်မှာ”

“ဟာ ! ကြောက်စရာကြီး၊ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပြောတာပေါ့၊ မယုံတူးပေါ့လေ”

“ယုံပါတယ်ဗျာ . . . ယုံပါတယ်၊ ဒီလောကကြီးထဲမှာ မင်းသိလာ
လင်းရဲ့နှလုံးသားကို အပိုင်စားရထားတဲ့ကေရီက မြတ်နိုးမေတစ်ဦးတည်း
သာ ရှိတာပါဗျာ”

ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်လိုက်မိကြစဉ် ကုက္ကိုလ်ပင်ထက်မှ ငှက်
ကလေးတွေ အလန့်တကြား ထပ်သွားကြလေ၏။ ညနေလေချိုက ခပ်
အေးအေးလေး တိုက်ခတ်နေပါသည်။ နေညိုချိန် မိုးကုတ်စက်ပိုင်းအလှ
ကိုခံစားဖို့ အချိန်မှ မရတာလေ။

အိမ်အလုပ်လုပ်နေချိန်မှာ ချစ်သူမျက်နှာလေးကို အာရုံထဲ မြင်
ယောင်ရင်း ပြေးတွေ့ချင်စိတ်က တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော်ငြား
အခုလို ချစ်သူနှင့်တွေ့ရချိန် အခိုက်အတန့်လေးမှာဖြင့် ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်
ဖို့ထက် အမေ့ကိုကူပေးဖို့ သတိရနေတဲ့စိတ်က ပြင်းပြနေရတာပါလေ။

ဒုက္ခပါပဲ . . . သူတော့ စိတ်က မတည်မငြိမ်နဲ့ ဟိုဒီပြေးနေရင်
ကြာရင် ရူးတော့မှာပါပဲ။ ဘဝသမားအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်က ရှိမှမရှိ
တာကိုး။ လမ်းမှန်သမျှက မချောမွေ့ဘဲ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်နေတာကို
မေ့ မမြင်နိုင်တာလေ။

နေညိုပြီကော . . . ပြန်ချိန်တန်ပြီ မေ။ တစ်ခဏအချိန်လေး
ပေးမယ့် စက္ကန့်လေးတွေ ရာထောင်ချီ သိန်းသန်းကုဋေ စုဆောင်းပြီး

သိမ်းဆည်းထားပါ့မယ်။

ဝေးဝေး နေနေရပေမယ့် လမင်းက တစ်ဆင့် မေ့ကို မျှော်ငေးကြည့်နေမှာပါ။ အနီးနားရှိခွင့်မရပေမယ့် မေ့ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို ရှူရှိုက်ခွင့်ရနိုင်မယ့် လေပြည်လေးအဖြစ်နဲ့ မောင့်စိတ်ဝိညာဉ်ကို လွှင့်ပေးနေမှာပါ။

ဪ... မောင်အသက် 'မေ'ရယ်...။

အခန်း (၅)

ညီလေး စာမေးပွဲဖြေနေပြီမို့ အလိုက်တသိဖြင့် သူရော မေမေမိ ဂရုစိုက်ပေးကြပါသည်။ သူများမိဘတွေလို ကလေးကို အားဆေးတွေကြက်ပေါင်းရည်တို့ဖြင့် အားပဖြည့်ပေးနိုင်သော်လည်း နွားနို့ကျိုတိုက်ပေးတာမျိုး၊ တောကြက်ဥ Half-boiled ပြုတ်ကျွေးတာကိုတော့ လုပ်ပေးလေသည်။

နွေလယ် ပူနေချိန်မှာ မန်ကျည်းကြရည်လေး မှာတိုက်ပြီး ဝမ်းအေးစေတာမျိုး၊ ညီလေး စာကျက်နေတဲ့အနားမှာထိုင်ရင်း ယပ်တောင်ဆတ်ပေးတာမျိုး၊ ချင်းလက်ဖက်ကို ခရမ်းချဉ်သီးဂေါ်ဖိတို့ဖြင့် အစာဖျားများ သုပ်ပေးတာတို့ကို ဂရုတစိုက်လုပ်ပေးပါ၏။ သူကတော့ ညီကလေးအသျှင်တာ ပြေးဝယ်ဖို့နဲ့ ညီလေး ရေချိုးဖို့ ရေထမ်းပေးတာတို့ကို တစ်အက်တစ်လမ်းက လုပ်ပေးရလေသည်။

“ကိုကို”

“ပြော”

အမေ လျှော်ဖွပ်ထားသည့်အဝတ်တို့ကို ရုတ်လာရင်း ဖျာခင်းပြီး ဝိုင်းခေါက်ပေးနေစဉ် ညီက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ခေါ်လိုက်လေ၏။ မနက်ဖြန် သင်္ချာဖြေရမည့်ရက်မို့ စာကျက်စရာမလိုဘဲ ပုစ္ဆာထိုင်တွက်၊ The-derm တွေ ချရေးနေတာ မဟုတ်ပါလား။

“စာမေးပွဲဖြေဖို့ စိတ်ကူးရော ရှိရဲ့လား”

“ရှိတာပေါ့ကွ”

“ပြန်ဖြေပုံကိုက ပေါ်ပျက်ပျက်နဲ့”

“မင်း စာမေးပွဲကိုသာ အာရုံစိုက်စမ်းပါ ညီရာ”

“ညီက ပြဿနာမရှိဘူး၊ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ တစ်ပတ် ဘယ်ရက်လောက် အနားယူပြီးရင် ကိုကိုစာအုပ်တွေကို ယူလေ့လာလို့ ရနေပြီ။ ဆရာစစ်မို့ အေးဆေးအောင်တယ်။ အချိန်တန်ရင် A ခန်းမှာ ဝင်လိုက်ရုံပဲ”

“အေးပါ . . . ငါသိပါတယ်”

ဘုကြည့်ကြည့်ပြန်လေ၏။ ကြုံပြီး စာလေ့လာမယ်တဲ့။ ဒါဖြင့် သူ့မှတ်စုစာအုပ်တွေကို ပေးရတော့မှာပါပဲ။ အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ။ သူက အပျင်းလည်း ခပ်ကြီးကြီးရယ်။ မှတ်စုတွေ၊ Note တွေ၊ Difination တွေကို Copy စာအုပ်ထဲ ကူးထည့်တာထက် Text ထဲမှာသာ မင်တာပြီး ကျက်နေတာ မဟုတ်လား။ သူတော့ အငယ်ပြောတာ ခံရမှာဖြစ်၊ အသေအချာပါလေ။

“ဒီလောက် စာမေးပွဲနီးနေတာတောင် စာအုပ်ကိုင်တာ တစ်ချက်မှ မတွေ့ဘူး”

“ငါကျက်ပါတယ်ကွာ၊ ရသလောက်”

“မေမေ”

“ဝေ့ !”

“မေ့သားကို ကြည့်ပြောပါဦး။ စာမေးပွဲဖြေချင်စိတ်ရော ရှိရဲ့လားမသိ။ ဒီပုံစံနဲ့တော့”

“ဒီပုံစံနဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျစ် ! ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စာလုပ်စမ်းပါ ညီရာ၊ အပူတွေ ရှာထည့်စမ်းပါနဲ့”

“ညီလည်း မထည့်ချင်ပါဘူး”

အမေရော သူပါ ညီကို ကအံ့တသြကြည့်မိစဉ်၊ ညီက စိတ်ရှုပ်သွားပုံဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်ကာ သင်္ချာပုံနှိပ်ကို တဖျတ်ဖျတ်လှန်လှောနေလေ၏။ ညီမျက်နှာက ဤသို့တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါလေ။ ဘယ်သူက ဘာတွေပြောလိုက်လို့ ဤသို့ဤနယ် မျက်နှာလေး ညှိုးနေရပါသလဲ။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့လာသလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ညီထုတ်ပြောမှ ကိုကိုသိမှာပေါ့။ ဘာပြောလိုက်လို့လဲ၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ ညီဒီလိုဖြစ်နေတာ ကိုကိုသိတယ်။ မပြောရင် စိတ်ထဲမှာ ခုလှခုလှ ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ညီက လက်ထဲမှ အကြမ်းတွက်နေသည့်ခဲတံကို ချလိုက်လေ၏။ သူကပါ ပြောစေချင်ပုံရနေတာမို့ သက်ပြင်းကိတ်ရှိုက်လိုက်လေသည်။ သူ့ညီလေးရဲ့ရင်ထဲကို အမောတွေ လာဖြည့်ပေးခဲ့တာ ဘယ်သူများ ဖြစ်

နေမှာပါလိမ့်။

“မနက်က . . . အင်း . . . သက်ထားမေ့ညီက တစ်ခန်းတည်း အတူ စာမေးပွဲဖြေရတာ”

“အင်း”

‘သက်ထားမေ့’ဆိုတော့ မေ့ညီမလေးပေါ့။ မေ့ညီမလေးက ဝိဇ္ဇာ တွဲယူထားတာဖြစ်ပြီး စာမေးပွဲဖြေတော့ ညီတို့သိပ္ပံသမားတွေနဲ့ အတူတူ ပြီး ဖြေရတာပါလား။ မေ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စဖြစ်နေပြီမို့ သူ ပျက်နှာမှုသွား ရပါသည်။ ညီနဲ့မေ့မေ့ကို အားနာသွားရတာပါလေ။

“သက်ထားက ဘာတဲ့လဲ”

“သိပ်အဆိုးကြီးပြောတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတွေ က လူကြီးတွေလို စိတ်ထားမှ မတူကြတာ”

“အေးပါ၊ ဆက်ပြော”

“နင့်အစ်ကို ဆယ်တန်းမအောင်ဘဲနဲ့တော့ ငါ့အစ်မကို မေ့ ဘူးတဲ့”

သူ့ရင်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ မှန်တာတော့ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါရဲ့။ သို့သော် ကလေးနှုတ်မှ ဒီလိုစကားမျိုးထွက်သင့်ပါရဲ့လား။ အစ်မ မှာ လူကြီးတွေပြောနေကြလို့ ဖြစ်မှာပါလေ။ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ သက်ထား နှုတ်က ဒီလိုထွက်လာရဲ့ပါမလား။

“စာမေးပွဲမဖြေခင် ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ဖြေပြီးမှ”

“ညီ ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ ပြောစရာမှ မရှိတဲ့ဟာ”

တော်သေးတာပေါ့။ မဖြေခင်သာ ပြောလိုက်ရင် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ပြီး စာကောင်းကောင်းဖြေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ စိတ် ရှုပ်ရသမျှကို သူသာယူချင်ပြီး ညီလေးကိုဖြင့် အမြဲတစေ စိတ်ချမ်းသာ ပြီး စိတ်ရှင်းရှင်းထားစေချင်တာ စေတနာအရင်းအမှန်ပါပဲ။

“ညီလည်း ကိုကိုကို ပြောချင်တာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“ပညာမစုံသေးဘဲနဲ့တော့ ကြင်ယာမရှာချင်ပါနဲ့ ကိုကိုရာ။ ညီ သူများအပြော မခံချင်ဘူး”

“ရော် ! ကိုကိုကရော သူများသားသမီးကို မပြည့်မစုံတဲ့ အခြေ အနေနဲ့ ယူမလားကွ။ ဒီလောက်တော့ ကိုကိုလည်း စဉ်းစားတတ်ပါတယ်”

“မယူဘူးလို့များ ငြင်းမယ်မှတ်တယ်၊ ဝေးပါသေး”

ညီ ညည်းသလိုပြောတော့ အမေက ကိုတိတ်ပြီးလေတော့၏။ ကဲ! သူတော့ အငယ် ဆုံးမတဲ့ဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြိုးခံရချေပြီ။ အင်း ပေါ့လေ . . . ရှေ့ကနွားလားက ဖြောင့်ဖြောင့်မှ မသွားမိတာကိုး။ သေ စမ်း ! မင်းသိဟလင်း။

“မိန်းမ မယူလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ ညီရ”

“မယူတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“ဪ . . . အလိမ္မာအိမ်ပါ အမေနဲ့တည့်မှ Peace တဲ့၊ မိန်းမ တော့ ယူရမှာပေါ့။ နို့မို့ ပျင်းစရာဘဝကြီးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ကြားလား မေမေ၊ အလိမ္မာအိမ်ပါတော့ မသိဘူး၊ မလိမ္မာဘဲ နို့စုခွဲအိမ်လေးပါ ပါသွားမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်။ မိန်းမဆိုတာ ‘မ’တဲ့ အမျိုးဗျ။ ရှိသမျှ အကုန် ‘မ’ချသွားမှာပဲ စိုးရိမ်။ ကန့်တော့ပါ အမေ၊ ညီ

ပြောတဲ့အထဲမှာ မေမေ မပါဘူး”

သူ တဟားဟားအော်ရယ်မိတော့၏။ ပြောနေပုံကဖြင့် ‘စေတီ’
ဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲ’ဟု လူတင်စားချင်စရာပါလေ။ သူ့ထက် ပိုပြီးများ
မိန်းမတွေအကြောင်းကို သိတဲ့ပုံနဲ့ ဆရာကြီးလုပ်ပြနေတာကိုး။ ညီလေးက
နဂိုကတည်းက သူ့လို ဗျာများတဲ့လူမဟုတ်ဘဲ စိတ်တည်ငြိမ်တဲ့ လူငယ်
လေး မဟုတ်ပါလား။

“သားက အဲဒီလိုပြောတော့ ကြီးလာရင် အိမ်ထောင်မပြုဘူး
လား”

“ညီလား”

“ဒါပေါ့”

“မပြုပါဘူး မေမေရာ၊ မေမေ့ကိုရှာဖွေ လုပ်ကျွေးပြုစုဦးမှာ”

“ပြီးတော့ရော”

“အင်း . . . အသက်လေးရလာရင်တော့ ရာသက်ပန် ဘုန်းကြီး
ဝတ်မှာပေါ့”

“အစားကိုပဲ အကုန်စားစမ်းပါ ညီနန့်အောင်ရာ”

“သာဓုပါရှင် . . . သာဓုပါ သာဓု၊ ဒီစကားကြိုကြားရရုံနဲ့ အ
က သာဓုကြိုခေါ်လိုက်ပါတယ် သားငယ်လေးကို”

ညီမျက်စောင်းက သူ့ထံ ခိုင်းခန့်ရောက်လာလေ၏။ အ
အကြိုက်ကို လိုက်ပြောနိုင်တဲ့စွမ်းရည်ကလည်း ညီထံမှာ အပြည့်မဟုတ်
ပါလား။ သူကဖြင့် လိမ္မာသောသားဖြစ်ပေမယ့် အပြောမတတ်တာကို
မေမေကအစ ပတ်ဝန်းကျင်အဆုံး သိပြီးသားပါလေ။ ‘လူမြင်လျှင် ချစ်ခင်
စဖွယ်’ဆိုသည့်လူစားမျိုးထဲမှာ မင်းသီဟလင်း မပါဝင်ပါချေ။

“ကိုကိုသာ အပြောနဲ့အလုပ်ညီအောင် ကြိုးစားပါဗျ”

“ဆရာက လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဆရာလုပ်တယ်ဆိုတာ တပည့်ဖြစ်ဖူးတဲ့သူမှ လုပ်နိုင်တာဗျ။

ကိုကိုမှာ ဘာ Future Plan တွေရှိမှန်း ညီမသိပေမယ့် ညီမှာလည်း
အိမ်မျိုး ရှိထားပြီးသားပါ”

“ပြောစမ်းပါ . . . ဦးပုညရယ်”

“ပြောလို့တယ်ဖြစ်ပါမလဲ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သည့်ကိစ္စဆိုတာ ဘယ်
အထိမှမပြောဘဲ လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းရတာမျိုးဗျ။ ကိုကိုလိုသာ နှုတ်
မေးလိုကတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် အကုန်ပြန်ပေါ်မှာချည်းပဲ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရည်းစားလေးတစ်ယောက် ထားပါတယ်၊ တိုး
တိတ်တိတ်မရှိဘူး။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဟိုးလေးတကြက်ပဲ။ ကျောင်း
ဆွတ်ထားလို့ပဲ တော်သေးတယ်၊ နို့မို့ ဆရာဆရာမတွေနှုတ်က လွတ်
မဟုတ်ဘူး”

“ညီနော် . . . မင်း”

“ဟယ် ! သားကြီးကလည်း ညီလေးကို အဲလိုဒေါသထွက်နဲ့

မေမေက ညီနှင့်သူ့ကို ကြားမှဝင်ဟန်လိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း!
သူတို့ တစ်နှစ်ပဲငယ်ကဲ့ညီက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဆရာကြီးလုပ်ရ
အောင်လဲ။ သူ့ထက် ပညာပိုတော်တာ ထားပါတော့၊ လက်ရှိအချိန်မှာ
သူ့နဲ့သူက အိမ်မှာ ဦးဆောင်နေရတဲ့သူတွေပါလေ။ ဒါတောင်မှ ဒီညီ
အောင် ချောဆောင်လမ်းပြလုပ်ခွင့်မရဘူးတဲ့လား။

“သားငယ်လေးကရော ကျောင်းပြီးအောင်တက်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိနေပြီလား”

“ဟင် ! ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“သားကိုကိုက ဒီနှစ်စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ် လုပ်မှာတဲ့”

“ဟာဗျာ . . . ကိုကိုကလည်း မဟုတ်တာ၊ အဲဒါကြောင့် စာမေး ပွဲကို ပြီးပြီးရော ဖြေမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပညာမှတတ်မထားရင် သူများနို်တာ ခံရမှာပေါ့”

“လူတိုင်း မွေးကတည်းက ဘယ်သူမှ အလိုလိုတတ်မလာပါဘူး ကွာ”

“တွေ့လား မေမေ”

“ညီကလည်းကွာ . . . မေမေတောင် ဘာမှမပြောတာကို”

“မပြောချင်ဘဲ ရှိပါ့မလားဗျ၊ တစ်ခါမှမခွဲဖူးတဲ့ဟာ”

“ဘာလဲ . . . မင်းတစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရဲလို့ပေါ့လေ။ သင့် ဘောက ကြောင်ပါ”

“ကိုကိုနော်”

ညီက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရလေ၏။ စာမေးပွဲတွင်းမို့ မသိ စေချင်ပေမယ့် မေမေပြောလိုက်တာနှင့် သိချေလေပြီ။ ထားပါတော့လေ ဒီနေ့ မသိလည်း နောက်နေ့သိမှာ အသေအချာလေ။ ခက်ချေပြီကော ချစ်သူနှင့်ခွဲရမှာကို စိတ်မချမ်းမသာမဖြစ်ရဘဲ ဒီညီလေးနှင့် ခွဲရမှာ သူ့ကို စိတ်ထိခိုက်စေရတယ်လို့။

“ကတိပေး”

“ဘာကိုလဲ”

“စာမေးပွဲအောင်အောင် ဖြေပါ့မယ်လို့လေ”

“ဟ ! အဲဒါက”

“မအောင်ရင် သွားဖို့စိတ်မကူးနဲ့ ကိုကို။ ညီတို့ ညီအစ်ကိုကို ချစ်တွေ့တိုင်းအထင်သေးကြတာ ကိုကိုသိရဲ့သားနဲ့။ လူတကာ မေးဝေတာ၊ နှုတ်ခမ်းရွံ့တာတွေကို ရှေ့ဆက်မမြင်ပါရစေပါနဲ့ ကိုကို။ လူပုံအလယ်မှာ မင်းသိဟလင်းနဲ့ ညီနန္ဒအောင်ဆိုတာ လက်မထောင် ရင်ကျောပြနိုင်အောင် ချစ်ပြလိုက်စမ်းပါဗျ။ သိရဲ့လား”

“အေးပါ”

“ပေါ့ပေါ့မပြောပါနဲ့ဗျာ”

“ကတိပေးပါတယ် ညီ”

“တကယ်လား”

“အင်း”

“မေမေ့ရှေ့ . . . ဘုရားရှေ့နော်၊ ကိုကို စာမေးပွဲ မတော်တာဆီ အောင်ရင်တော့ ညီနဲ့ ဒီတစ်သက်စကားပြောဖို့ မစဉ်းစားလေနဲ့”

“ညီကလည်း”

“အတည်ပြောတာဗျ”

“အေးကွာ . . . အေး . . . ငါ ရဲရဲကြီးကတိပေးပါတယ်”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ”

အခုမှပဲ ညီက စိတ်ချသွားပုံဖြင့် ပြုံးဖော်ရလေတော့၏။ ဪ၊ သားရင်းခြာညီမို့ စိတ်ဝလို့မှ မရဘဲကိုး။ ထမင်းချက်ချိန်ရောက်နေ

ငြိမ့် မေမေနှင့်ကူလုပ်နေတာကို ရပ်ကာ၊ ရေထမ်းရန် သူထွက်လာခဲ့၏။
ဒီလိုရေထမ်းရတဲ့ဘဝကနေ မီးခလုတ်နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ ရေကျလာတဲ့ဘဝမျိုး
ကို ရောက်ချင်လှပါဘိ။

‘လူနေခြုံကြား စိတ်နေဘုံဖျား’ လို့ ဆိုရိုးရှိတာ မဟုတ်ပါလား။
ဒီလိုပါပဲ . . . သူတို့မိသားစုသုံးဦးလည်း အခုချိန်မှာ လူတကာ နှိမ်ဘက်
ဖြစ်နေပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ လူတကာလက် မြင့်မားပြီး အဆင့်
အတန်းတက်ကာ မော်ကြည့်ရမယ့်နေရာသို့ ရောက်နိုင်တာပါလေ။

‘မေ’ . . . မောင်တို့နှစ်ဦး နီးစပ်ခွင့်က ခုချိန်မှာ အဝေးကြီးလို
နေသေးတာ မှန်ပေမယ့် ကြိုးစားနေတဲ့လူတိုင်းအတွက် ပန်းတိုင်ဆိုတဲ့
အရာကို တစ်နေ့တော့ ရောက်ရမှာ အလွဲကောက်ပါ။ အချိန်အကြာကြီး ခွဲ
နေရတာ မှန်ပေမယ့် အဲဒီအလွမ်းတွေက မေနှဲ့မောင်ကို ရင်ခုန်သံချင်း
ထပ်တူနီးကပ်စေလာမှာမို့ ယုံကြည်ပေးလှည့်ပါကွယ်။

ကခန်း (၆)

နောက်ဆုံးဘာသာအဖြေလွှာကိုအပ်တာ သူ့အရင်ဆုံးပါပဲ။ Bio
တခြားကျောင်းသားတွေက အသားကုန်သိမ်းကျွေးပြီး ဖြေနေကြတာပါ
လက်မှန်ရအိုလေးကို ကြည့်တော့၊ အချိန်စေ့ရန် နာရီဝက်နီးပါး
လိုနေသေးတာကို တွေ့ရလေ၏။ သူက စာအကုန်မရတဲ့သူမို့ ရ
လောက်သာဖြေပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေရတာပင်။

“အချိန်စေ့မှ ပြန်ရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

အခန်းစောင့်ဆရာမက သူ့အဖြေလွှာကိုယူသိမ်းရင်း ပြောလိုက်
တခြားကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို အနှောင့်အယှက်မပေးစေ
သတိပေးပုံလည်း ရပါသည်။ သူ့ဖြေရသည့်နေရာက ပြတင်းပေါက်
အပြင်ကိုသာ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိလေ၏။ ကသစ်တွေ ပွင့်
ရဲရဲကို နီလို့ပါလေ။

ကနီးတစ်အုပ်ကလည်း တအာအာဖြင့် သီချင်းလာဆိုပြနေသည့် နယ်ပါ။ 'ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ကြည့်ပါ'တဲ့။ မှန်သောစကားပါပဲ။ ဘယ် အရာကိုမဆို ချစ်တဲ့မျက်စိဖြင့်ကြည့်ပါက လောကကြီးက အလွန်ကို လှပ နေတာပါလေ။ ကောင်းကင်ကြီး တိမ်ကင်းစင်နေတဲ့အပြာရောင်လည်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ် လှပနေပါ၏။ လောက ဝေခနဲတိုက်လာတော့ နေပူ ကို ဖြတ်လာရ၍လားမသိ၊ မအေးဘဲ နွေးနေလေသည်။

ဒါဖြင့် ဘဝကရော . . . ဒီလိုနေနေပူထဲမှာလိုပါပဲ။ ပူလောင်လွန်း နေတာပါလေ။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။ အချိန်ဆိုတာ အကုန်ပြန်လွန်းတာမို့ အဲဒီအချိန်ကို ချွေတာသုံးစွဲနိုင်ပါမှ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ဖြစ်နိုင်မှာပါလေ။

'ပညာဟူက စာပေမှ'တဲ့။ မရှိခဲ့ရုံအားလပ်ချိန်လေးမှာ စာအုပ် တွေကို ငှားဟန်ငှား၊ ဝယ်နိုင်တာဝယ်ပြီး ဖတ်မှတ်နေတဲ့သူပါ။ လောကခံ ရဲ့အထုအထောင်းဒဏ်ကို လေ့နယ်ခံပြီး ငြိမ်နေလို့ ဘာများထူးလာမှာလဲ။ လောကဓမ္မတာမှာ 'လဲနေသူ ထူပေးပါ' 'အားငယ်သူ အားပေးပါ' 'ရေ ထဲကျသူ ဆယ်ယူပါ' လို့ဆိုထားပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့မှာက ထိုသို့ မဟုတ်ပါလေ။

'မရှိရိုးနိုး မလှစုန်းရိုး'တဲ့ ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျနေသူကို လက်ကမ်း ထူပေးဖို့ ဝေးစွဲပါပဲ။ 'မျက်နှာလွှဲခဲပစ်'ဆိုတဲ့လုပ်ပေါက်မျိုးကိုသာ လုပ်သွား တတ်ကြတာပါလေ။ ကရုဏာစိတ်ထားဖို့ထက် တောင်းရမ်းလေမလား၊ ချေးငှားလေမလားဆိုသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် အကြည့်ခံခဲ့ရတာ မဟုတ် ပါလား။

ဒီတော့ သူလိုအောက်ခြေက လူအဖို့ 'လဲနေရင် ပြန်ထ' 'အား

ယေရင် ပြန်တင်း' 'ရေထဲမကျအောင် သတိချုပ်' ဆိုပြီး နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာပင်။ 'တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ရွှေမလဲ'ဆိုတာထက် 'ဒီ နေ့ ပုဂံရောက်ကို ရောက်ရမယ်'ဆိုတဲ့စိတ်ကို မွေးနိုင်မှသာလျှင် လက် တွေ့မှာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှာ မလွဲကေန် အမှန်ပါလေ။

"ကရင်း !"

ကျောင်းခေါင်းလောင်းသံကြောင့် အတွေးကို ရပ်တန့်လိုက်ရ၏။ အဖြေလွှာတွေ အကုန်သိမ်းထားပြီးလေမှ အခန်းစောင့်ဆရာမတစ်ဦးက ကျောင်းစာစစ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ကျောင်းက အခုမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်သံဖြင့် အသက်ဝင်လာသည့် နယ်ပါ။

"အားလုံးပြန်လို့ရပါပြီ၊ စာမေးပွဲအတွက် ကံကောင်းကြပါစေ တွယ်"

ဆရာမစကားကြောင့် သူပြီးလိုက်မိလေ၏။ ကံကောင်းပါစေတဲ့ လား။ ကံဆိုတာ သူ့ဘာသာ သူနေတာမဟုတ်လား။ ကောင်းသောဆိုး သော စတာတွေကို လူကပင် လုပ်ဆောင်ကြတာမို့ လူကသာ ကံကို ဖန် တီးယူကြတာပါလေ။

"ဟိတ် ! ဘာတွေ တွေးနေလဲ"

"ဪ . . . မေ"

"ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်ရဲ့လား"

"အင်း . . . ဆိုပါတော့"

"မေက နှစ်လုံးမှန်းထားတယ်၊ Maths နဲ့ Chemistry ဆောင်ကော"

“အောင်ပဲ အောင်ပါမေဦး”

“ကြည့် !”

မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။ ကျောင်းအပြီးပိတ်ပြီမို့ ပျော်နေကြတဲ့သူတွေက များနေတာပါလေ။ သူကဖြင့် ရှေ့ရေကို တွေးဆပြီး ဆက်လျှောက်ရမယ့်ခရီးလမ်းက အရှည်ကြီးမဟုတ်ပါလား။ Speaking တက်ရမှာ၊ Thai စကားပြောသင်တန်း တက်ရမှာတွေက အများကြီးမှ တကယ့်ကို အများကြီးပါပဲ။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေပြန်တာလဲ၊ မျက်မှောင်ကိုကြိုက်လို့”

“စဉ်းစားရတာပေါ့ မေရဲ့၊ လုပ်စရာတွေ အများကြီးကိုး”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောပြန်ပြီ”

သူ့စက်ဘီးက သော့မခတ်ပေမယ့် မေ့စက်ဘီးက သော့ခတ်ထားတာမို့ လွယ်အိတ်ထဲနှိုက်ရှာလိုတွေ့မှ ဖွင့်လို့ရလေ၏။ စကားလည်း ပြောချင်နေသေးတာမို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားအုပ်စု နောက်မှချန်ကာ၊ အသာဖြည်းဖြည်းလျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ နေ့ခင်း ဆယ့်နှစ်နာရီမို့ မွန်းတည့်နေပူက တရှိန်းရှိန်းပါပဲ။

“ကျောင်းပိတ်ပြီနော်၊ မေတော့ ပျင်းနေတော့မှာပဲ”

ပေါ့ပျက်ပျက်ပြောလေသလား။ ပျင်းတယ်ဆိုတာ အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိတဲ့လူတွေရဲ့လက်သုံးစကားပါလေ။ ‘ပျင်းရင် ကျောင်း’ဆိုပြီး အမြဲတစေ အိပ်နေတတ်တဲ့လူတွေထဲမှာ သူမှမပါတာကိုး။ မေ့နှုတ်က ဒီစကားမျိုးထွက်လာရတယ်လို့။

အိမ်အလုပ်ဆိုတာ မျက်စိစဖွင့်တာနဲ့ မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်တဲ့အထိ (မျက်စိမှိတ်ချိန်အထိ) ကို မပြီးပြတ်နိုင်တဲ့လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးမဟုတ်

ပါလား။ ဒါကို အလုပ်မရှိဘဲ (၂၄)နာရီ အချိန်ပြည့်ရှိတာကို ပျင်းတယ်လို့ ပြောရသလား မေရယ်။

“မောင်ကတော့ ဘယ်ပျင်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ အမေ့ကို ဝိုင်းကူနေရတာကိုး”

အထင်သေးလေသလား။ သူ့အချစ်ကို လက်ခံခေါင်းညိတ်ခဲ့တဲ့မေက အခုတော့ဖြင့် အသုပ်သည်ရဲ့သားကို အထင်တသေးပြောရတယ်လို့။ အချစ်မှာ အဆင့်အတန်းခွဲတာမျိုး။ ရပ်ရည်ခွဲခြားတာမျိုးတွေ မရှိပါဘူးဆို။ အခုတော့ဖြင့် သူ့ချစ်သူက သူ့ကိုအပျော်သဘောထားပြီး တွဲကာ၊ ခဏတာချစ်သူ အချိန်ပိုင်းရည်းစားလို့များ မှတ်ယူထားလေသလားတွယ်။

ထားပါတော့လေ၊ အခုအရွယ်မှာတော့ ရွေးစရာအများကြီးမရှိတာမို့ ကရုဏာသက်ပြီး သူ့ကိုချစ်ရတဲ့မေမို့ပါပဲ။ တက္ကသိုလ်တက်လျှင်တော့ သူ့ထက်အများကြီး အပုံကြီးသာတဲ့ လူငယ်မျိုးတွေနဲ့ ဆုံတွေ့နိုင်တာမှန်း သူသိနေတာပါ။ သို့သော် ဒီအချိန်အခါလေးမှာဖြင့် လက်ရှိလူနဲ့သာ တွဲသင့်တာမဟုတ်ပါလား။

ဘယ်လိုလဲ . . . လူကို လိုအပ်မှ သုံးလေ့ရှိတဲ့ Tissue paper လိုမျိုးများ သတ်မှတ်ယူဆထားလေသလား။ ရင်ခုန်တတ်စအရွယ်၊ ထုပ်ခတ်နေသည့်စိတ်၊ ရူးသွပ်စွာမက်မိတဲ့ အိမ်မက်ကမ္ဘာကို မေ့ကိုယ်ကိုင်းမိနိုက်ချိုးဖျက်ဆီးချင်နေပြီလားကွယ်။

“မောင်”

“အင်း”

“အိမ်နားတောင် ရောက်တော့မယ်၊ မောင့်ပုံစံက စိတ်နဲ့ကိုယ်”

မကပ်သလိုပဲ။ စာမေးပွဲပြီးသွားတာကိုတောင် ပျော်ပုံမရသလိုမျိုး။ သူများတွေ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ပျော်နေကြတာ မြင်ရဲ့သားနဲ့။ တကယ်ပါပဲ။”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ တခြားကျောင်းသားတွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အချင်းချင်းတွန်းထိုး ဖျက်ပုတ် ဆော့ကစားသွားကြတာ ဆူညံလို့ပါပဲ။ မေနဲ့သူကဖြင့် စက်ဘီးကိုယ်စီတွန်းကာ လျှောက်ရင်း စကားခပ်တိုးတိုးပြောလာကြတာ မဟုတ်ပါလား။

“မောင်တို့ဘဝက ပျော်ရာထက် တော်ရာကိုသာရွေးပြီး နေတာပါ”

“မောင်စကားကလည်း”

“မှန်တာပြောတာလေ၊ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြဘဝမျိုး နေလို့ရအောင် အများကြီး ကြိုးစားရဦးမှာ”

“ကြိုးစားပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်နောက်က မေ အားပေးနေပါ”

“မောင်တို့ကိစ္စကို မေမေမေ သိပြီလား”

အသံတိတ်သွားတော့၏။ ဘူးတစ်ရာသာ ပိတ်လို့ လုံကောင်နှင့်သော်ငြား နှုတ်တစ်ပေါက်ကိုဖြင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပိတ်မရနိုင်တာ လည်းသိနေပါသည်။ အမြင့်ကိုမျှော်မှန်းတတ်သည့်အကျင့်က ကောင်းမှန်ပေမယ့် အလှမ်းကျယ်လွန်းရင် အလယ်လပ်တတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ မေတို့မိသားစုက အဘယ်ထိများ မိုးကိုမျှော်ကြည့်နေကြမှာပါလိမ့်။

“သိနေပြီထင်တာပဲ”

“ဘာပြောသေးလဲ၊ အင်းလေ . . . တားမှာ သိနေတာပဲ”

မျက်နှာညှိုးသွားပါ၏။ ထားပါတော့လေ၊ ငွေရှာနိုင်တဲ့အခိုက်

ဆိုရင်တော့ သူ့ကို သားမက်တော်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။ လောလောဆယ် ငယ်သေးတဲ့အရွယ်မို့ သမီးဖြစ်သူကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ နမော့မှာက မိဘတိုင်းမှာ ရှိသင့်တဲ့အချက်ပါပဲ။ လောကမှာ တူတူတန်တန်အရာတို့က အမြဲယှဉ်တွဲပါလာတတ်တဲ့ သဘောသဘာဝပါလေ။

“ဆူလား”

“ဆူတာတော့ မဆူဘူး . . . ဟုတ်လားလို့တော့ မေးတယ်။ မေဘို့ စာမေးပွဲရှိနေလို့ မဆူသေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်မိဘကများ သားသမီးကို စိတ်ဆင်းရဲစွာ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ စာမေးပွဲဖြေစေချင်ပါ့မလဲ။ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်သွားမှာ၊ စိတ်အလိုလိုက်သွားမှာ၊ လမ်းမှားရွေးသွားမှာကိုတော့ ကြိုတွေးတတ်မှာပါလေ။ ဪ . . . သူတို့နှစ်ဦးရှေ့ရေးက ရင်လေးစရာတွေချည်းပါပဲလား။

မေက စက်ဘီးကိုတွန်းလျက်မှ ရပ်လိုက်ပြီမို့ သူပါ ရပ်လိုက်ရပါ၏။ အိမ်ပြန်ချိန် လမ်းခွဲဖို့နေရာ ရောက်ပြီကိုး။ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိနေသော်ငြား ပြောမထွက်ဖြစ်တာက များနေလေသည်။ ချစ်သူနားလည်းပေးနိုင်မည်ထင်ပါ၏။ အကြင်နာများစွာနှင့် နောင်တွယ်ခြင်းများစွာက ငယ်နုသည့်နှလုံးသားတစ်စုံကို ခိုင်မြဲအောင် တုပ်နှောင်ထားတာ မဟုတ်ပါလား။

“မေ . . . သွားတော့မယ်”

“အင်း”

“မောင်သွားခါနီးကျရင် ဆက်သွယ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“အင်းပါ၊ မေသာ စောင့်နိုင်ဖို့လိုပါတယ်”

အပြုံးယဉ်ထင်လေ၏။ ကြည်နူးစရာအချိန်က အဘယ်မျှရှားပါးလိက်တာပါလိမ့်။ နွေနေပူအောက်မှာ လေပူသွေးနေတာမို့ ချစ်သူ၏ပါးဖို့မို့က အနည်းငယ်မျှ အနီရောင်သမ်းနေသည့်နှယ်ပါ။ ဒီပါးနုလေးကို မထိရက် မကိုင်ရက် နှမော့တာသဖြစ်ရတော့မှာ အမှန်ပါလေ။

“စောင့်နိုင်ပါတယ် မောင်၊ ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ မောင့်ကို မေ စောင့်နိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါ . . . မေ”

“မလိုပါဘူး မောင်ရယ်”

ကျေနပ်သွားရပါ၏။ လက်ဖျားနုနုလေးကို လှမ်းကိုင်ညှစ်လိုက်မိစဉ် မေ မရုန်းပါလေ။ ဒီလက်လေးကို တစ်သက်တာ တွဲခွင့်မျိုး မောင်ရပါရစေလား။ ချစ်ဦးသူနဲ့အတူ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခွင့်မျိုးကို လူငယ်တိုင်း ဆန္ဒလိုလားကြမှာ အမှန်ပါလေ။

ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြကာ စက်ဘီးနင်းထွက်သွားသည့် ကျောပြင်လေးကိုငေးရင်း ရပ်ကျန်ခဲ့ရ၏။ ကျောခိုင်းထားရစ်ခဲ့ရမှာ မှာပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်အတွက် နှစ်ကယ်တူနီးစပ်ဖို့ဆိုတာကို မေ နားလည်နိုင်မည်ထင်ပါသည်။ နှလုံးသားချင်းနီးဖို့အတွက် ရင်းနှီးရတဲ့အချိန်အရင်အနီးက မမျှမတပါပဲ။ သို့သော် ကြင်နာသူအတွက် မိသားစုအတွက် ရုန်းကန်ရှာဖွေဖို့ သူ့ထံမှာ အားအင်အပြည့်ရှိသင့်တာပါလေ။

မွန်းတည့်နေမင်းကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ နေ့ဘက်က အလင်းရောင်ပေးဖို့အတွက် တာဝန်ကျေတဲ့နေ့လို့ ညဘက်ကို အေးမြဖို့အတွက် ဝတ္တရားကျေတဲ့နေ့လို့မျိုး သူသည်လည်း လူ့တာဝန်ဝတ္တရားကျေပွန်ရမှာ မဟုတ်ပါလား။

အတွေးကိုရပ်ကာ တကမ္ဘာကြီးမြည်နေသည့် စက်ဘီးအိုလေးကို နင်းလိုက်ပါ၏။ လမ်းမှာ ကျောင်းသားတွေရှင်းသလောက်ပင် ဖြစ်နေချေပြီ။ အမေတော့ မျှော်နေတော့မှာပဲ။ နွေရောက်ပြီမို့ မနက်ကို အသုပ်စုံရောင်းပြီး နေ့လယ်နံ့ညနေမှာ ရွှေရင်အေး၊ မုန့်လက်ဆောင်း ရောင်းမယ့် အမေ့ကို ဝိုင်းကူပေးရဦးမှာကိုး။

သူ စာမေးပွဲဖြေစဉ်ရက်တွေအတွင်း အမေ့ကိုကူလုပ်တဲ့တာဝန်ကို ညီလေးက ခဏယူထားလေ၏။ အမေကတော့ ဆိုင်ဝိုင်းခင်းပြီးတာနဲ့ သားငယ်ကို အိမ်ပေါ်ပြန်တက်စေတော့တာပါလေ။ သူတို့ညီအစ်ကိုကတော့ ဈေးရောင်းတာကို ရှက်စရာလို့ယူဆတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတစ်ပါးတို့နဲ့အတူ အချောင်လိုချင်စိတ်မျိုး အလျဉ်းမရှိဘဲ သမာအာဖီဝန်ခွင့်ရှာတာ လူတိုင်းမျက်မြင်ပါလေ။

“ဟော ! သားတောင် ပြန်လာပြီ၊ ဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နားဦးလေ၊ ဗိုက်ဆာရင်လည်း စားတော့၊ အမေ ငါးဆုပ်ချက်အမေးတယ် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ရာသီဥတုပူပြီမို့ အမေ့ဆိုင်လေးမှာ လူတွေပြုံနေလေ၏။ အိမ်ပေါ်တက်ကာ လွယ်အိတ်ကို ချိတ်မှာချိတ်လိုက်ပါသည်။ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ချိတ်စဉ် အခုပဲ ထမင်းစားပြီးသည့်ညီလေးက ပန်းကန်ဆေးပြီး စင်သို့ မှောက်လိုက်လေ၏။

“ကိုကိုမို့ ညီ ထမင်းခူးထားတယ်၊ အုပ်ဆောင်းအောက်မှာ”

“အေး”

အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်လိုက်တော့ ငါးပိရည်တို့စရာနှင့် ငါးမြစ်ခြင်
ခြစ်ကိုထောင်းကာ ချက်ထားသည့်ငါးဆုပ်ဟင်းက အစာအိမ်ကို Alum
မြည် စေလေတော့၏။

အခန်း (၇)

အမေ့မျက်နှာထက် အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် မျက်ရည်စက်ကို ကျိတ်
ချိတ်နေတာ တွေ့နေရပါ၏။ ရင်ထဲမချီသော်ငြား စိတ်ကို တင်းထားရ
သေးသည်။ သူလက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့တာကို နှုတ်ဖျားမှ ခပ်တိုးတိုးရေ
ညှိကာ အမေ ဆုပ်ပေးနေပါ၏။ သားကို နှစ်ရှည်လများ ခွဲရမယ့်အမေ့
အတွက် ရင်နှင့်စေမှာ အမှန်ပါလေ။

“မေမေက မငိုနဲ့လေ၊ ကိုကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့”

“အမေ မငိုပါဘူး သားငယ်ရယ်”

“ညီက နွေကျောင်းပိတ်ရက် ဆရာဆီမှာ Computer သင်
နေပြီ ကိုကို။ Level အကုန်ပြီးဖို့ကတော့ ဆယ်တန်းဖြေပြီးမှပဲ ဆက်
သင်ပြန်မယ်”

“အေးပါ၊ ကိုကိုသိပါတယ်”

“State ကျောင်းပြီးရင် ဆရာဆီမှာပဲ အလုပ်ဝင်ရင်း ကျောင်း
သင်မှာ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ ညီရ”

“Learning Centre ဖွင့်နိုင်အောင်ပေါ့ ကိုကိုရဲ့။ ကိုကို ညီကို ထောက်ပံ့ပေးမှာဆို။ နောက်သုံးနှစ်ဆို OK... ပြီမဟုတ်လား”

“အေးပါ . . . ဟုတ်ပါတယ်”

ယောက်ျားချင်းမို့ လွမ်းကြောင်းသိပ်မပြောဖြစ်။ ညစဉ် အတိတ် အိပ်၊ အတူစား၊ အတူသွားခဲ့ရတဲ့ညီကလေးမို့ သူ့အရမ်းချစ်တာကို အသိဆုံးပါလေ။ စာမှန်မှန်မရေးအားပေးမယ့် Phone တော့ တစ်လတာ ခါဆက်ဖို့ အမေမှာတာကို ခေါင်းညိတ်ပြရပါတော့၏။ ဟိုမှာ အဘယ်ပင်ပန်းမလဲဆိုတာကို သွားပြီးပြန်လာတဲ့ အန်တီတို့ထံမှ သတင်းအတိတ် မဟုတ်ပါလား။

သူ့လိုပင် လူငယ်သုံးလေးဦးစုပြီး သွားတာမို့ ခရီးဖော်တော့ပါ၏။ စီးပွားရေးအကွက်မြင်တတ်သူပီပီ လေယာဉ်ခရီးစရိတ်၊ အခွန်အခ၊ Taxi ခ၊ စသဖြင့် အသေးအဖွဲကအစ စာရင်းအတိအကျမှတ်ထားသည့် အန်တီကြောင့် နှုတ်က ဘာမှမပြောဖြစ်သော်ငြား သက်ပြင်းကို ခပ်လှည့်ရှိုက်မိတာတော့ အမှန်ပါလေ။

လေဆိပ်မှ လေယာဉ်ဖြင့်ထွက်ခဲ့စဉ် ရစ်ဝဲလာသည့်မျက်ရည်ကို မနည်းထိန်းထားရလေ၏။ သူများတွေလည်း ခြေခြားခြေခြားမှာ အသွားလုပ်ကြတာမို့ မိသားစုကို ခွဲထားခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်ပါလား။ သူ့လိုပင် ငယ်လေးက ဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိမှဖြစ်မှာပါလေ။

“မေတော့ လွမ်းနေတော့မှာပဲ”

နားထဲမှာ အထပ်ထပ်အခါခါ ကြားယောင်နေခဲ့ရတာပါ။ အတိတ်ကို ငွေပို့တိုင်း လေးပုံပုံပြီး အမေအတွက် နှစ်ပုံ၊ သူ့စားသောက်ကြ

တစ်ပုံနဲ့ မေအတွက် တစ်ပုံ ပို့ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်မှန်ပါ။ ဒီလိုမှမစုဖြစ်ရင် မေ နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာ တည်ဆောက်ဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့မှာကိုး။

“ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်၊ မောင်အဆင်ပြေအောင် ဒီကနေ ဆုတောင်းပေးနေတယ်”

တကယ်ပါ မေ . . . ။ ချွေးသိပ်စကားလေးတစ်ခွန်းက ရှေ့ဆက် ဆက်လှမ်းဖို့ အားယူနေတဲ့မောင်အတွက် အဘယ်မျှ ခွန်အားဖြစ်စေ သလဲ။ နှစ်ဦးသား တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ခဲ့တာမို့ သူတို့ ငွေစုကြ တာကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မသိခဲ့ကြပါချေ။

“အမေတို့ အိမ်ပြင်ဆောက်နေပြီ၊ သားငယ်လေး ကျောင်းပြီး အိမ်မှာပဲ ကွန်ပျူတာသင်တန်းပေးမယ်တဲ့”

အမေမျက်နှာ အဘယ်မျှ ပြုံးနေလိုက်မလဲ။ ရင်ထဲမှာ အဘယ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လိုက်မှာလိမ့်။ ညီလေးကတော့ အစစအရာရာ ဆရာ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်တာမို့ အဲဒီကိစ္စတွေ သူနဲ့မတိုင်ပင်ပါ။ ဘာပဲဖြစ် သားတစ်ယောက်က အဝေးမှာ ရောက်နေတာမို့ အနီးဆုံးမှာရှိသည့် လေးကြောင့် အမေ့စိတ် အတော်အသင့်ပြေနိုင်လောက်မည်ဟု သူ မသိပါ။

“ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်၊ မောင်ပြောတော့ သုံးနှစ်ဆို”

ဟုတ်ပါတယ်၊ သုံးနှစ်ဆိုပြီး အလုပ်အဆင်ပြေနေတာနဲ့ အိမ် ပြန်ဖြစ်ခဲ့တာ သူ့အပြစ်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။ ကြိုးစားခွင့်ရတုန်း ကြိုးစား လေလား။ အချိန်ဆိုတာ လူတိုင်းအတွက် တန်ဖိုးကြီးမားလွန်းတာကို မှတ်ရမှာလေ။ ငွေစုပြီး မေ့ကိုက တစ်လကိုတစ်သိန်း၊ အမေ့ကို တစ် သူ့အတွက် တစ်သိန်းဆိုပြီး သုံးပုံပုံကာ ပို့ပေးခဲ့တာပါ။

“ကိုကို . . . မမမြတ်နိုးက ကျောင်းမှာ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ တတွဲတွဲ”
ဆိုသည့်စကားကို ညီထံမှ မကြာခဏကြားခဲ့ရပေမယ့် တစောင်း
တစေ့မှ သံသယမဝင်မိခဲ့။ ‘ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ’ လို့သာ ဖြေတွေးမိခဲ့
တာ အမှန်ပါ။ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းမှာ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျား
လေး အတူတွဲထိုင်ပြီး စာသင်လို့ရတဲ့နေရာတစ်ခုမှန်း သူ့အသိပေမကုန်။

“ကိုဝဏ္ဏနဲ့ မမမြတ်နိုးက ပုံစံမူမမှန်ဘူး”

သတိအတန်တန်ပေးတဲ့ညီကို သူ စိတ်ခုမိခဲ့တာပါလေ။ ဘယ်
လိုလှမ်းမြင်လို့ ရပါ့မလဲ။ မြန်မာပြည်မှာ ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့နည်းသားက
စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာစစ်တိုဖြင့် အဖြူရောင်သာ ထင်နေရစ်တာပါ။ အစွန်း
အထင်းမဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ဘယ်သူက ဖောက်ဖျက်လို့ရပါ့မလဲ။

“လွမ်းလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ မျက်နှာလေးမြင်ချင်ပေမယ့် မတတ်
သာလို့ အသံလေးနဲ့ပဲ ရောင့်ရဲနေရတယ် . . . သိရဲ့လား”

“မေ့အလွမ်းတွေက ဒီစင်ဘာပန်းတွေ ပွင့်သလိုဖြစ်နေပြီ။ ဒီ
နှစ်လည်း မောင် ပြန်မလာဖြစ်ပါလားကွယ်”

“အဲဒီမှာ ပေါင်ဖြူမလေးတွေနဲ့ ကဲမနေနဲ့နော်။ မောင် သစ္စာ
ဖောက်ရင် မေ့ကိုယ်မေ့ သတိသေပစ်လိုက်မှာ။ မယုံမရှိလေနဲ့ရင့်”

ရှူးခဲပါတ်။ တကယ့်ကို ရှူးသွပ်စေလောက်တဲ့ အချွဲအနွဲ့စကား
တွေပဲကိုး။ နှုတ်ချိုစကား ပျားသကာနယ် မင်းသီဟရဲ့ရင်မှာ တွယ်ပြီး
အရှူးအမူး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိတာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံးပါပေရယ်။ သစ္စာဆို
ခဲ့ပါလျက်၊ အကြင်နာပိုခဲ့ပါလျက်၊ မေတ္တာပုံခဲ့ပါလျက်၊ မောင်ဆိုတဲ့ တာ
မိုးအောက်က တစ်ယောက်သောသူကို မေမို့ ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်
ခဲ့ရက်ရတယ်လို့။

“အင်း . . . ဘဏ်စာအုပ်ထဲမှာထည့်ထားတာပါ။ တော်တော်
ရှာနေပါပြီ”

“မောင်လာမှပဲ မေခွဲအတူ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ လျှောက်ကြည့်
နဲ့ ဝယ်မယ်လေ”

“မောင်ညီလေးနဲ့လား။ ကျောင်းမှာ တစ်ခါတလေ တွေ့ပါတယ်။
ဆိုပါပဲ”

ရိပ်မိသင့်ခဲ့တာပါ။ တစ်စစ အေးစက်လာတဲ့စကားလုံးတွေကို
အကြောင့် သူသတိမထားမိခဲ့တာပါလိမ့်။ အနေဝေးရင် သွေးအေးတတ်
သလိုဆိုတာ တကယ်ပဲ မှန်နေပြီလား။ မျက်နှာလေးမြင်ခွင့်မရသော်ငြား
အသံလေးကို တစ်လနှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လေး မှန်မှန်ကြားခွင့်ရခဲ့ပေမယ့်
အောက်ပိုင်းမှာတော့ Phone ခေါ်တဲ့သူသာ စောင့်ဆိုင်းရသူဖြစ်ပြီး ချစ်
သူ၏ ဥပေက္ခာပြုခြင်းကို ခံယူခဲ့ရတာပါလေ။

“မအားဘူး . . . အလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

“အိပ်ပျော်နေလို့”

“အပြင်သွားပါတယ်၊ ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“မမက မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လို့ ပြောခိုင်းပါတယ်”

သူ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြခဲ့ရတာပါလေ။ အမေထံမှ ကြားရသမျှ
အတိုက် သူ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မေ့ကိုဆက်သွယ်
Phone ကဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ခြားနားခဲ့ရတာပါလေ။ ဘာဖြစ်လို့
ဘာကြောင့်လဲဆိုသည့်မေးခွန်းများစွာကသာ သူ့ကို နေ့စဉ် နေ့စဉ်
နှိပ်စက်ပြီး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေခဲ့တာ အမှန်ပါ။

‘အိမ်မှာ အဆူခံနေရလို့လား၊ ‘စိတ်မကြည်လို့ပဲဖြစ်မှာပါ’

‘တကယ်အိပ်ပျော်နေလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့’ ဆိုပြီး ချစ်သူအပေါ် မြူတစ်မှုန်စာ လေးမျှ မျက်ရှုခြင်းမရှိဘဲ ကိုယ်စားနေရာ ဝင်ကြည့်ရင်း ဖြေတွေးပေးခဲ့ တာပါလေ။ ‘အချစ်စစ်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူးရာနည်းမရှိ’တဲ့။ ဒါကြောင့် မို့ အဖုအထစ်လေးတွေတော့ ရှိစမြဲပါလေဆိုပြီး အေးအေးနေခဲ့မိတဲ့တစ် နေ့၊ ရင်ဘတ်ကြီးဟင်းလင်းပွင့်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“ကိုကို အသည်းခိုင်ခိုင်ထားပေတော့”

“မမမြတ်နိုးနဲ့ ကိုဝဏ္ဏတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီ။ အကြီးအကျယ်ပဲ”

“မေ့လိုက်ပါ ကိုကိုရာ၊ ကိုယ့်ကို မကြင်နာတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ကို သစ္စာရှိပြမနေပါနဲ့။ ငကန်းသွားရင် ငစွေလာစမြဲဟာ”

အငယ်ဖြစ်သူက သူ့စိတ်ကိုပြောအောင်၊ တတ်သမျှ မှတ်သမ္မ စကားတို့ဖြင့် လေပြည်သွေး ပြောပေးသော်ငြား ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာကို ကာယကံရှင်လောက် ဘယ်သူက နားလည်စာနာတတ်မှာတဲ့ လဲ။ ‘နှလုံးသားတွေ တစ်စစ်ကြော့’ ဆိုတဲ့စာသားမျိုးကို စာရေးဆရာတွေ တင်စားပြီး ရေးကြတာ၊ အမွန်းတင်ကြတာပါလို့ ပေါ့ပေါ့လေးထင်ထားခဲ့ မိတာ အမှားကြီးမှားခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

ဒီရင်ဘတ်ကြီးကို စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် မင်းမို့လုပ်ရက် တယ်။ ဒီနှလုံးသားကို တစ်စစ်ကြော့သွားရအောင် မင်းမို့ ရက်စက်တယ် ဒီဘဝကြီးကို ကပြောင်းကပြန် ကမောက်ကမဖြစ်အောင် မင်းမို့ ချေမှု ရက်ရတယ်လို့ ‘မြတ်နိုးမေ’ရယ် . . .

ဟုတ်ပါတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ရွာတဲ့မိုးက တစ်သက်တာ မစဲတဲ့မိုးပဲ ပဲ။ စီးမျောသွားတဲ့ရေထဲမှာ နှလုံးသွေးတွေပါရောပြီး ပါခဲ့တာကို သူတစ် ယောက်တည်း သိခဲ့တာပါလေ။ စူးစူးနစ်နစ် ထိထိရှုရှု ခံစားရတဲ့ ရင်ဘတ်

ကြီးကို ပြန်အားနာမိတာ အမှန်ပါ။

လက်တွဲဖော်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဆယ်ကျော်သက်နှလုံးသားနဲ့ ရွေး ချယ်ခြင်းက အမှားတဲ့လား။ သူ့ပို့ပေးခဲ့တဲ့ငွေတွေက ချစ်သူနဲ့ တခြားလူ လက်ထပ်ဖို့ လက်ဖွဲ့ငွေဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းလေးမှ မထင်ခဲ့တာ ပါလေ။ အချစ် မစစ်မှန်ခဲ့လို့များလား။ ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းပါးက ပျား ရည်လို ချိုသောစကားကို နှလုံးသားနဲ့ ယုံကြည်မိခဲ့တဲ့ သူ့အဖို့ ကိုယ့် ထိပ်ပြာ ကိုယ်ရှက်ခဲ့ရတာပါ။

“မိန်းမတွေ ပေါပါတယ် ကိုကိုရာ၊ ဟိုမှာရှာမတွေ့လို့ ဒီမှာ ငြိန်ရှာမယ်ဆိုလည်း လာခဲ့။ ညီဘော်ဒါတွေထဲက ရွေးစမ်းပါလေ့”

ညီစကားက သူ့ရင်ကို အေးချမ်းအောင်ဖြစ်စေတာမို့ ပြုံးမိတာ အမှန်ပါ။ ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်လို နောက်ထပ်တစ်ဖန်ချစ်ဖို့ နှလုံးသားက လေးနိုးဆန်းခဲ့။ နာကျင်ဖူးတဲ့ဒဏ်ရာအမာရွတ်နဲ့ သူ့လိုလူမှာ အချစ်သစ် က ရှိနိုင်ပါ့မလား။ အသည်းတစ်ခြမ်းပဲနဲ့လူရဲ့ချစ်ခြင်းကို လက်သင့်ခံ ဆိုင်းညိတ်မယ့်မိန်းကလေးကရော ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိမှရှိပါ့မလားလေ။

“ကိုယ်နဲ့ တူတူတန်တန် လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တစ် နေ့ တွေ့ရမှာပေါ့ သားကြီးရယ်”

အမေ့ချွေးသိပ်စကားက သူ့အမောကို ပြေတန်သလောက် ပြေ ဆဲခဲ့ရတာပါပဲ။ လောကမှာ မိန်းမတွေအများကြီးရှိတာ မှန်ပေမယ့် နှလုံး သားနဲ့ချစ်တတ်တဲ့အချစ်က ပါနိုင်ပါ့မလား။ မပြည့်မစုံခင်က ထားပါတော့၊ အခုလို စုစုဆောင်းဆောင်းနဲ့ အထုပ်ပိုက်ပြီးရောက်လာတဲ့သူ့ကို လူမမြင် ခဲ့ ကိုသာမြင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ခက်ပါ လောကကြီးရယ် . . .

“ဒီလမ်းလားကွယ့်”

“ဪ... ဟုတ်တယ် ဦးလေး”

Taxi driver မေးသံကြောင့် အတိတ်ကိုလွှဲစင်နေသည့်စိတ်ကို ရုတ်ချည်းပြန်သိမ်းလိုက်ရပါ၏။ လမ်းကြားထဲ ချိုးချလိုက်တာမို့ ကျောင်း လမ်းမြေနှိမ့်မှာ ကွန်ကရစ်လမ်းမကြီးဖြစ်နေမှန်း မြင်လိုက်ရလေသည်။ အရာရာတိုးတက်နေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ ပြောင်းလဲတန်သလောက် ပြောင်းလဲ နေပါရောလား။

“ရှေ့နားကခြံမှာ ရပ်ပေးပါ ဦးလေး”

“ဘယ်ကိုက်လဲ”

“အဲဒီ Computer Learning Center တိုက်ရှေ့ပါ”

“အေးအေး”

ကားခရုင်းပေးပြီး ကားပေါ်မှအထုပ်အပိုးတွေကို ချချိန်အထိ တိုက်ထဲမှ မည်သူမှထွက်မလာပါချေ။ မိတ္တူစက်၊ စာရေးကိရိယာအစုံ ရောင်းသည့်ဆိုင်မို့ အတော်အသင့်ကျယ်ဝန်းပါ၏။ တိုက်ထဲ သူဝင်လိုက် စဉ် အတွင်းဘက်မှ အမေအသံ ထွက်လာလေ၏။

“ဘာလိုချင်လို့လဲကွယ်၊ မိတ္တူကူးမယ်ဆို စောင့်ရမှာနော်၊ သား ငယ်လေး အပြင်ခဏသွားတယ်ကွယ့်”

သူပြုံးလိုက်မိ၏။ လူရိပ်မြင်လို့ လှမ်းပြောလိုက်တာမျိုးပါလား။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း တိတိကျကျမသိဘဲ ဧည့်ကြိုပြုပုံက အဝေးက ပြန် လာသည့်သားကို ပြုံးစေသည်လေ။ အသံလှမ်းပြုရန် ပြင်မိစဉ် သူ့နောက် ကျောကို ဖျတ်ခနဲ ထုလိုက်ခြင်း ခံရလေ၏။ အလို ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘယ်က ကောင်မလေးက လူကို တရင်းတနီး လာဆက်ဆံရတာပါလိမ့်။

“နန္ဒ . . . အဲ”

အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ မျက်လုံးပိုင်း တို့ဖြင့် ငေးကြည့်နေသည့် မိန်းကလေးကို သူ့ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဖြစ်ရမယ် လေ . . . ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် တူလွန်းတာပဲ မဟုတ်လား။ သူက အသားအနည်းငယ်ဖြူပြီး ညီလေးက မဆိုစလောက် လေး ညိုသွားတာပါလေ။

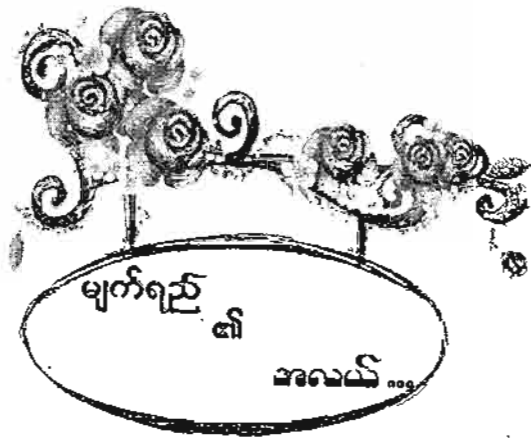
“ဟာ ! ကိုကို၊ ကိုကိုပြန်လာပြီ မေမေရေ။ အိမ်ရှေ့မှာ ရောက် နေပြီ”

“ဟဲ့ ! ”

ညီလေးက သူ့ကို အားရဝမ်းသာဖြင့် ပြေးဖက်တော့ အမေအသံ မှ ဆူညံသွားရလေတော့၏။

ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ပါပြီ အမေ . . .

“ဇွန်ယဇာချစ်”

နှလုံးသားက ဒဏ်ရာ

အက်ကြောင်းရှိတဲ့အသည်း

ဒီရင်ကို ခွဲကြည့်ပါမှ

မြင်သိနိုင်မှာပါ

ပူပြင်းလို့ လောင်မြိုက်

မှောင်မိုက်တဲ့ရင်တွင်း

အိပ်မက်တွေ ဖန်သင်းပြီး

လတစ်စင်း သာစေခဲ့

မြင်မြင်ချင်း လှုပ်ခတ်

ရှုပ်ယှက်ခတ်တဲ့ ဒီရင်ခွင်ကို

အေးမြကြည်လင်စေဖို့

ကျောက်စက်ရေလေး ချပေးခဲ့

အသည်းအသက်မက

အပ်နှင်းပုံချစ်ရတဲ့

ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့အရှင်

ချစ်သက်လယ်ခင်

အခန်း (၈)

Dream bed ပေါ် သူလွဲချလိုက်မိ၏။ ညီတစ်ယောက်ကဖြင့် ကလေးနယ်ပင် သူ့အိတ်တွေဖွင့်မွှေးပြီး အတော်သဘောကျနေလေသည်။ လက်ဆောင်ပေးဖို့ တစ်ခါတည်းထုပ်ပိုးပြီး နာမည်ပါတပ်ထားတာမို့ အခဲက ယူသိမ်းပြီးချေပြီ။ အဝတ်အစားကြိုက်သည့် ညီနန္ဒအောင်တို့ကဖြင့် အစ်ကိုအကျိုးဘောင်းဘီတွေကို စိတ်ကြိုက်ရွေးနေတော့တာပါပဲ။

“ကျွန်! လှတယ်ကွာ၊ ဒါလေးရော ယူရမလား ကိုကို၊ မိုက်တာယ် ဗျ”

“ယူကွာ... ယူယူ၊ နို့သမျှအကုန်လုံးသာ မင်းမိရိတ် သိမ်းလိုက် ပါတော့ ညီရာ”

“အကုန်လုံးတော့ မယူပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုလည်း ဝတ်ချဦး မှာလေ။ အား... မျက်စိထဲ အကုန်လှနေတော့ ခက်တာပဲ”

ညီလေးက တီးတိုးရယ်မောရင်း ဖျာခင်းရွေးနေသည့် အဝတ်

ပုံထဲမှာ ပျော်နေလေ၏။ ဒါလား... Computer ဆရာ၊ တပည့် လေး ငါးခြောက်ယောက် လက်ခံသင်ပေးနေတာတောင်မှ ခုထိ ကလေးစိတ် မပျောက်သေးသည့်နယ်လေ။

“မုန့်ဟင်းခါးရပြီ သားကြီး၊ ဘူးသီးကြော်နဲ့နော်”

“ဟုတ်... အမေ”

“နေနေ... အမေထည့်လာပေးမယ်”

“ညီဖို့ရော”

“ပါပါရှင်... ပါပါ၊ အိမ်ကကိုယ်တော်လေးကို ဘယ်မေ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“မေမေကလည်း”

ညီက ရှက်ပြီးလေးဖြင့် T-shirt တွေ၊ Sport-shirt တွေ၊ Pants တွေ လေးငါးခြောက်စုံမျှ တွဲယူပုံက၊ ဖယ်ထားလိုက်လေ၏။ သူက ပွပ္ပဝတ်တတ်ပြီး ညီလေးက Fitting ကျကျ Style ကို နှစ်သက် သည်လေ။ သူက ဆံပင်ခပ်တိုတိုညှပ်တာကြိုက်ပြီး ညီက ဆံပင်ပျော့ပျော့ လေးမို့ အရမ်းအတိုမညှပ်ပါချေ။

“ညီ”

“ဗျာ”

“ဟိုနေ့ကလာတဲ့ ကောင်မလေးက သင်တန်းသူလား”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ ကိုကို”

“ကိုကိုနဲ့ညီကို လူမှားခေါ်တဲ့ ခပ်ဖြူဖြူကောင်မလေးလေ”

“ဪ... နှောင်းလား၊ သူငယ်ချင်းပါ ကိုကိုရဲ့၊ ညီတို့ ကြက် ခြေနီသင်တန်းအုပ်စုထဲကပါ။ သင်တန်းသူမဟုတ်ဘူး”

“ဪ”

သူက ဘာရယ်မဟုတ် မေးလိုက်တာပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ကိုဝင်ထွက်နေရင် အိမ်မှာရှိတဲ့ညီနဲ့ ငြိနေပြီထင်စရာမဟုတ်ပါလား။ ညီလေးလည်း ရည်းစားရှိရင်ရှိမှာပေါ့။ ဘွဲ့ပဲရပြီးနေပြီ။ အသက်ငယ်တော့ တာမှ မဟုတ်တာကိုး။

“ဟာ . . . ကိုကို စိတ်ဝင်စားလို့လား။ ဟုတ်လား”

“ဘာလဲကွ”

“နှောင်းကိုလေ”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ၊ ငါက မင်းကောင်မလေးလားလို့ မေးကြည့်တာ”

“မဟုတ်တော့ ကိုကို ဖန်လို့ရတာပေါ့။ ဖန်မလား . . . မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”

“ကျစ် ! မလိုပါဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“ကိုတိုလိုက်စမ်းပါ ကိုကိုရဲ့၊ နှောင်းက သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက် ချက်ချက်ချာချာနဲ့ . . . ချစ်စရာလေးဗျ။ ဒါမှ အက်ကြောင်းထင်နေတဲ့ ကိုကို့ Heart လေး အနာအမြန်ကျက်မှာ”

“ပြောပြန်ပြီ ပေါက်ကရ၊ ဒီကောင်တော့”

အမေက ညီလေးကို ခေါက်ဆွဲသုပ်ပန်းကန့် လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ညီအစ်ကိုဖြစ်ပေမယ့် အကြိုက်ကတော့ ခြားနားတာမဟုတ်ပါလား။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မစားဖြစ်သည့် မုန့်ဟင်းခါးရနံ့က ဗိုက်ထဲမှ အော်သံကြောင့် စားချင်နေမှန်း သူ့အသိဆုံးပါလေ။

“မေမေ”

“ပြောလေ၊ ဘာလဲ . . . အားငယ်လေး”

“ကိုကိုက နှောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေလို့တဲ့”

“ဟာ ! ဟေ့ကောင်၊ ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက နှုတ်ဖွာပြန်

ပြီ”

“ဟုတ်လား သား”

“မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ဒီကောင် ပေါက်ကရလျှောက်ပြောနေတာ”

“မဟုတ်ရင် ဘာလို့မေးသေးလဲဗျ၊ ဘာလဲ . . . နှောင်းရဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကြောင့် ကိုကိုရင်ခုန်သံတွေ မြန်ကုန်တာ မဟုတ်လား။ မှန်မှန်ပြော”

“ကျွတ် ! ဒီကောင်တော့ နာတော့မယ်၊ မဟုတ်ဘူး ဆိုနေမှပဲကွာ၊ ခက်တာပဲ”

အမေက ကန်စွန်းရွက်ခြေရင်း ပြုံးလေ၏။ ခရီးရောက်မဆိုက်နဲ့ သူ့ကို ညီလေး စနောက်နေတာကို အတည်လို့များ၊ အမေ ယူဆသွားလေမလား။ ကွဲထားတဲ့အသည်းက အနာမှ မကျွတ်သေးတာလေ။ ညီလေးကတော့ အဲဒီကောင်မလေးအပေါ် တကယ်ပဲ ရိုးသားတာမို့ ကြားထဲက သူ့ကို အတင်းလှော်နေတော့တာပါလား။

အများအမြင်မှာတော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ချစ်သူရည်းစားထားကြတာကို စိတ်အပန်းဖြေရုံ အပျော်သဘောမျိုးလို့ ထင်ကောင်းထင်ကြပေမည်။ သူ့အဖို့ကဖြင့် မေ့ကို တစ်သက်တာ ရည်စူးပြီး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ တမ်းတလွမ်းမောဖွယ်ရာတွေအပြည့်နဲ့ ချန်ခဲ့ရတယ်လို့ မေရယ်။

“မဆိုးပါဘူး သားရဲ့၊ နှောင်းလေးက ငယ်တာပဲရှိတာ၊ လိမ္မာ

ရေးခြားရှိပါတ်။ အမေ့ကိုလည်း ခိုသေတယ်။ ဘယ်တော့မှဆို တက်ကြွလန်းဆန်းပြီး ဦးဆောင်စိတ်လည်းရှိတယ်။ အမေကတော့ သားကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သားငယ်လေးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူနဲ့ပဲရရ... နှောင်းနဲ့ သဘောတူပြီးသား။

“ပွတာပဲဟေ့၊ ငါ့အစ်ကိုတော့ ထိမထိုးဘဲ အိမ်ပေါ်ကို ပေါက်မယ့်ထိလက်မှတ် အလိုလိုရောက်လာသလိုပဲ။ ကံများလည်း ကောင်းပုံ”

“ညီလေးနော်၊ မင်းဘာသာမင်း ကြိုက်ပါလားကွ။ ငါ့ထက် အရမ်းငယ်ဟာမျိုး စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဘယ်လောက်ငယ်လို့လဲ ကိုကိုရဲ့ သုံးနှစ်တည်းပါ။ Up three (or) Down three (or) Equare to the best... ဆို။ ကိုကိုရဲ့ ပြောဖူးတယ်လေ”

ညီကို သူ့ပျိုဟ်ကြည့်ကြည့်လိုက်မိပါတ်။ စာဖတ်ဝါသနာပါကြသူတွေမို့ အခုနောက်ပိုင်း သူက အလုပ်များပြီး စာအုပ်နှင့်ဝေးနေရတာ ညီကဖြင့် သူ့ထက်ပင် ဗဟုသုတရှိနေသည့်နှယ်ပါ။ ဆယ်တန်းကလေးတွေ အဝေးသင်တက်နေသည့်ကလေးတွေကို Computer သင်ပေးနေတဲ့ ညီက ဆရာဖြစ်နေပြီကိုး။

“Computer... ဘယ်နှလုံးရှိနေပြီလဲ”

“အားပါး... စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းတာက ပညာသာမပါလိုက်တာကွာ”

“စကားကောင်းပြောပါ ညီရာ”

“အဲဒီလိုပဲ၊ လူပျိုကြီးတွေရှက်ရင် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲတတ်တယ်တဲ့”

“အံ့မာ ! မင်းက ငါ့ထက် တစ်နှစ်ပဲ ငယ်တာကိုများ။ အစ်ကိုနဲ့ လူပျိုကြီးဆိုပြီး နှိပ်ကွပ်ပြနေပြန်ပါပြီ”

“မတူဘူးလေ ကိုကိုရဲ့၊ ညီက ဆရာဖြစ်နေပြီ။ နည်းနည်းတော့ ဘာသွားပြီမဟုတ်လား”

“သိတယ်... သိတယ်... ထောင့်မကျိုးတဲ့ဆရာမှန်း”

အမေက အချို့အချို့ စကားများနေကြသည့် သားနှစ်ဦးကြောင့် သဘောကျသည့်နှယ် တီးတိုးရယ်နေလေပြီ။ မဆိုဖြစ်တာ နှစ်ချီကြာပြီကိုး။ အကယ်ဆို အလွမ်းသယ်ရမှာဖြစ်ပါလျက် သူခံစားရမှာကို နားလည်နေသည့်အလား။ ညီလေးက စိတ်လက်ပေါ့ပါးစေရန် အပျော်စကားတို့ဖြင့် ပြောဆိုနောက်ပြောင်နေတာပါလေ။

“မေမေ ဘာချက်မလိုလဲ”

“ဒီမယ်လေ၊ သားကိုကိုက ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်ဟင်းလေး စားရင်တယ်ဆိုလို့ ငါးကြင်းနဲ့ချက်ပေးမလို့။ ငါးပိထောင်းလေးရယ်၊ ငါးရဲ့ ကြောက်လေး မီးဖုတ်ဆီဆမ်း ပေးမယ်လေ”

“Good... ပဲ၊ ဒီနေ့တော့ ဗိုက်ခွေးနမ်းရချေရဲ့”

“ပေါက်ကရပြောပြန်ပြီ၊ မင်းကိုယ်မင်း ကလေးထင်နေတုန်းပဲ... ညီရ”

“ဒါပေါ့ဗျ၊ ညီက အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးပဲကိုး”

“ပြောမနေနဲ့သားရေ၊ တပည့်တွေနဲ့ဆို တရုန်းရုန်းပဲ၊ ကလေးတွေ အသည်း ဆရာကိုချစ်ပဲ။ သင်တန်းဆင်းသွားပြီးတာတောင်မှ လာလည်ကြည့်တုန်း။ ချော်... ပြောဖို့တောင် မေ့နေပြီ။ အံ့ဆွဲထဲမှာ သားငယ်ရဲ့ အသံညှစ် မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ ရောက်နေတယ်နော်”

“ဟား... လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ နောက်ကားတွေချည်း ကျေးဇူးလေး။
 တက်နေတော့တာပဲ။ အိမ်ကရှေ့ကားကြီး ဆိပ်ပိတ်ပြီး ရပ်နေတာကိုလည်း “နှောင်းနဲ့အကြိုက်တူနေတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား မေမေ”
 ပြောဦး မေမေရေ” “ဟုတ်တယ်၊ နှောင်းလေးလည်း နဲ့သာဖြူသနပ်ခါး အမြဲလူး
 “ကြည့် ! မင်းဘာသာမင်း အရင်ယူလည်း ရပါတယ် ညီအစ်ကို”
 ယူပါကွ” “အဲဒါကြောင့် သူ့ကို အဘွားလေးလို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောင်
 “Senior က Senior... Junior က Junior... ဆိုကြတာပေါ့။ ကိုကိုလည်း အဘိုးလေးဖြစ်သွားပြီ... ဟင်းဟင်း”
 ကျော်တက်လို့ ဘယ်ရပါမလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား မေမေ” “လူကြီးကို နောက်စရာလား”
 “မှန်တယ်” “ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုတို့ကြိုက်တာ အဘွားကြီးတွေကြိုက်တဲ့
 ကောင်းရော။ အတော်လေး အတိုင်အဖောက်ညီတဲ့ သားအဖတို့ဗျ။ မေမေတောင် အဲဒီအနံ့မျိုးမကြိုက်ဘူး”
 တွေပါပဲလား။ ညီက ဗီဒီယိုစားပွဲအံ့ဆွဲက ပန်းနုရောင်စာအိတ် “အေးပါ... အေးပါ၊ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းသာ နှိပ်ကွပ်ချည်း။
 လေးကိုဖွင့်ဖတ်နေလေ၏။ ပန်းနုရောင်ဆိုတော့ ညီလေး ကြိုက်တဲ့အတိုင်းသာ အဘွားလေးနဲ့ မညားပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း”
 ပဲကိုး။ သူကတော့ မိုးပြာရောင်ကိုသာ သဘောကျတာပါလေ။ သို့သော် “မယူပါဘူးဗျား၊ ကိုကိုဖို့ သီးသန့်ဖယ်ပေးထားပါမယ်။ ညီနန္ဒ
 ဖိတ်စာကို အဝါနဲ့ပန်းရောင်သာ အများဆုံးရှိကြတာမဟုတ်လား။ အဲဒါတွေက နှောင်းလေပြည်ဆိုတာ မစားကောင်းတဲ့အသီး၊ မခူးကောင်း
 “အင်း... စပယ်နဲ့ပဲ၊ ညီကတော့ ရေမွှေးနှင်းဆီနဲ့ ပိုကြိုက်တာပဲ။ မဆိတ်ကောင်းတဲ့အရွက်မှန်း သိပါဗျာ”
 တယ်။ ကိုကိုကရော” “ဟေ့ကောင်! မင်းကတော့ ကြက်ဗန်နီကို ရှာပြောတတ်တယ်။
 “နဲ့သာဖြူ” “အေးအေးက... အဲ”
 “ဒါဖြင့် ဖိတ်စာကို နဲ့သာရောင်ဖျော့ဖျော့လေးပဲ ရိုက်မယ်လေ” “နန္ဒရေ”
 လေ” “ကောင်းရော...။ အခုပဲပြောနေတုန်း ရုတ်တရက် ရောက်ချ
 ကြည့် ! ဖိတ်စာကို အနံ့ရှူရင်း သူ့ကိုလှမ်းခနဲလိုက်တာပဲလို့။ ပြောလက်စကားကိုရပ်ကာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့်
 မှန်ပါတယ်... သူ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အခါ ဖိတ်စာကို နဲ့သာရောင်အတိုင်းပြုနေမိတဲ့ အိမ်ထဲကို သင်းခနဲပျံ့ဝင်လာသည်က နဲ့သာဖြူနဲ့လှိုင်
 ဖျော့လေးနဲ့ နဲ့သာဖြူနဲ့လေးသာ ဆွတ်စေချင်တာပါ။ ဪ... အိမ်ထဲမှာပဲပါလေ။ ညီလေးပြောတာ တကယ်ပဲ အမှန်ဖြစ်နေပါရောလား။
 ဆိုတာမျိုးက လက်တွေ့နဲ့ထပ်တူ တစ်ထပ်တည်းကျတတ်တာမှ မဟုတ်” “သမီးနှောင်းလား၊ ဝင်လာလေ သမီး”

“ဟုတ်”

လုံခြုံညီကို ခပ်တိုတိုဝတ်ထားသည့်ကောင်မလေးက ခပ်သုတ်သုတ်ဟန်ဖြင့် အိမ်ထဲရောက်လာလေ၏။ အရင်ဆုံး ဆုံသည်က သူနှင့် မျက်နှာအမီးတမ်းတမ်းဖြစ်သွားကာ ရှက်ပြီးလေး ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ သူကတော့ အားနာမိတာအမှန်ပါ။ အခုလေးတင် ဒီကောင်မလေးအကြောင်း မိသားစုပြောနေကြတာ မဟုတ်လား။

“ကိုကြီးကို အားနာလိုက်တာ၊ ဟိုတစ်နေ့က နန္ဒနဲ့မှားပြီး ခေါ်ခေါ်လို့ကလေး”

“ရပါတယ်”

“တကယ်စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“အင်း . . .”

ညီလေးက သူနှင့်နှောင်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိပ်လုပ်နေလေ၏။ ဘာကိုလဲ . . . ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူကို ‘ကိုကြီး’ ဆိုပြီး စခေါ်ရတာပါလိမ့်။ ဒီလောက်ကြီး ရင်းနှီးတာမျိုးလည်းမဟုတ်၊ စတွေ့တာမှ ဆက်တိုက်စကားပြောလေးနဲ့ စကားကိုတောင် တစ်ခွန်းမှ မပြောဖူးသေးတာလေ။ ဘယ်တုန်းက ရင်းနှီးပုံမျိုးနဲ့များ ‘ကိုကြီး’ လို့ ရဲရဲတင်းတင်းခေါ်လိုက်ရပါသလဲ။

“ငါမိတ်ဆက်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့လေ”

“နင်နော်”

“သိပ်ရင်းနှီးချင်နေတာမဟုတ်လား၊ ငါ့အစ်ကိုနားကို ကပ်ချောကလက်ရရင်တောင် ကံကောင်း”

“ညီညီ”

“နင်နော် . . . ငါ့ကိုမစချင်နဲ့”

“ဆိုပါဦး၊ လာရင်းကိစ္စ”

“ဆေးရုံမှာ အစာအိမ်ခွဲမယ့်လူနာရှိတာ သွေးလိုလို့တဲ့”

“ဘာသွေးလဲ”

“A... ”

“ရတယ်လေ၊ ငါ့ရော ကိုကိုပါ A သွေးတွေပဲဟာ။ အခုလိုက်ရခဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ညနေလောက်မှ ခွဲဖြစ်မှာ။ လိုမှတောင်းမှာတဲ့။ ကိုကြီးက ခရီးရောက်ခါစကြီး၊ သွေးလျှံလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“အဲဒါပဲ . . . အဲဒါပဲ”

“ဘာ ! အဲဒါပဲလဲ”

“စောနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုကျလာတာလေ၊ စိုးရိမ်တာ . . . စိုးရိမ်တာ”

“နန္ဒနော်”

“ညီညီ”

ပြိုင်တူအသံထွက်သွားတာမို့ ညီက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်တော့၏။ ကောင်မလေး၏မျက်စာစောင်းကာလည်း လူနှင့်လိုက်ဖက်အောင် ရောလေးပါလေ။

အခန်း (၉)

နယ်ဆေးရုံလေးမို့ ခပ်သေးသေးလေးပါပဲ။ ညီက ကြက်မြွေ နှစ်ကောင်ခန့် ရပ်ကွက်အရေးတို့ သာရေးနာရေး ပဲရဟိတအလုပ်တွေကို ပါ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်လေ၏။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ထက်ပိုပြီး ညီကို လူသိများရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အလှူတကားအလှူတွေထဲမှာ မိမိခန္ဓာကိုယ် မှ အစိုးတန်သော သက်ရှိအရာကိုလှူခြင်းက အမြတ်ဆုံးတဲ့။ ဒီတော့ မတတ်နိုင်ခင်ကတည်းက လှူလေ့လှူထရှိတဲ့ သွေးလှူရှင်တွေထဲမှာ သူ တို့ညီအစ်ကိုစာရင်း ပါဝင်ရတာပါလေ။

“အသက်ခြောက်ဆယ် အဘိုးကြီးတဲ့”

ဘေးမှာလာရပ်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်သည့် ကောင်မလေးကို သူ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ A သွေးအမျိုးအစား လူငယ် လေးငါးခြောက်နှစ် ရောက်လာပေမယ့် မလှူတာကြာသည့်ညီကပင် လှူမည်ပြောပြီး သွေး စစ်ကာ ထုတ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သွေးမြင်ရင် မူးတာ

အာတာမျိုး ဒီကောင်မလေးမှာမရှိပါလား။ အာဂသတ္တိပါပဲ။

“ကိုကြီးရော လှူဖူးလားဟင်”

“အင်း . . . မလှူဖြစ်တာ ကြာပြီ။ Thai မှာတုန်းကတော့ စက် နှစ်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မီးမဖွားနိုင်ဘူးဆိုတာနဲ့ လှူတာ နောက် ဆုံးပဲ”

“ညော်”

လူကိုမော်ကြည့်ကာ ပြုံးတုံတုံဟန်လေးဖြစ်နေတာမို့ သူ နား လည်ပါလေ။ ဘာကိုများ သဘောကျလို့ပါလိမ့်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းအုပ်စုမှ ကောင်မလေး သုံးယောက်ပါလာတာမို့ သူတို့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ အတင်း အပ်နေသည့်နယ် တီးတိုးပြောနေကြလေ၏။ ကြည့်ရတာ ကောင်မလေးနဲ့ အိမ်မရင်းနှီးပုံပါပဲ။

“ဟိုပြန်သွားဦးမှာလားဟင်”

“ဘယ်ကိုလဲ . . . Thai... လား”

“ဟုတ်”

“မပြောတတ်ဘူး။ အမေကတော့ မသွားစေချင်ဘူးပြောတာပဲ”

“ကိုကြီးတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး အမေကိုသိပ်ချစ်ကြတာ မှော့”

“ဒီအမေပဲရှိတာကိုး။ မချစ်ဘဲနေမလား”

“အဟမ်း ! အဟမ်း ! ”

အခန်းထဲမှ လုပ်ချောင်းသံ တမင်ပေးပြီး ထွက်လာသည့်ညီ ကြောင့် ကောင်မလေးက သူနှင့်နီးကပ်စွာ ရပ်နေရာမှ အနည်းငယ်မျှ အောက်ဆုတ်ကာ ရပ်လိုက်လေ၏။ ဘာလဲ . . . ညီမြင်လို့ မသင့်တော်ဘူး

လို့များ ယူဆလေသလား။ ရိုးရိုးသားသားစကားပြောတာကို မြင်ရုံနဲ့ သိသာနိုင်ပါတယ်လေ။

“ပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲကွ၊ အဲဒါ မင်းကိုမေးရမှာ”

“မသိဘူးလေ၊ ကိုကိုတို့စကားပြောလက်စ ရပ်သွားလို့မေးတာ”

“နန္ဒနော်”

“ငါ့ဖို့ ဘာညာကွဲကွဲတွေ ယူထားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . . ပေးမှပေးသေးတာ”

“သွားယူပေးလေ၊ နင်က ကိုကိုမျက်နှာမြင်ရုံနဲ့ အားပြည့်ပေမယ့် ငါက ကြက်ဥတွေ ပဲနို့တွေ မစားမသောက်ဘဲ အားပြန်မပြည့်ဘူး။ ငါးဖောင်ရိုးခြောက်မလေးရဲ့”

“ဟေ့ကောင်”

“ယူပေးပါမယ်၊ ငါ့ကိုဆို သိပ်နိုင်စားတာပဲ။ အလကားကောင်”

“ဘာ . . . အလကားကောင်လဲ၊ ငါ့ကိုဟားထားမှ ငါ့အစ်ကိုကို . . . အား”

“ဟဲ့ ! ဟဲ့ ! ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မူးလို့လား မောင်နန္ဒ”

“မမူးပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ဒီလောက်က အပျော့ပါဗျ”

နှောင်းက ညီလက်မောင်းကို ဆွဲလိမ့်လိုက်တာမို့ အော်လိုက်မိ

သဖြင့် တာဝန်ကျသူနာပြုဆရာမက စိုးရိမ်တကြီးမေးလေ၏။ ခဏအကြာမှာ Plastic bag ကိုင်လျက် ကောင်မလေး ပြန်လာပါသည်။ အိတ်ထဲမှာက ပဲနို့တစ်ပုလင်း၊ အားဆေးတစ်ကတ်၊ အချိုရည်နှစ်ဘူး၊ ကြက်ဥငါးလုံးနှင့် သွေးလွှာရှင်စာတမ်းပါ Sport shirt အဖြူရောင် Parking

ပိတ်လေးပါ။ သွေးလွှာထားသည့်အလှူရှင်က အားမလျော့ဘဲ လေများနေတော့တာပါလား။

“ငါ အန်တီနဲ့ ပြန်တိုင်မှာနော်”

“မေမေ့ကို၊ အေး . . . တိုင်ပေါ့၊ ဒါမှ နားဖောက်ပြီးသားဖြစ်သွားမှာ”

“နန္ဒနော် . . . နင်”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပြောတာ။ မယုံရင် ကိုကိုကိုမေးကြည့်။ မေမေက နင့်ကို ငါတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သဘောတူထားတာ”

“နင်နော် . . . မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့”

“ကြည့် ! လူကို မယုံသင်္ကာနဲ့ ကိုကို . . . ညီပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

သူ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပါ၏။ သူ့ကိုပဲဆွဲခေါ်နေတာကိုး။ မိန်းကလေးရှေ့ ဒီလောက်ကြီးလှော်တာတော့ မသင့်တော်ဘူးလေ။ ကောင်မလေးကတော့ ညှိကို တကယ်စိတ်မဆိုးမှန်း သိသာနေပါ၏။ မျက်နှာထက် ချက်သွေးဖြာနေတာတော့ အမှန်ပါပင်။ ကွယ်ရာမှာ တွဲစရင် တော်သေးတာပေါ့။ အခုက နှစ်ယောက်စလုံးရှေ့မှာ အားမနာစတမ်း ညီက တမင်အတာကြီး ပြောနေတာကိုး။

အားနာစရာပါပဲ။ ကိုယ့်ထက် သုံးနှစ်ကျော်ငယ်တဲ့ကလေးနဲ့မှ သဘောတူတယ်တဲ့လား။ သူ့အမြင်ကဖြင့် နှောင်းနဲ့ညီကမှ အင်မတန် ဆိတ်ဖက်လွန်းတာပါလေ။ သူ့ကိုတော့ အကြီးမိုထင်၊ တရိတသေပြောပို့ပြီး ညီနဲ့တော့ အတော်လေးကို လက်ပွန်းတတီးရှိလှတာ မျက်မြင်ပါပဲ။

အနေနီးတဲ့လူနဲ့မှ ရင်ခုန်သံပိုမြန်လေ့ရှိတာကို ညီလေး မသိလေလျော့သလား။

“နော် . . . ကိုကို”

“ဘာလဲကွာ”

“ကိုကိုကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ ယုန်ကလေး နှာစေးနေပြီဆိုပြီး ငြိမ်မနေပါနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်ကြားထဲက အာပေါက်လှပြီ”

“အဲဒါ မင်းဘာသာ မင်းပဲလေ၊ ဘယ်သူက ပွဲခပေးထားလို့ အတင်းပြောနေရသလဲ”

“အေးလေ၊ မဟုတ်မဟုတ်ပြောတဲ့ကောင်။ မှတ်ကရော”

“အေးပါ . . . အေးပါ၊ ချိန်ခွင်လျှာတစ်ဖက်လိုက်နေမှန်း ငါ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပါတယ်”

“နင်နော် . . . ငါစိတ်ကောက်လိုက်ရင် ညနေလာဖို့မယ့်ဟင်းတော့ ငတ်တော့မှာပဲ။ စေတနာတွေ လျော့ချင်ချင်ဖြစ်လာပြီ”

“ဘာဟင်းလဲ”

“ဝက်သားနဲ့ ကြမဆိုင်ကြော်”

“အားပါး ! ကိုကိုတော့ မှတ်ဆိတ်ပျားဆွဲကိန်းပဲ။ လာဖို့ . . . လာဖို့ . . . ငါ့ကို မစားစေချင်ပေမယ့် နိုင်ငံခြားပြန်ကြီးရဲ့ Favourite...ဖို့ ဆင်ဖြူတော်ဖို့ပြီး ကြံစည်ရချေသေးရဲ့”

“စကားပုံတွေ ကျန်သေးလား”

“ကျန်တာပေါ့၊ နင့်ကိုအားနာလို့ မသုံးပြတော့ပါဘူး။ ကျေးဇူးပါ ငါးဖောင်ရိုးခြောက်မရယ်”

“ရပါတယ် ထန်းပင်ကြီးရယ်၊ သွားပြီ”

အနိုင်မခံဘဲ ပြန်ပြောကာ ခြံထဲဝင်သွားသည့် ကောင်မလေးကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ကြည့်စမ်း ! အတော့်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ နေရသည့်မိန်းကလေးက ဒီလိုပရဟိတအလုပ်တွေကို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ အနစ်နာခံပြီး လုပ်တတ်တာပါလား။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။ တော်ရုံ မိန်းကလေးဆိုတာ အလှပြင်ဖို့၊ အဝတ်အစားဆင်ဖို့၊ လည်ဖို့ပတ်ဖို့၊ သုံးဖို့ဖြုန်းဖို့ကိုသာ နားလည်ကြတာ မဟုတ်ပါလား။

“တိ ! တိ !”

ကားဟွန်းသံကြောင့် သူတို့ညီအစ်ကို လမ်းဘေးကပ် လျှောက်လိုက်ရပါ၏။ ကားက Taxi ဖြစ်နေပြီး ကားအသစ်လေး ဖြစ်နေလေ၏။ ဒီမှာက ဆိုင်ကယ်သာ အစီးများပြီး ကားက အတော်လေးရှားပါးသည့် မြို့မဟုတ်ပါလား။ နောက်ဆုံးပေါ်ကားသစ်လေးက ဝါလွင်လွင်လေးဖို့ သူသဘောကျမိစဉ် ကားပေါ်မှလူက ခေါင်းဖြူထွက်ကာ သူ့ကိုလှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် သီဟ”

သူ မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ တရင်းတနီးခေါ်တာဖို့ သူငယ်ချင်းမှန်း ခန့်မှန်းလိုက်မိပေမယ့် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မမှတ်မိလိုက်ပါချေ။ အသားခပ်ညိုညို ၀၀ဖိုင်ဖိုင်ဖြစ်နေသည့်လူငယ်က သက်ပြလျက် ပြုံးနေတာမှ တရင်းတနီးကြီးပါပဲ။ ဘယ်သူပါလဲ။

“ဟ ! ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိဘူးလား၊ ငကျော်လေကွာ”

“ဪ . . . အေး”

“မင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“မကြာသေးဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတာကွ။ မင်း Taxi

ဆွဲနေတာလား”

“အေး... အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်လား၊ လိုက်ခဲ့လေကွာ”

“မလိုက်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ရောက်ပဲရောက်တော့မယ့်ဟာကို”

“မင်း အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ခဏနားတုန်းပါ”

“ငါတို့ တစ်ရက်လောက် တွေ့ရအောင်ကွာ၊ မင်းကိုပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွ”

“အေး”

“Date... ကြတာပေါ့၊ ငါလစ်ပြီ သူငယ်ချင်း”

သူ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ ငယ်သူငယ်ချင်း ကျော်နိုင်ကိုး။ ဝမ်းသာစိတ်ဖြစ်သွားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲမှာ နှုတ်လှူမှုကပါ ဖြစ်သွားရတာပါလေ။ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်ဦးမှာပါလား၊ ကျော်နိုင်နှင့်သူက တစ်အုပ်စုတည်းသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို သူနှင့် မေ့အကြောင်းကို ကကြီးမှ အ၊အထိ အစအဆုံးသိထားတာပါလေ။

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ဆိုတာ ရှေးရှေးက ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပေမယ့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး နာကျင်နေတဲ့နည်းသားကို သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထပ်မကျစေလိုတော့တာ အမှန်ပါ။ သူငယ်ချင်းမို့ မတွေ့ချင်အောင်ဆိုပြီး ရှောင်လို့လည်းမဖြစ်၊ သွားတွေ့ရမှာလည်းအခက်၊ သူ့အတွက် ရှေ့တိုးရ နောက်ဆုတ်ရခက်တဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရပြန်ပြီကော။ စိတ်လည်ညစ်ပါရဲ့။

“သားတို့ ပြန်လာကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

“လူနာရော ဝင်ကြည့်ခဲ့သေးလား”

“ကြည့်ခဲ့ပါတယ် အမေရယ်၊ အသက်ကြီးကြီးလူကြီးမို့ ဝေဒနာခံစားနေရတာ သနားပါတယ်”

ညီက အလိုက်သင့် ဝင်ပြောပေးပါ၏။ သူ့မျက်နှာမကောင်းတာကို အမေ မရိပ်မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံးပြင်ပေမယ့် မွေးထားသည့်အမေက မြင်နေတာပါပဲ။ အင်းပေါ့လေ၊ ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး ထွက်လာရတဲ့သားပေတို့။

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲ သားကြီး၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

အမေက သူတို့ညီအစ်ကို ဝင်လာသည်နှင့် မေးခွန်းက ထွက်လာပြီ။ ဘာကိုမှ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်လို့မရပါလားနော်။ ‘မေ’အကြောင်းကို ဒီအိမ်မှာ တစ်ခွန်းမှမဟဘဲ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ရေကန်လို ခဲပေမယ့် ဒီကန်ရေပြင်ပေါ်ကို ဘယ်သူကမျှ ခဲစစ်ချချင်ရတာပါလဲ။ နှုတ်လှူမောရတဲ့ရင်ခွင်ကျယ်မှာ ဒဏ်ရာက အစိမ်းသက်သက်ကြီး ကျန်ခဲ့နေဆဲဆိုတာကို ကာယကံရှင်လောက် ဘယ်သူမှ နားလည်နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာလေ။ နာတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးက ပါးပါးလေးဖြစ်ပေမယ့် ခံရသူကဖြင့် တနင့်တပိုးကြီးမဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့လို့လဲ”

“ကိုကျော်နိုင်နဲ့”

“ဪ”

အမေက အံ့သြဟန်ဖြင့် ဘာကိုမှဆက်မမေးတော့ပါလေ။ မိုးရွာသလိုဆိုတာ သူနဲ့ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ဖြစ်ပြီး ‘မေ’နဲ့ တစ်အုပ်စုတည်း

ကျောင်းတက်ခဲ့တဲ့သူမှန်း သိနေတာကိုး။ ဒီနာမည်ပြောလိုက်ရုံနဲ့ ရှေ့က
ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာကို လူကြီးဖြစ်တဲ့အမေက ကြိုသိနေမှာပါ။
မပြောချင်တာကို ညီလေး ပြောပေးတာမို့ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါရဲ့။

ရင်မှာ ခွမ်းလှတာဖြစ်ပေမယ့် ငယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့ရမှာ
ဖြင့် တာဝန်အရမဟုတ်ဘဲ လူမှုရေးအရပါလေ။ သူငယ်ချင်း ငကောင်
မင်းနဲ့တွေ့ရမှာ ဝမ်းသာမိပေမယ့် ငယ်ကျွမ်းဆွေအကြောင်းကို ရင်နှုတ်
ဆွေးနွေးခန်းလုပ်ရမှာကဖြင့် ရင်လေးစရာပါ။ သူငယ်ချင်းရယ်။ မဆံ့
တာ နှစ်ချီကြာနေပြီမို့ ဆုံလည်းဆုံချင်ပါရဲ့။ အခုမှပဲ သူ့အဖြစ်က ကို
တိုင် အပြစ်လုပ်ထားတဲ့လူလို လူတကာကိုရှောင်ပြီး ပုန်းပြီး ပြေးလာ
နေသလိုအဖြစ်မျိုးလေ။

“သားကြီးရေ . . . ထမင်းစားရအောင်လေ”

သူ့အခန်းထဲမှာ လှဲနေရာမှ အမေ့ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ
ထိုင်လိုက်မိ၏။ ထမင်းဆိုလို့ ဟင်းလာဖို့မည်ပြောလိုက်သည့် ကောင်
လေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားမိတာကိုး။ လာများ လာပြီးသွားပြီ
ပြတင်းပေါက်လိုက်တာကို အသာဖယ်ကြည့်လိုက်စဉ် ခြံထောင့်နား
ကပ်၍ရပ်ထားသည့် စက်ဘီးနီနီလေးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

ဟော့ ! ဒါဖြင့် ရောက်နေပြီပေါ့လေ။ သူတောင် မသိလိုက်
လား။ ညီနဲ့ စကားများပေမယ့် သူ့ကိုစားစေချင်တဲ့စေတနာမျိုးနဲ့
ချင်တဲ့ဟင်းကို အရောက်လာဖို့တာလေ။ အခန်းထဲအောင်းနေရင်
မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်နေတယ်ထင်မှာစိုး၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ရပါ
ဧည့်ခန်းဆီမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် မပြန်သေးမှန်း သိလိုက်လေ၏။
ခန်းရှိ ခန်းစီးကို အသာလှုပ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“နင်နော် . . . နောင်းပိုတဲ့ဟင်းကို နန္ဒကို မကျွေးနဲ့နော် မေချော”

“စားမှာပဲ၊ ငါက ငါ့ကို မသဒွါလေ . . . ပိုပြီးစားချင်လေပဲ”

“ခွေးကောင် . . . နောင်းပြန်ပါဦးမယ် မေချော”

“အေးအေး . . . သမီးလေး”

ကံများ မကောင်းချင်တော့ မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ခွင့်မရ
တတ်ဘဲ ကျောပြင်လေးကိုသာ မြင်လိုက်ရတာလေ။ တစ်ဝက်စည်း
သူငယ်လေး ဝေဝဲသွားကာ၊ စက်ဘီးနင်းလျက် ပြန်သွားသည့် မိန်းကလေး
ကျောပြင်ကိုသာ ခဏတာလေးပဲ မြင်ရတာပါပဲလား။

မင်းသီဟလင်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှဆို ကံဆိုးခြင်းတွေနဲ့ ပုခုံး
တံခြိုး ကြီးပြင်းလာရတဲ့ လူသားတစ်ဦးပါလေ။

အခန်း (၁၀)

“ငါဒီမှာ . . . သီဟ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လက်ထောင်ပြလိုက်သည့် ကျော်နိုင်သူမြင်၍ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ပါ၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကဖြင့် တပင်တဖက် ရှာဖွေစားသောက်နေရပေမယ့် အသားအနည်းငယ် ညှိရုံကလွဲပြီး ငြိမ်းပြီး ကျန်းမာနေပုံရလေသည်။ သူကတော့ နဂိုကတည်းက အသားအရည် သူဖြစ်ကာ နိုင်ငံခြားမှာလည်း စက်ရုံထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူး မှီ နဂိုအတိုင်း ဖြူနေတာပါလေ။

“ထိုင် . . . သူငယ်ချင်း၊ ဘာသောက်မလဲ”

“Tea ပဲ၊ ငါတိုက်ပါ့မယ်။ မင်း ဒီနေ့ ကားမထွက်ဘူးလား”

“ထွက်မှာပါ။ ဆယ်နာရီလောက်မှ ထွက်ဖြစ်မယ်”

“အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“အေး . . . ဒီလိုပဲ ရရစားစားပေါ့ကွာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

အိမ်မှာ ပါးစပ်တစ်ပေါက်တိုးလာလေ၊ ဝင်ငွေကို ပြုပြုပြီး ရှာရလေ။

“ဒါတောင် ဆယ်နာရီမှ ထွက်ရလား”

“ရတယ်၊ မနက်ကိုးနာရီအထိက ဖယ်ရီလို ကြိုပို့ကျောင်းသား ဆိုလို့ ငါ့ဘော်ဒါကို ကိုယ်စားလွှတ်လိုက်တယ်။ အချင်းချင်းနားလည်မှု မရှိပါ”

“ဪ”

“ပေါ့စိမ့်ပဲ မဟုတ်လား”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ခုချိန်ထိတောင်မှ သူ့အကြိုက် ကို သူငယ်ချင်းတောင် မှတ်မိနေတုန်းပဲကိုး။ အရာရာပြောင်းလဲကုန်တာ မိမိပေမယ့် မင်းသီဟလင်းရဲ့ တစ်ကြောင်းဆွဲယှဉ်းကဖြင့် တစ်သမတ်ဟည်း နေတုန်းပါပဲလား။

“ဘာမှမပြောင်းလဲသေးပါလား”

“ဟင် ! ဘာကိုလဲ”

“မင်း ပေါ့စိမ့်ကြိုက်တာကို ပြောတာလေ”

“အင်း”

သူ သံယောင်လိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြစဉ် စားပွဲထိုးကလေးက အတိတ်ဖက်ရည်ခွက်ကို လာချပေးလေ၏။ ဇွန်းဖြင့် အသာမွှေနေရင်း စိတ် ကလေးကထားရပါသည်။ ပြောမယ်ဆိုရင် အကုန်ပဲပေါ့လေ။ ဒါမှပဲ ရင်ထဲ က အောင်းထားသမျှ အကုန်အစင်ဖွင့်ချပြီး ရင်ပေါ်သွားမှာ အမှန်ပဲကိုး။ အတိုင်းထား . . . မင်းသီဟလင်းရေ။

“မင်းတော်တော်စိတ်နာမယ်မှန်း ငါလည်းသိပါတယ်။ ကိုယ်ချင်း သိတယ် သူငယ်ချင်း”

ပန်းကိုအသာပုတ်ကာ စကားစပြီမို့ သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်လို့လဲ

မိမိ၏ ဦးချင်းချစ်အတွက် ဤနေရာကို လာမိတာမျိုးပဲလား။ အသွား
မတော် တစ်လှမ်းဆိုတာ သူ့အတွက် အထူးအဆန်းမှမဟုတ်တော့တာ
လေ။ အချစ်မတော်လို့ပဲ တစ်ခါ အသည်းက ကွဲဖူးသွားခဲ့ရတာကိုး။

“ပြန်တောင်မလာတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတာ”

“ဒီမှာ ညီလေးရော အမေပါ ရှိနေတာ၊ ငါမပြန်လာလို့ ဘယ်
ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်”

ဒေကြည်ကို လမ်းမထက် ပို့ထားမိ၏။ တကယ်ဆိုလျှင်တော့
မြေကို နောက်ထပ်မနင်းချင်တော့တာ အမှန်ပါ။ ဒီမြေမှာမွေး၊ ဒီရေက
သောက်၊ ဒီလေကိုရှူပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ဘာမဟုတ်
ကိစ္စလေးလောက်နဲ့ ကျေးဇူးကန်းသင့်ပါ့မလား။ နှလုံးသားကို ဦးစား
ချင်ပေမယ့် သူက ဦးနှောက်မရှိတဲ့လူမှ မဟုတ်တာလေ။

“တကယ်တော့ မင်းကို ငါပြန်မပြောသင့်မှန်း သိပါတယ် သိ
ဒါပေမဲ့ မင်းရင်ထဲက အဏ္ဏရာကျက်သလောက်ဖြစ်နေလို့ ဒီကိုပြန်လာ
လို့ယူဆပြီး ငါပြောချင်တာပါ”

“...”

“သစ္စာဆိုတာ တကယ်စူးတတ်မှန်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြ
ငါယုံခဲ့တာကွ”

“ဘယ်လို”

“ဝဏ္ဏနဲ့ မင်းရဲ့ဇေမလေ”

ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားရပါ၏။ မပြောနဲ့ဟု တားချင်သော်
နားကကြားချင်တဲ့စိတ်က ရှိနေသေးတာကိုး။ ချစ်သူ မဟုတ်တော့

ယ့် အချစ်ဦးဆိုတာ မေ့ဖို့ မုန်းဖို့ လွယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှ မဟုတ်ဟာကိုး။

“သူတို့ အဆင်မပြေကြလို့လား”

“အေး”

သက်ပြင်းကို ခပ်ရှည်ရှည်ချလိုက်မိပါ၏။ အပြုံးစဉ်းလှိုင်းလှိုင်း
နဲ့ခဲပါသည့်ချစ်သူ့မျက်နှာက ယခုမည်သို့ဖြစ်လေမည်နည်း။ အမြင်ကို
နှုံးချင်တာ၊ စိတ်ကိုဦးစားပေးတာ၊ စိတ်စေရာနောက် ကိုယ်ကိုပါ
လိုလိုက်တတ်တာ၊ စတာတွေကို သူ့ချစ်သူက လက်တွေ့ကျကျ
ဆုပ်ပြသွားတာ မဟုတ်ပါလား။ နေကောင်းပါရဲ့လား “မြတ်နိုးမေ”

“ဝဏ္ဏက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သောက်သောက်စားစား လူ့မင်းသားဖြစ်နေတာလေ”

“ဘာ !”

“အေး . . . ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး မြတ်နိုးရဲ့အမေက ဝဏ္ဏနဲ့
သဘောတူခဲ့တာ။ အခုတော့ လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဘဝနဲ့ လင်ကုန်
နေရပြီ”

နှလုံးသားမှ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါ။ လင်ဆိုးမယား
သား။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မေရယ်။ မင်းကို တန်ဖိုးထား ချစ်မြတ်နိုးလှ
ညီရဲ့ဆိုတဲ့ မောင့်လိုလူကိုစွန့်ခွာပြီး ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်တဲ့
အထိ ရှားမိုက်ရတယ်လို့။

“ရပြီးမှ အခွဲပဲရှိမှန်း သိတော့မှ ဒေါ်သူသူ ထပေါက်ကွဲတော့
ဟိုးလေးတကြော်ပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်စရိတ်စကတွေတောင် မြတ်နိုး
သောက်ကပဲ အကုန်အကျခံခဲ့တာ”

ဟုတ်တာပေါ့။ နှစ်ကိုယ်တူ ပေါင်းဖက်ဖို့ရည်ရွယ်ပြီး သူ့နဲ့ခိုင်း

တဲ့ငွေတွေနဲ့ ဒီကောင်က အခန့်သား သတို့သားနေရာကို ဝင်ထိုင်ခွင့်ရသွားခဲ့တာလေ။ ဒီငွေတွေနဲ့ မင်းမို့ ပျော်ပွဲတယ်၊ စားရက်တယ်၊ ဘဝတည်ထောင်ရဲရတယ်လို့၊ မျက်စိတစ်ဆုံးမကြည့်ဘဲ မျက်တောင်တစ်ဆုံးပဲ ကြည့်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ရလဒ်က နောင်တတရားတဲ့လား။

“ငါလည်း ပထမတော့ မသိဘူး။ ငါယူတဲ့မိန်းမက မြတ်နိုးတို့နဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်မတော်တယ်လေ။ အဲဒီအတွင်းရေးတွေအားလုံးကို သက်ထားသိကနေ အကုန်ပြန်ကြားရလို့ သိခဲ့ရတာ။ ငါအံ့သြလို့ မဆုံးဘူး။ မင်းရင်လိုက်ရတဲ့အရင်းအနှီးက ဒီလောက်ထိ ကြီးရတယ်လို့ သူငယ်ချင်းရယ်သက်ထားတဲ့။ သူတို့နှစ်ဦးကြားကို အများဆုံး အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သည့် မေညီမလေးပဲကိုး။ အမေက သဘောမတူဘူးဆို။ ညှိကိုတစ်သင့်ပြောပြီး သူ့ကိုသိစေခဲ့တဲ့ရလဒ်က နှလုံးသားနှစ်ခုရဲ့ကြေမွအက်တဲ့ခြင်းဆိုတာကို မေညီမလေး တကယ်ပဲ မသိခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။

အတွင်းရေးတွေပြောတဲ့အဆင့်ဆိုတော့ မေတစ်ယောက် အဘယ်မျှ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးနေရလို့ ညီမဖြစ်သူကိုတောင် ရင်ဖွင့်ရတာပါလိမ့်။ အကြီးဖြစ်သူက အေးပြီး အငယ်ဖြစ်တဲ့ သက်ထားမေက ငယ်စဉ်ကတည်းက ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိလွန်းတာ မဟုတ်ပါလား။

“ထားက ဘာပြောလဲ”

“ကိုမင်းသိဟနဲ့ မမကို သဘောမတူမိခဲ့တာ မဟာအမှားကြီးတဲ့။ နွယ်ကိုပြောတုန်းက အစ်မဖြစ်သူကို ဒုက္ခတွင်းထဲ တွန်းချမိပါပြီ။ ပြီး ငိုလိုက်တာကွာ။ ကာယကံရှင်မဟုတ်ဘဲ ဘေးလူတောင် ဒီလောက်ခံစားရတာ”

သူ ငြိမ်နေမိ၏။ အလွမ်းကျယ်လို့ အလယ်လပ်ခဲ့တာလား။

ညည်းမဟုတ် အပြစ်ကိုမျှော်လင့်မိလို့ ခြေချော်ကျတဲ့အဖြစ်လေလား။ ဘယ်ညီယုတ်တဲ့ပြရမှာပါလိမ့်။ ကြားထဲက ဗီလိန်က ကာယကံရှင်မဟုတ်ပါဘဲ မှတ်ရည်ဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျရသတဲ့။ ကြားဖူးမှ ယုံရခက်ခက်အဖြစ်ပါလေ။

“မင်းငွေ သိန်းသုံးဆယ်လောက် ရှိတာဆို”

“ကျစ် ! ထားလိုက်ပါတော့ကွာ”

“မြတ်နိုးက သူ့ညီမကိုတော့ အကုန်ဖွင့်ပြောသားကွ။ မစားသင့်တဲ့ငွေနဲ့ ဗိုက်ထဲကို စားမိလို့ အဆိပ်သင့်တာတဲ့လေ။ ရှိတုန်းတော့ ညီမပတ်လိုက်၊ စားလိုက် သောက်လိုက်နဲ့ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံးဖြစ်နေတာ။ သုံးစရာလည်း ကုန်ရော အသံမြည်လာတော့တာပဲ”

“ဝတ္ထုလည်း လက်ကြောမတင်။ အလုပ်ကို မယ်မယ်ရရ မလုပ်နဲ့။ ကားပွဲစားယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်နဲ့ ဘီယာလေး တမြမြ ညှိတိုင်းပူးရာကစပြီး နောက်ဆုံး အရက်ချိုးဖြစ်သွားတာ။ မြတ်နိုးဆို မျက်နှာညှိုးမှုက်ခွက်”

“ကလေးရော”

“ရှိတယ်၊ ငါ့လိုပဲ သမီးတစ်ယောက် သားတစ်ယောက်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးတွေကို ငဲ့သင့်တာပေါ့”

“မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အဘွားကြီးက အခါခါ ကွာရှင်းတာတောင် သူ တုပ်တုပ်မလှုပ်တာ။ သုံးစားလို့မရတဲ့လင်ကို ဘာလို့ ချစ်ပေါင်းနေမလဲ၊ ကွာတော့ရော အပျိုပြန်ဖြစ်မလား။ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခုလပ်ဘဝကို ဘယ်သူက လေးစားပါ့မလဲဆိုပြီး လင်ဆိုးချီးစည်းခံနေရတာလေ”

သနားလိုက်တာ။ သနားရော သနားသင့်ပါရဲ့လား။ ကိုယ့်က

ခံခဲ့ရတဲ့သူမို့ နာသင့်တာ အမှန်ပါ။ ဒုက္ခပေးနေတဲ့ယောက်ျားကို မကွာရက်ဘူးတဲ့လား။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ငဲ့တာပဲ ထင်ပါရဲ့။ မိခင်စိတ်နှောနိုင်တာမို့ စိတ်ထဲမှ ချိုးမွမ်းချင်သွားရတာပါလေ။ ဘယ်မိခင်မဆို သားသမီးတွေရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး အန္တရာယ်မှန်သမျှ ကာကွယ်ပေးချင်ကြတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဘာလဲ . . . သနားနေပြီလား သီဟ”

သူဘာမှပြန်မပြောမိပါချေ။ သို့သော် မျက်နှာထက်မှာ ဒေါသမရှိဘဲ ကရုဏာသက်နေမှန်း မြင်တာနဲ့သိနိုင်တာကိုး။ ယခုလိုပြောရခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အစစ်အမှန်က ဘာများပါလဲ။ သူ နားမလည်နိုင်တာကျော်နိုင် သိပါ့မလား။

“မသနားလေနဲ့ သီဟရေ၊ တစ်ခါသေဖူးရင် ပျဉ်ဖိုးနားလည်း အောင် မင်းကို ငါက ကြံ့ပြောပြထားတာ။ ဟိုက မျက်ရည်လေး ပေါ်စခနဲ ကျပြရုံနဲ့ မင်းရင်ဘတ် ဦး ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျမသွားစေနဲ့”

“ငါသိပါတယ်”

“လေသံက ပျော့နေပြီ”

“သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့ စိတ်တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲကွာ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့လေ၊ ငါနားလည်ပါတယ်။ သူလည်း သူ့အသက်ဆက်လျှောက်သလို မင်းလည်း မင်းလမ်း မင်းလျှောက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားပါအင်း”

“သူတို့ဆီက ငွေပြန်တောင်းမှာလား၊ ငါတော့ ပြန်ပေးနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ သက်ထားကတော့ မင်းကိုမြင်ရရင် အတော်မျက်နှာပူရမယ်ထင်နေပါစေတော့ကွာ”

စကားဝိုင်းက တိတ်သွားပါ၏။ ရင်ပေါ့မလားထင်ပြီး လာခဲ့ရပေမယ့် ရင်လေးစရာအဖြစ်နဲ့သာ ကြုံရတယ်လို့။ ကလေးနှစ်ယောက်အဖေဖြစ်နေပြီတဲ့လား။ အရင်လို လှလှလေး မနေနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

ဪ . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မေရယ်။

“မင်း အသစ်တွေနေပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ရည်းစားလေကွာ”

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်”

“ရှာရင် ရမှာပါကွာ၊ မင်းလို စုစုဆောင်းဆောင်းရှိလို့ကတော့ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းကပ်နေကြမှာ မလွဲဘူး”

“တော်ပါတော့”

“မင်းကိုတော့ အမေချောက အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာ အမှန်ပဲကွာ။ ငါတို့ကိုတွေ့တိုင်း ပြောပြောနေတာ။ သူလည်း မြေးချီချင်ပြီတဲ့လေ”

သက်ပြင်းကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိပြန်၏။ မြေးချီချင်တာချင်းအတူတူ ညှိကိုတော့ မိန်းမ မပေးစားဘဲ သူ့ကိုမှရစေချင်သတဲ့လား။ စုဆောင်းထားတဲ့ငွေတွေကို စီးပွားဖြစ်အောင် လုပ်ရဦးမှာ။ သုံးဖို့ဖြုန်းဖို့ မစဉ်းစားဘဲ သိမ်းဆည်းစုဆောင်းတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးရမှသာ ဖြစ်မှာလေ။

“အဲဒါ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က အရာရှိကြီးရဲ့သမီးလေ။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ မာနသိပ်ကြီးတာကွာ”

ခပ်ငေးငေးကြည့်နေလျက်မှ သတိဝင်သွားရပါ၏။ အတွေးက တခြားရောက်နေတာမို့ မြင်ကွင်းထဲရောက်လာသည့် မိန်းမချောလေးကို သတိပင် မထားမိပါလေ။ ဒါလည်း သိနေတာပဲလား။ မိန်းမတွေနဲ့ ခပ်စပ်

ယုတ်ယုတ်မရှိတဲ့ သူ့အတွက် နောက်ထပ် ချစ်သူထားဖို့ဆိုတာ အဝေးတကက အဝေးဆုံးနေရာမှာပဲ။

“နာမည်က သက်လယ်ခင်တဲ့”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“မင်းပဲ ကြည့်နေပြီးတော့၊ သူ့မိဘတွေကတော့ စိတ်တအား ပြည့်တာကွ။ သမီးဖြစ်သူကသာ ငါတို့လိုယောက်ျားလေးတွေကို အဖက်မတန်သလိုအကြည့်နဲ့ မာနတင်းတာ။ အေးလေ . . . မာနကြီးမယ်ဆိုလည်း ကြီးချင်စရာပဲကိုး။ တို့ဖြူမှာ ဒီတိဒီတိကျကွမ်းတောင်ကိုင်လေ”

သူပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ရင်နှင့်စရာပြောခဲ့တာ သူမဟုတ်သလိုပါပဲလား၊ ငကျော်ရယ်။ အခုပဲ မြင်ကွင်းရှေ့ စတိုးဆိုင်ထဲ ဈေးဝင်ဝယ်တဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်း အာပေါင်အာရင်းသန့်စွာ ပြောပြနေလေရဲ့။ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ နှလုံးသားက အခုမှပဲ အနည်းငယ်သက်သာသွားရသလိုပါ။

“ပြန်မယ်ကွာ”

“အေး . . . ငါလည်း ကားသွားယူရမယ်”

သူငယ်ချင်းနှင့်လမ်းခွဲကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထထွက်ခဲ့၏။ ပွက်တွေအိုင်နေသည့် လမ်းဘေးကို သူရောင်နင်းလိုက်မိစဉ် ‘အို!’ ခနဲ အာမေဇိုင်တံသံနှင့်အတူ ခြေဖမ်းဖြူဖြူလေးကို နင်းမိသွားရလေသည်။ အားနာစွာဖြင့် “Sorry!” ဟု တီးတိုးပြောရင်း ငုံ့ကြည့်စဉ် သမင်မျက်ဝန်းလှလှလေးထံမှ မျက်စောင်းလှလှလေးကို အမှတ်တရ လက်ဆောင်ရလိုက်လေ၏။

ဇော်လမ်းစချေပြီကော ‘သက်လယ်ခင်’ . . . ။

အစဦး (၁၀)

ဘာအလုပ်ကိုမှ ဇောက်ချမလုပ်ရသေးပေမယ့် ယာဉ်စီးဖို့ လိုအပ်တာမို့ ဈေးသက်သာသည့် ယာဉ်တစ်စီးရသဖြင့် ကားသေးလေးကို ဝယ်လိုက်ပါ၏။ ညှိဆိုင်မှာ Mobile Hand set ငွေ၊ Electronic နဲ့ မတ်သက်သည့်ပစ္စည်းတို့လိမုတ်စတွေ တင်ဖို့စဉ်းစားထားပါသည်။ ဒီမှာ အဲဒီလိုဆိုင်မျိုး ခပ်ရှားရှားမဟုတ်ပါလား။

လိုအပ်တာတွေ မှာတန်မှာပြီး၊ မရရင် ရန်ကုန်တက်ဝယ်ရမှာတွေ ရှိတာမို့ သွားသွားလာလာကိစ္စကို သူပဲဦးဆောင်ရမှာလေ။ ပြီးတော့ သူက နဂိုကတည်းက Electronic နဲ့ပတ်သက်ပြီး သင်တန်းတွေ ဆင်းဆားပြီးသားမဟုတ်ပါလား။ သူများနိုင်ငံမှာ သွားလုပ်တာက အလုပ်ရွေးချေတာမို့ ရရာအလုပ်ကိုသာ လုပ်ခဲ့ရတာကိုး။

“ဟော!”

လမ်းဘေးမှာ ကားတစ်စီးထိုးရပ်ထားတာမို့ သူ လှမ်းအကဲခတ်

ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကားပျက်တာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကားကို ထိုကားရှေ့မှာ ကျော်ရပ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါသည်။ ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်နေတာက အသက်ငါးဆယ်ကျော်လူကြီးတစ်ဦးပါလား။

“ကျွန် ! ဘာက ဖောက်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး၊ စိတ်ရှုပ်ပါ့”

“ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ အန်ကယ်”

“ဪ . . . ဒီမှာကွယ်၊ ကားက ထိုးရပ်သွားပြီး စက်ကိုနှိုးလို့ မရတော့ဘူး”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပေးရမလားခင်ဗျာ”

“မောင်ရင်ကြည့်တတ်ရင် ကြည့်ပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စက်ဖုံးဖွင့်ထားတာမို့ သူ ဟိုဒီကိုင်ကာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ Battery ခေါင်းချောင်တာကို ကျပ်ပေးလိုက်ပြီး ဆိပ်တံသည့်နေရာကို အဝတ်စုတ်ဖြင့် သန့်စင်ပေးလိုက်တာမို့ သူ့လက်မှာ စက်ဆီတွေ ပေကုန်တော့သည်။ သူက အနက်ရောင်နစ်သက်တာမို့ T-shirt အနက်ကို အမြဲလိုလိုဝတ်ဖြစ်တာမို့ အပေခံတာ တော်ပါသေးရဲ့။

“ရလောက်ပါပြီ၊ နှိုးကြည့်လိုက်ပါ အန်ကယ်”

“အေးအေး”

လူကြီးက ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးတော့၊ ကားက ရှော့ရှော့ ရှုရှုပင် နိုးလေ၏။ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေပေါ်သွားသည့်လူကြီးက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောတော့သည်။ ကားထဲမှာ အန်တီကြီးတစ်ယောက် ပါလာတာမို့ ဦးညွတ်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆက်သမှု ပြုလိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ရင်ရယ်”

“ရပါတယ် အန်ကယ်”

“ကားက ခုလိုပဲ မကြာခဏ ဖောက်ဖောက်နေတာ ကြာပြီ”

“ဘတ္တရီအိုး အသစ်လဲလိုက်ပါ အန်ကယ်၊ အင်ဂျင်ဒိုင်လည်း ခမ်းနေလို့ပါ”

“ဪ . . . အေးအေး . . . ဒါနဲ့ နာမည်လေး တဆိတ်လောက် သိပါရစေ”

“မင်းမင်းပါ အန်ကယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပါပဲကွယ်။ အန်ကယ်နာမည်က ဦးသက် မောင်ပါ။ ဒါ အန်ကယ်ဇနီး ဒေါ်မြမြခင်တဲ့။ မှတ်ထားနော် . . . နောက် လမ်းမှာဆုံရင်လည်း ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ပါ မောင်မင်းမင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

သူ့နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်စဉ် အန်ကယ်ကြီးတို့ကားက သူ့အနီးမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ သူ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး စက်နှိုးကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ လူကြီးပုံစံကတော့ အရာရှိအရာခံလို ခန့်ခန့်ထည်ထည်ပါပဲ။ အစ်ခါမှမတွေ့ဖူးမမြင်ဖူးတာမို့ သူစိမ်းသက်သက်ကြီးဖြစ်နေပေမယ့် သူ့မှာက လုံ့လရေးစိတ်ဓာတ်အပြည့်ရှိတာမို့ ဘာမျှလင့်ချက်တစ်ခုမှ မရှိဘဲ စေတနာဖြင့် ကူညီပေးလိုက်တာပါ။

အန်တီကြီးမျက်နှာကို မြင်လိုက်စဉ် အာရုံက ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာ အစ်ခုကို မြင်ယောင်လိုက်မိပါ၏။ ဒီမျက်ခုံးလေးနဲ့ မျက်လုံးတွေက တူကို ဆူလွန်းနေတာကိုး။ ဘုရားရေ ! သူ့ကူညီလိုက်မိတာ ‘သက်လယ်ခင်’ ရဲ့ ခြားများ ဖြစ်နေမလား။ ရိုးရှင်းလွန်းတဲ့အမည်တွေမို့ သူ့မှတ်မိနေသလို ကျော် ရွတ်ဖူးတဲ့ဒီနာမည်လေးကို မှတ်မှတ်ရရရှိနေတာပါလေ။

ဖြောင့်စင်းနက်မှောင်လွန်းပါသည် ဆံနွယ်ရှည်များ။ နာတံလှလှ စင်းစင်းလေးနဲ့ အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်လွန်းပါသည် အရည်လဲလဲမျက် ဝန်းလေးတစ်စုံနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံစဉ် ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ခုန်ခဲ့တာ အမှန် ပါပဲ။ လှုပ်ခတ်တဲ့အရွယ်ရဲ့အလွန် (၂၄)နှစ်နီးပါး ပြည့်တော့မယ့်အသက် အရွယ်က ဒီလိုရင်ခုန်သံမျိုး ဖြစ်သင့်ပါရဲ့လား။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ခုန်ခဲ့ဖူး တဲ့ နှလုံးသားက အေးစက်စက်နဲ့ ငြိမ်သက်နေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီလေ။

ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ဒဏ်ရာက ကျက်သင့်သလောက် ကျက်နေပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အမေကိုယ်တိုင်က သူ့ကို သားကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် အရင်ဆုံး အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေတာမို့ ဘဝအတွက် လက်တွဲဖော်ဆိုတာ သူ့အဖို့ မရှိမဖြစ် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက လိုအပ်နေချေပြီ။ နှလုံးသားက အသစ် တစ်ဖန် မွေးဖွားခွင့်ရနိုင်ပါ့မလား။ အတွေးဖြင့် ပြုံးလိုက်မိစဉ် ရုတ်တရက် မြင်ကွင်းရှေ့သို့ ဝင်လာသည့်စက်ဘီးကြောင့် ဘရိတ်ကို အမြန်နင်းလိုက် ရလေ၏။

“ဟာ !”

လမ်းဘေးနား လဲကျသွားသည့်စက်ဘီးကြောင့် တိုက်မိသွားချီ လားဟု စိုးထိတ်သွားရပါ၏။ ဒီနေ့ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ကမောက်ကမ ချည်းပါပဲလား။ မနက်ပိုင်းကိစ္စရှိလို့ အပြင်ထွက်စဉ်က သူများကားပျက် တာကို ကူပြင်ပေးပြီး သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေ အဆက်အသွယ်လုပ်၊ သေသေ ချာချာမှာပြီး အပြန်မှာတောင်မှ အခုလိုဖြစ်ရတယ်လို့။

ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ကိုယ့်လမ်းထဲ မရောက်သေး တာမို့ နှောင်းတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ နှောင်းစီးခင်း ကျ စက်ဘီးက အနီရောင်လေးမဟုတ်လား။ အခုက အပြာရောင်စက်ဘီး

မို့ တခြားကောင်မလေးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ညနေငါးနာရီကျော်ရုံပဲမို့ သိပ်မမှောင်သေးပါလေ။ ဘယ်သူများ ဖြစ်မှာပါလိမ့်။ မြန်မာပြည် ပြန် ရောက်တာ မကြာသေးတဲ့သူ့အတွက် လူတွေကိုပြန်မှတ်မိဖို့က အတော် လေး စဉ်းစားနေရတာပါလေ။

“အား . . . ကျွတ် ! ကျွတ် !”

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်၊ ထလိုရရဲ့လား။”

“အရမ်းစွတ်မောင်းရသလားရှင့်”

“ဟောဗျာ ! ကျွန်တော် ကားဟွန်းတီးပြီးမှ လမ်းကွေ့တာပါ”

“အဲဒီဟွန်းသံကြောင့် လန့်ပြီးလဲတာပေါ့။ ကျွန် ! နာလိုက်တာ”

ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကိုမြင်ရုံနှင့် ဘယ်သူ ဘယ်ပါမှန်း သူသိလိုက်ပါ၏။ စူးခနဲမော့ကြည့်လာသည့် မျက်ဝန်းတောက် တောက်လေးနှင့်အတူ ခပ်မာမာလေးပြောသံကိုက အဘယ်မျှ မာနကြီး သလဲဆိုတဲ့မိန်းမချောလေးရဲ့ပုံရိပ်ကို ကိုယ်ထင်ပြနေတာပါလေ။ ဒုတိယ အကြိမ် ဆုံရပြန်ပြီကော ‘သက်လယ်ခင်’။

“သက်လယ်ခင်”

“ဘာရှင့် ! ရှင်က အသက်နှာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေရ တာလဲ”

ဒေါသရိပ်အဖြစ်မှ အံ့သြရိပ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားရပါ၏။ မရည် ခွယ်ပါဘဲ နာမည်ကို နှုတ်မှလွှတ်ခနဲထွက်သွားမိရတယ်လို့။ အားနာလိုက် တာ သက်လယ်ခင်ရယ်။ စတွေ့ကတည်းက မင်းအပေါ် နာကျင်စေချင် ခဲ့စိတ် နည်းနည်းလေးမှ မရှိခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ဘာကြောင့်များ အခါတိုင်း အကျင့်စေရတာပါလိမ့်နော်။ Sorry . . . ပါ သက်လယ်ခင်။

“လောလောဆယ် မတ်တပ်ထိုင်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတာ မဟုတ်လား။ အရင်ထကြည့်လိုက်ပါဦး”

မျက်စောင်းက နောက်ထပ်ရောက်လာပြန်လေ၏။ ဒီကောင်မလေးကို မြင်ရတိုင်း ရင်ထဲမှာ အမြဲဒေါသဖြစ်နေပြီး ရန်စောင်တဲ့မျက်ဝန်းမျိုးကိုသာ အမြဲလိုလိုတွေ့နေရတာပါလေ။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေရတာလဲ။ ရွယ်တူချင်းအတူတူတောင်မှ ‘နှောင်းလေပြည်’ရဲ့မျက်နှာလေးက ပိုအပြစ်ကင်းစင်ပြီး ချစ်စရာလည်း ပိုကောင်းနေတာ မဟုတ်ပါလား။

ဘုရားရေ ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမိန်းကလေးနှစ်ဦးကို သူ ယှဉ်တွဲကြည့်မိရတာပါလိမ့်။ သူနဲ့လည်း မည်သို့မျှ မပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ဦးစလုံးကို ဤသို့သောအမြင်ဖြင့် မြင်သင့်ပါသလား။

သူ့ကို အမေအိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာနဲ့ပဲ အတွေးတွေ ပလံ့မီယောက်ယက်ခတ်ကုန်တာပါလေ။ ခက်ချေ့ပြီကော ‘မင်းသီဟလင်း’ရယ်။

“နာလိုက်တာ”

“တကယ်ပဲ ထလိုမရဘူးလား”

“ဘာရှင့် ! ဘယ်သူက တကယ်မနာဘဲ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့ ဗွက်တောထဲ ထိုင်ချမှာလဲ။ ရှင့်မှာ ဦးနှောက်ရှိရင် စဉ်းစဉ်းစားစားပြော”

တွေ့လား . . . ။ ကျိုးကြောင်းသင့်လျော်သလိုလေး စကားပြောနိုင်ပါလျက် လူကို ပက်ခနဲပြန်ပြောတတ်တာလေ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ အလှတရားမှာ မာန်ဝင့်လောက်အောင် ချောမောလွန်းတာ မှန်ပေမယ့် ဒီလိုတော့ ဖြစ်မနေသင့်ပါချေ။ လှတချင်းအတူတူဖြစ်ပါလျက် ‘နှောင်းလေပြည်’မှာဖြင့် မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာမာန်မှမရှိသလို အပြုံးချိုချို

လေးက အစဉ်အမြဲပေါ်လွင်နေတာပါလေ။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာမှာဖြင့် အပြုံးတွေ့ဖို့ဝေးစွာ ခပ်မာမာမျက်နှာနဲ့ အေးစက်စက်အကြည့်ကိုသာ မြင်နေရတာကိုး။

“ဒီမှာ အမိ၊ ကျွပ်ကလည်း စကားကိုရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောချင်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ခဏနေ မှောင်လာတော့မှာ။ အမိ ထနိုင်လား ထနိုင်ဘူးလားဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော”

“ဘာ ! ရှင်ကပဲ ကားနဲ့ လူကိုတိုက်သေးတယ်၊ တောင်းတောင်းနဲ့ပန်ပြောတာမျိုးမရှိဘဲ ဒီလိုတင်တင်စီးစီးပြောရသလား။ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ် ခေါင်းပါးလိုက်တာ”

ကြည့်စမ်း ! အပြောမတတ်တာက ဘယ်သူလဲ။ လူကို စော်စော်ကားကားနဲ့ အကြောက်အလန့်မရှိ ခြာနေပြန်တာလေ။ ပြဿနာဖြစ်တာမှာပါလား။ သူက နဂိုကတည်းက လက်ရဲဇက်ရဲရှိတဲ့လူလေ။ ဒီမိန်းကလေးတော့ မလွယ်ကြာပါပဲ။

“အမိနဲ့ ကျွပ်ကားနဲ့ အဝေးကြီးကွ၊ မကောင်းတတ်လို့ ဆင်းခြည်မိတာ မှားတာပဲ”

“ဘာရှင့်”

“ကဲ ! မေးတာကိုပဲဖြေပါ၊ ထနိုင်လား . . . မထနိုင်ဘူးလား”

“မထနိုင်တော့ ရှင်က ဘာလုပ်ပေးနိုင် . . . ဟင် ! ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်နော်”

“ငြိမ်ငြိမ်မနေရင် ပစ်ချလိုက်မှာနော်။ မလုပ်ဘူး မထင်လေနဲ့” သူက ကောင်မလေးကို စွေ့ခနဲပွေ့ချီလိုက်တာမို့ ရန်တွေ့နေတဲ့အခါလေး ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်သွားပါ၏။

ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။ မင်းသိဟတို့ ရင်ခွင်ထဲရောက်တဲ့ မိန်းကလေး(တွေ)က ဒီဗလတောင်တဲ့ လက်မောင်းအိုးကိုကြည့်ပြီး ရင်မခန့်ဘူးဆိုရင် ကြိုက်သလိုပြောနိုင်ပါရဲ့။

ရှေ့ခန်းခုံမှာ အသာတင်ပေးပြီး ကားတံခါးကိုပိတ်လိုက်ပါ၏။ လဲနေသည့်စက်ဘီးကိုပါ နောက်ရုံးထဲသို့မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းဖြင့် ထိုးထည့်လိုက်ရပါ၏။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် မရဘူးကိုး။ ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ စက်နှံလိုက်ပြီး လှည့်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်မောင်းပို့ပေးရမလဲ”

မဖြေပါ။ ဘယ်လိုဟာလေးလဲ။ ပို့ပေးမယ့်လူက ပို့ပေးမယ်ဆိုတာတောင်၊ ပဲက များနေသေးတာပါလေ။ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ လှုပ်ပြီးကိုင်ဆောင်မိရင် ဒီချာတိတ်မတော့ အရပ်လို တစ်စစ် ပြုတ်ထွက်ကုန်တော့မှာပဲ။ စိတ်ကိုလျှော့ မင်းသိဟရေ။

“ဟ ! မပြောဘူးလား။ လူကို မတူမတန်သလို မဆက်ဆံပါနဲ့အမိရဲ့”

“လူကို အမိအမိနဲ့ ခပ်နှိပ်နှိပ်ခေါ်တာကျတော့ကော”

ရော် ! ဖြစ်ရပြန်ပါပြီ။ နာမည်ခေါ်တော့လည်း မကြိုက်သလိုဟန်ပန်လုပ်တာမို့ နာမိစားသုံးမိပြီး ခေါ်လိုက်တာပါ။ ဒါတော့ မကြိုက်ဘူးဆိုပဲ။ လူကိုနှိမ်ချပြောနေတာဖြင့် အရေးမကြီးဘူးပေါ့လေ။ ဘာလဲ။ သူ့ကိုယ်က စက်ဆီနဲ့ကျန်နေသေးတာကို ရနေလို့များလား။

လူကို Work shop ဝန်ထမ်းလို့ထင်ပြီး Service Center က ကားကို ယူမောင်းလာတယ်လို့များ ယူဆတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကောင်းပါသေး။ “အမိက နာမည်ခေါ်တော့ရော ကြိုက်လို့လား”

“မကြိုက်ဘူး . . . မခေါ်နဲ့”

“ရော် ! ဒါဖြင့် ဘယ်လိုသုံးရမှာလဲ”

“နာမည်သိနေတာပဲ။ အိမ်လည်းသိရမှာပေါ့။ မောင်း”

“ဟောဗျာ . . . ကျုပ်တကယ်မသိလို့ မေးနေရတာပါ။ မင်းနာမည်ကို တမင်စုံစမ်းပြီး သိနေတာမဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းပြောဖူးလို့ သိနေတာ။ လူကိုရော အိမ်ကိုပါ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး။ သဘောပေါက်”

“ဘာ ! ရှင် . . . ရှင်”

လက်သည်းဆိတ်မှတော့ လက်ထိပ်နာတာ သဘာဝပါလေ။ အိမ်သို့မဖြစ်ပြီး ရဲရဲနီလာသည့်မျက်နှာကို မကြည့်တော့ဘဲ မျက်ခနဲလွှဲကာ အားကိုဆောင့်ထွက်လိုက်မိ၏။

ရှေ့ခန်းမှာ ကသောင်းကုန်းဖြစ်ကာ၊ ယိုင်သွားရသည့် မိန်းကလေးကိုတော့ အားနာမိပါရဲ့။ သို့သော် ယူက ယောက်ျားမာနတော့ သင့်သလောက်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေကိုး။

“အား . . . အရမ်း အရမ်းပဲ။ ရှင် ဒီပုံစံနဲ့သာ ဆက်လုပ်နေရင် အလုပ်ပြုတ်မှာ အသေအချာပဲ”

ကဲ ! တွေ့လား။ ဒီကောင်မလေး လူကို အထင်တသေးဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲကိုး။ မင်းသိဟလင်းတို့ရုပ် ဒီလောက်ပဲ သုံးလို့ရပါသလား။ ခုက မကျေမနပ်ဖြစ်တာထက် ဒီချာတိတ်မအပေါ် ရယ်ချင်စိတ်ကသာ ဖြစ်သွားတာမို့ မဲပြုံးကိုသာ ပြုံးလိုက်မိလေတော့၏။

“ရောက်ပြီ . . . ရောက်ပြီ”

အလျှင်အမြန်ပြောလိုက်တာမို့ ကားကိုရပ်ပေးလိုက်ရပါ၏။ အိမ်သို့ သူမလက်မောင်းကို တွဲကိုင်ပြီးခေါ်ခဲ့စဉ် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည့်

အန်တီကြီးက တအံ့တသြဇာသွားလေသည်။

အဲဒီနောက် အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် အန်ကယ်ကြီးကပါ သူ့ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်ကြတော့ ကောင်မလေး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။ မင်းသီဟမှာလည်း ကံကောင်းခြင်းတွေ သေးတာပါလားနော်။

အခန်း (၁၂)

“အဲဒါနဲ့ပဲ သက်လယ်ခင်နဲ့ ကိုကို ငြိရောလား၊ မြန်လိုက်တာ”

“မငြိပါဘူးကွာ၊ ဘယ်မှာငြိလို့လဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ဟိုက အိမ်အထိခေါ်ပြီး ထမင်းဖိတ်ကျွေးအဆင့်တောင် ရောက်နေမှတော့ အခြေအနေ OK လို့ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးဘူး”

“ရှုး... တိုးတိုး၊ အမေ ကြားသွားဦးမယ်”

အခန်းထဲမှာ ပြောနေတာဖြစ်ပေမယ့် အမေက နားပါးတာမို့ ကြားချင်ကြားမှာပါလေ။ ငြိရောလားတဲ့ မာနရှင်လေးရဲ့ အေးစက်စက် ဆံဆံရေးကနေ အနည်းငယ် နွေးထွေးတဲ့အပြုံးက တစ်စွန်းတစ်စလေး ပေါ်လာတုန်းပါ။ စကားကို မပြောချင်သလို မာမာလေးပြောရာက သပ်ပါးပါးလေး ပျော့သလိုမျိုး လေသံပြောင်းရုံကဖြင့် သူ့ဘက်ကို ကြည့်လာစရာမှ မရှိတာဘဲ။

“ရာသီဥတုအခြေအနေကရော”

“အေး... ဝိုးကတော့ ခပ်အံ့အံ့ပဲ”

ညီညီ ရယ်ချေပြီ။ မေးလို့လည်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ဝိုးပေါက် လှမ်းကြည့်ပြီး ဖြေမိပါတယ်။ သူဘာများမှားဖြေမိလို့ပါလိမ့်။ ဇေဝဇဝါဖြင့် ကြည့်တော့ ညီက လက်မှာ စာအုပ်ပိုက်ထားလျက် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေ လေ၏။ ညီလေးကိုယ်ထားသည့်စာအုပ်အနီရောင်က ဆရာမမြင့်၏ ‘ချစ် ကြားမှ ဘုံဖျားသို့’ ဟူသည့်စာအုပ်ဖြစ်မှန်း သူသိနေပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွာ”

“ညီက ကိုကိုနဲ့ သက်လယ်ခင်ကိစ္စကို မေးနေတာဗျ”

“အာ... ကြုံကြုံဖန်ဖန်”

“ဘာမှမထူးခြားသေးတာ အမှန်ပဲလား”

“အေး”

“အင်းပေါ့လေ၊ မာနတံခွန်ထူထားတဲ့ ကောင်မလေးပဲကွာ။ လွယ် လွယ်နဲ့တော့ ဘယ်ယိုင်ကျလာပါ့မလဲ”

မာနတံခွန်တဲ့လား။ နာမည်သိရုံနဲ့ သူမအိမ်ကိုပါ သိနေရမယ့် လို့ တရားသေ စွပ်စွဲခံရတာမို့ စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွားရုံ ‘လူကိုရော အိမ်ကိုပါ စိတ်မဝင်စားဘူး’ လို့ လွှတ်ခနဲ ပြောချလိုက်မိတာ လေ။ အတော်စိတ်ဆိုးသွားပုံပါပဲ။ သူကလည်း သူ့ ကိုယ့်ကို လာထိန်း နဲ့ မခံနိုင်ဘဲ ဖျတ်ခနဲ Responds ပြန်လုပ်ကျင့်က အရိုးထဲ စွဲနေတာ ကိုး။

နာရှာပေမပေါ့။ မာနကို ရှေ့တန်းတင်တဲ့မိန်းမချောလေးက အထင်မကြီးတဲ့အချိုးမျိုးနဲ့ သူ တမင်ချိုးပြလိုက်မိတာကိုး။ ဟုတ်တယ်၊ သူမကိုမြင်တာနဲ့ ရှေ့ပါးမှာ ဒူးထောက်၊ ချစ်ခြင်းကိုတောင်းခံချိုးပြီး ထားတာ

ခြင်ရမယ်လို့ ယူဆလို့မှမရနိုင်တာဘဲ။ သူက လူထဲကလူတင်ဦးဖြစ်နေ သမယ့် ကွဲပြားခြားနားတဲ့အကြောင်းအချက်ကတော့ ရှိကောင်းရှိနိုင်မှာ အသေအချာပါလေ။

“သူ့မိဘတွေက ကိုကိုနဲ့ Peace ဆို။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး OK သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ”

“မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ အဲဒီလူကြီးက တော်ရုံလူတွေနဲ့ သိပ်ပြီး စပ်စပ်ယှက်ယှက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ မိသားစုလိုက် တစ်သီးတစ်သန့် နေတာမျိုးဗျ။ ကိုကိုနဲ့ကျမှ ဘယ်ကနေဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်ချီတည်းနဲ့ အိမ်ဝင်ထွက်ခွင့် Permitt ပါ ရသွားတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ကို မရ နေဘူး၊ အဟုတ်ပဲ”

သူ့ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အကျိုးအကြောင်းဆိုတာ သင့်လျော်လျောက် ဆက်မရှိလာမှသာ ဖြစ်လာရတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီနေ့က (မဟုတ်ဘူး) ညနေက အန်ကယ်ဦးသက်မောင်နဲ့ အန်တီဒေါ်မြမြခင်တို့၏ လေးစားမှု ဖြင့် ခေါ်ပြောဆက်ဆံခြင်းကို သူရခဲ့တာလေ။ တစ်လမ်းလုံး ရန်ထောင် ခြံ မျက်နှာစူပုပ်လာတဲ့မိန်းကလေးပင် မျက်နှာကြောလျော့သွားရတဲ့အဖြစ် ဆို။

သို့လောသို့လော အတွေးတွေနဲ့ ဘာမှသေချာခြင်းမရှိခင် သူ့ ကို မသိသော View လာတဲ့မေးခွန်းတွေကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဖြေပေး တာပါလေ။ တကယ်ဆိုရင် အဲဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို သမီးဖြစ်သူအတွက် သေမက်အဖြစ် အရွေးခံဖို့ လာလျှောက်တဲ့လူငယ်တွေကိုသာ မေးသင့် တာ မဟုတ်လား။ အခုတော့ မနက်ကပဲ စကားစပြောခဲ့တဲ့လူငယ်ကို

အလွှာပဲ သလွှာပဲ ပြောသလိုမျိုး မသိမသာနဲ့ ဒဲ့တိုးမေးရတယ်လို့။

သူကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်သူမို့ သူစတင်ပြီး လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ပြောလိုက်မိတာပါလေ။ ဘာများဖုံးကွယ်စရာ ရှိပါသလဲ၊ မဟုတ်တာ မလုပ်တတ်တဲ့လူမို့ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောဖြစ်တာပါပဲ။ သဘောကျမကျ မလိုပါလေ။ ကိုယ့်ကိုမေးလာမှတော့ အမှန်ကို ဖြေရုံပေါ့။

“အဲဒီကောင်မလေးမိဘတွေက တော်ရုံတန်ရုံလူဆို အခေါ်အပြောလုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရ”

“အဲဒီတော့”

“ကိုကိုက စလကတည်းက မီးစိမ်းအပြခံရတာ အတော်ထူးခြားတာလေ။ ဘယ်လိုလဲ... ငြိချင်နေပြီလား”

“လာပြန်ပြီ၊ ဘာလဲ... မင်းကောင်မလေးကို ငါကြိုက်မှာနဲ့ တာနဲ့ သက်လယ်ခင်ဆီ အတင်းတွန်းပို့နေတာလား”

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ မင်းရဲ့နှောင်းလေပြည်လေကွာ”

ညီညီ တရှူးရှူးဖြစ်ချေပြီ။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို မိန်းကလေးနဲ့ တွဲခဲ့တာ ဘာမှမဆန်းပေမယ့် ညီကို အဲဒီလိုမျိုးပြောတိုင်း ရှက်ရမ်းရမ်းတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတာ မဟုတ်ပါလား။ ညီကလေးက ယောက်ျားလေးဖြစ်မယ့် အင်မတန်မှ အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ကလေးပါလေ။

“လာပြန်ပြီလား မိနှောင်းနဲ့”

“မဟုတ်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မသိဘူးလေ၊ အစကတော့ နှောင်းနဲ့ငါ့ကို ဘာလိုလို တွဲစနေပြီး အခုတော့ သက်လယ်ခင်ဆီ မရမက တွန်းပို့နေသလိုဖြစ်နေတာကိုး။ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ဖြစ်လာစရာပေါ့”

“ကိုကို”

“ပြော”

“တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲ ရွေးနော်၊ ငါးရဲ့နှစ်ကောင် တစ်ပြိုင်တည်းမမီးချင်နဲ့၊ တော်တော်ကြာ တစ်ကောင်မှမမိဘဲ ဟုတ်ပေ ဖြစ်ကုန်မယ်”

သူ တဟားဟားဖြင့် အော်ရယ်မိတော့၏။ နှောင်းနာမည် ရေရွတ်လိုက်ရုံနဲ့ ညီညီစိတ်ထဲမှာ တကယ်ပဲ မရိုးမရွှဖြစ်လာစေပါသလား။ ချစ်ညီလေးရဲ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ နေရာပေးထားသည့်ကောင်မလေးကို အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူက လူယူစရာအကြောင်းမမရှိတာလေ။ သူတို့ညီအစ်ကိုက ရာဇဝင်ထဲကလိုမျိုး မယ်သီတာကို လုသလိုဖြစ်မယ့် ရာမနဲ့ လက္ခဏာမှ မဟုတ်တာဘဲ။

“မရယ်ပါနဲ့ဗျ၊ ညီက အကောင်းပြောနေတာ”

“အေးပါ၊ ကိုကိုကရော အဆိုးပြောနေတာမို့လို့လား ညီရ”

“ရှင်းရှင်းပြောဗျာ၊ သက်လယ်ခင်လား... နှောင်းလား”

“ရော်!”

သူ ကျိတ်ပြီးနေမိပြန်ပါတယ်။ ယှဉ်ပြတာကိုတောင်မှ သက်လယ်ခင်က ရှေ့တန်းရောက်နေပြီး နှောင်းလေပြည်က နောက်ချန်ဖြစ်နေတာပါလေ။ ခြေ... ညီလေး ညီလေး၊ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ချစ်သူရဖို့ အကြံပြုတာမှန်ပေမယ့် ရင်ထဲ တိတ်တခိုးရှိနေတဲ့မိန်းကလေးကိုတော့ လူယူ

မှာကို စိုးလိတ်နေတာပါလားနော်။

“ဟာဗျာ. . . အဲဒီလိုကြီးမပြုံးနဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုကိုပြုံးတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ညီသိတယ်”

“ဟုတ်လား. . . ဘာတဲ့လဲ ပြောပါဦး”

“ငါသိပါတယ် သာလိကာရယ်ဆိုပြီးတော့လေ။ မဟုတ်လို့လား”

သူရယ်မိပြန်လေ၏။ ညီအစ်ကိုရင်းကြီးမို့ ဘာကိုမှ လျှို့ဝှက်မှ ကွယ်လို့ မရပါလား။ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာကိုပါ ဖတ်တတ်နေပါရော လား ညီရယ်။ ညီက သူ့ကုတင်ပေါ်ကို ဝမ်းလျှားမှောက်ကာ လှဲချလိုက် လေ၏။ ဒီညတော့ သူ့ကို မရမက အစ်အောက်မေးလို့ မရမချင်း အခန့် ထဲက မထွက်ဘူးထင်ပါရဲ့။

“မပြောဘူးလား”

“အေးပါ. . . ပြောပါတယ်ကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“သေချာမှမသိတာ”

“ကိုကိုက အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေဗျာ”

“အေးပါ ညီရာ၊ မင်းကောင်မလေးကို ငါမလှရင်ပြီးရော မဟုတ်

လား”

“လာပြန်ပြီ၊ နောင်နဲ့ညီကို အဲဒီလိုတွဲမစပါနဲ့ဗျာ။ မဟုတ်ပါဘူး

ဆို”

“ညီပုံစံက စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

ညီက သူ့ခေါင်းအုံးကို ရင်ဘတ်အောက်သို့ ဆွဲယူထည့်လိုက်

ပြီး မေးကြည့်လိုက်လေ၏။ သူက စာကြည့်စားပွဲရှိခုံမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့လုပ်ပြီး ထိုင်နေတာပါလေ။ အမှာစာပို့သည့်စာရင်းတွေကို မှာတာရတာနှင့် ရွေးပြီး ပြန်စိစစ်နေလို့ပါပဲ။

“မျက်နှာပူရမှာစိုးလို့”

“အေးလေ၊ ကိုကိုလည်း အဲဒါကိုပြောနေတာပဲဟာ”

“လွဲနေပြီ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုက နောင်နဲ့ညီကို တစ်မျိုးထင်နေတာ ကြီး”

“မဟုတ်လို့လား”

“ဪ. . . ဘုရားပေးပေး ကျွမ်းပေးပေးပါ ကိုကိုရာ။ မဟုတ် ခါဘူး။ လူကို မယုံသကားနဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုပဲရွေးရွေး ခုနိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုလား. . . ဟုတ် လား”

“ဒါပေါ့”

“ဒါဖြင့် စဉ်းစားကြည့်မယ်လေ”

“ဟာဗျာ! Half Feel ကြီး လုပ်ပြန်ပြီ။ ကိုကိုက ရည်းစားထား တာကို နှလုံးသားနှုတ်ပြတ်ဘဲနဲ့ ဦးနှောက်နှုတ်ပြတ်နေရလားဗျာ။ တကယ် ပြန်”

“ရော်. . . ကိုကိုအရွယ်က အပျော်ရည်းစားထားရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တာ ညီရဲ့။ ထားမယ်ဆို အတည်၊ ယူမယ်ဆို နောက်ဆက်တွဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ညီညီ ငြိမ်သွားလေ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ချစ်သူတော့ ထားစေ ခင်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုသွားမှာကိုတော့ လန့်နေသလိုပါလေ။ အစ်ကိုနဲ့ခွဲ

ရမှာကိုပဲ တွေးပြီးကြောက်နေတာလား။ သို့တည်းမဟုတ် ဖွင့်မပြောဘဲ တိတ်တဆိတ် ရင်ခုန်နေသည့်မိန်းကလေးကို တစ်သက်တာ ဆုံးရှုံးရတော့ မှာကြောင့် သွေးပျက်နေလေသလား။ ညီညွှတ်နောက်ထဲကိုဖြင့် သူဝင်ပြီး မမြင်တတ်ပါလေ။

“အတည်”

“အင်း”

“မမြတ်နိုးတုန်းကလည်း ကိုကို အတည်လို့သတ်မှတ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာလားဟင်”

သူ့မျက်နှာ တည်သွားရပါ၏။ အနာဟောင်းကိုမှ ဆွရက်လေခြင်းဟု ညီအပေါ် အပြစ်မမြင်မိပါချေ။ နှလုံးသားဆီမှ စူးအောင့်သွားသည့်ဝေဒနာဆိုးကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့သူသာ အသိဆုံးပါပဲ။ အချစ်ဆိုတာကို မြေးဦးရချိန်အထိ မမေ့နိုင်ပါဘူး။ သူ့အဖြစ်ကဖြင့် အရှက်အကြီး ဖြန်းဖြန်းကွဲခဲ့တာမို့ အတိတ်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်ရမှာတောင် မကြည့်ဝံ့တော့တဲ့အခြေအနေပါပဲ။

ဒါကို ညီညီသိရဲသားနဲ့ကွယ်။ တစ်ချိန်က သူ့ရင်ကို လှုပ်ခါနိုင်စေခဲ့တဲ့ချစ်သူ။ သူ့ရင်ဘတ်ကို နွေးထွေးမှုတစ်လှည့် အေးမြမှုတစ်လှည့် ဖြစ်စေခဲ့သူ။ လှပဆန်းသစ်တဲ့အတွေးတွေနဲ့ အဖန်တလဲလဲ မလွတ်စတမ်းမက်ချင်စဖွယ် အိပ်မက်တို့ကို ဖန်ဆင်းပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ချစ်သူကဖြင့် အတိတ်ကမ္ဘာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါလေ။ မေ့ချင်ပေမယ့် ခုချိန်ထိ မမေ့နိုင်ပေမယ့် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မရမက မေ့ထားရတာပါ ညီရယ်။

အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်လေး သဘောထားပြီး သူ့ကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ လမ်းထိပ်က ခရေပင်အောက်မှာ

သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ ခရေပင်လေးတွေကို အချိန်ယူကောက်ပြီး သီကုံးပေးခဲ့တာ။ မေ့ထိုင်တဲ့ခုံမှာ မေ့အပြင် ဘယ်သူမှမသိအောင် ငှက်ပျောဖက်လေးကို တောတူးထိုးပိတ်ပြီး ခဇီရကုံးလေး နေ့စဉ်ထားပေးခဲ့တဲ့ရက်တွေက နည်းမှ မနည်းခဲ့တာဘဲ။

အများတကာတွေ ပိုးကြေးပန်းကြေးနဲ့ လာပို့ကြတဲ့ နှင်းဆီတွေ၊ သစ်ခွတွေထက် ရင်ကိုအေးမြပြီး အမောပြေစေတဲ့ ဒီခရေရနံ့ကိုမှ စွဲစွဲစွန်းလန်းနှစ်သက်ပြီး သူ့ကိုခေါင်းညိတ်အဖြေပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ပြေးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပြိုင်ပွဲဝင်သူတွေ အများအပြားရှိတဲ့အနက်မှ သူ့ကိုသာလျှင် ဇွဲဆုပန်းကုံးလေး မေ့ ဆုချပေးခဲ့တာပါလေ။

မနာလိုချင်စရာပါပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေ မေးငေါ့ကြတဲ့အထိ သူ့အဖြစ်က တကယ့်ကိုနို့ခဲ့တာပါ။ အသုပ်သည်ရဲသား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ကိုမှ ရွေးရတယ်လို့ဆိုပြီး မေးကိုတောင် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ ကျင့်ကြံမုန်း သူလည်းသိခဲ့တာပါလေ။ အချစ်မှာ သတ္တိရှိသတဲ့။ အဲဒီသတ္တိမျိုး ခိုက်မိုက်မဲမဲချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့အဆုံးသတ်ရလဒ်က ကျောခိုင်းခွဲခွာခြင်းတဲ့လား။

ရက်စက်ပါ ကံကြမ္မာရယ်။ ဒီလိုသာဖြစ်မယ်မှန်း ကြိုသာသိခဲ့ရင် အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးပုံအပုံပြီး မချစ်မိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ ဒဏ်ရာပလ္လင်ကြီးဖြစ်ကျန်ရစ်မှတော့ ဒီလိုရင်ခုန်သံမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်သက်တာ သိမ်းဆည်းထားစရာလိုပါ့မလဲ။ သူများတကာတွေလို အချစ်တွေကို ဟောဟောသီသီနဲ့ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်ဆိုပြီး One go, Two come . . . ထားတတ်မှာပါလေ။

အခုတော့ ချစ်ခြင်းကို တန်ဖိုးထား လေးစားတတ်တဲ့သူလိုလူ

ကို ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်းတွေသာ အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေအောင် သူ့ကို
မှ ကွက်ကြားမိုးရွာပြီး ကံဆိုးစေရတယ်လို့၊ အများတကာတွေ တစ်ယောက်
ပြတ်၊ နှစ်ယောက်တဲ့ဆိုသလို လွယ်လွယ်မေ့ လွယ်လွယ်ကြိုက်တတ်တဲ့
နုလုံးသားမျိုး သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ အဘယ်ကြောင့် ရှိမလာရတာပါလိမ့်။

“ကိုကို”

“...”

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာလဲ၊ သတိရသွားပြန်ပြီလား။ Sorry... ပါဗျာ၊ ညီက
မရည်ရွယ်ပါဘဲ လွတ်ခနဲမေးလိုက်မိတာပါ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“အေးပါ”

“အခုနှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကိုပဲ ကိုကိုရွေးရွေး ညီညီ
သဘောတူပါတယ်”

“အံ့မာ! မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်နေ့မှန်းမသိ”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ညီက ငါးရုံမလေးတွေလို့ ထင်
ထားတာ၊ ကိုကိုအတွက် မုန့်ဆီကြော်လေးတွေ ဖြစ်နေတာကိုး။ ကျွန်
ကျွတ်ရွှေလေးတွေပေါ့လေ”

နှစ်ယောက်သား လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိပါ၏။ ရင်ထဲ
မှာ အနည်းငယ်ပေါ့သွားရတာတော့ အမှန်ပါလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အ
လိုချင်တဲ့ချွေးမကို သူကဖြင့် နှစ်ယောက်ထဲမှ ရွေးစရာမှမရှိတာပါ။ ကို
ကိုဖွင့်မပြောပေမယ့် နားလည်နေပါတယ် ညီလေးရယ်။

အခန်း (၁၀)

မခိုတရိုအံ့ပြုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ‘ခင်’တို့ခြံက အတော်လေး
ကျယ်သင့်သလောက် ကျယ်တာမို့ ခြံထဲမှာ ပန်းခြံသေးသေးလေးနှင့် ခုံ
ခန်းလေး ထားရှိပါသည်။ ညနေခင်းလေပြည်နှင့် ချစ်သူ၏အလှတရား
ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့ကို ပြီးပြည့်စုံစေသည်ကိုး။

“ဒီလိုပဲ ငြိမ်နေတော့မှာလား၊ ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူးလား
ခင်”

မျက်စောင်းက ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေ၏။ ခင်တို့အိမ်မှ ကောင်
လေးက သူတို့နှစ်ဦးအတွက် လိမ္မော်ရည်နှစ်ခွက်လာဖို့ကာ အိမ်ထဲ ပြန်
သွားလေသည်။ လူကြီးတွေက အိမ်ထဲမှာရှိနေပေမယ့် သူတို့ကို ခြံထဲ
ဆင်းထိုင်စေကာ စကားပြောစေချင်တာမို့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတာပဲ
တတ်ပါလား။ သူက ရတဲ့အခွင့်အရေးကို ရသလိုပဲ အလွဲသုံးစားလုပ်
ဆဲတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘာလေ။

“ခင်”

“ဘာလို့ အဲဒီလိုခေါ်ရတာလဲဟင်၊ နားထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်။ အသက်ကို အသက်လို့ပဲ အားလုံးက ခေါ်ကြတာ”

“ကိုယ့်က ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင် ခေါ်ချင်လို့ပေါ့ ခင်ရဲ့။ ဘာလဲ... လယ်လယ်လို့ ခေါ်ရမှာလား”

“ဟင့်အင်းနော်၊ မခေါ်ပါနဲ့”

သူ ကြည့်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ မေ့တုန်းကတော့ လူကြီးတွေကအစ သူငယ်ချင်းတွေအဆုံး သူနဲ့မေ့ကို မရမက လိုက်ဖျက်ကြတာလေ။ အခုတော့ ခင်မိဘတွေကအစ သူနဲ့ခင်ကို လိုလိုလားလားရှိကြတာမဟုတ်ပါလား။ ဒီတစ်ခါဖြင့် သူ့ဘက်မှာ ကံကောင်းခြင်းတွေက ပြည့်စုံခြင်းမပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ အပြည့်အဝရနိုင်တော့မှာဟု သူယူဆမိချေပြီလေ။

“ချစ်သူဖြစ်မှတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာမိစားတာ ခုခုတော့ သုံးမှဖြစ်မှာပေါ့ ခင်ရဲ့။ ဘာလဲ... ကိုယ့်ကို တစ်သက်လုံး ရှင်နဲ့ ဟိုလူကြီးလို့ပဲ ခေါ်သွားဖို့ စိတ်ကူးထားသလား”

ရှက်ပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။ ရှက်ရှာပေမပေါ့။ ချစ်သူရည်းစား တစ်ခါမှမထားခဲ့ဖူးတာကိုး။ သူ့တုန်းကလည်း ဤသို့ဤနယ်လေ။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ပခုံးလေးကိုင်ဖို့၊ လက်ကလေးတွဲဖို့ဆိုတာ ဝေဝေဝေးဝေး၊ ဘေးမှာထားပြီး တစ်မိမိမိထိုင်ကြည့်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ အခုလည်း ဦးမို့ တန်ဖိုးထားချစ်ခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် မေတ္တာမစစ်မှန်ခဲ့လို့များ ကွဲကွဲခဲ့ရလေသလား။

“ကို”

“ဟင်”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူထူးလိုက်မိစဉ် ခင်က သူ့ကိုကျောပေးသားလုနီးပါး ခုံဟိုဘက်နားထိ ရွှေထိုင်လိုက်လေ၏။ အရှက်က ကြီးပါဘိ။ ဒါလေးခေါ်တာလေးကို ဤမျှအထိ ရှက်ဖို့လိုအပ်ပါသလား။ ထားပါတော့လေ၊ လူလူချင်းမတူဘဲ အကြောင်းအချက်တွေရှိနေတာ သဘာဝပါပဲ။

“ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဟင်းနော်... လိုက်မစနဲ့၊ အသက် စိတ်ကောက်လိုက်မှာ”

“ဟုတ်လား၊ ခင်စိတ်ကောက်ရင် ကိုယ်ချော့ရမှာပေါ့။ ဘယ်လိုချော့ရမလဲ၊ ကောက်ပြပါဦး... ကြည့်ရအောင်”

သူပေါင်ပေါ်သို့ လက်သီးဆုပ်ဖွဖွလေး ရောက်လာတော့၏။ သူ့ဘက်မှ မတုံ့ပြန်ပါ။ သူများချစ်သူရည်းစားတွေ ဒီအခြေအနေလောက်ဆို ပူးပူးကပ်ကပ်မျိုးတော့ ဖြစ်လောက်မှာမဟုတ်လား။ သူကဖြင့် ခင်နဲ့ အစ်ပေခန့်အကွာမှာ ဝေးဝေးလေး ထိုင်နေတာပါလေ။ လေအဝှေ့ လွင့်သွားသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့ကို လှမ်းယူဆွဲကာ နမ်းရှိုက်လိုက်ချင်စိတ်ကို ချစ်ထိန်းလိုက်ရပါ၏။ အခွင့်အရေးယူသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါလေ။

“အသက်ဘဝမှာ ဒီလိုတစ်ခါမှရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း”

“အသက်ကလွဲပြီး တခြားသူကို စိတ်မဝင်စားရဘူးနော်။ ကြည့်မိလည်းမကြည့်ရဘူး”

“ဟောဗျာ! လမ်းသွားရင်းမှ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မကြည့်ဖြစ်ရင် ငါ့ဆန့်ာဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ ခင်ရဲ့။ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“မရပါဘူး၊ အသက်က ဒါဆိုဒါပဲ။ အသက်စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းမဖြစ်ရင် ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါလေးကိုတောင်

ကတိပပေးနိုင်ဘူးလား... ကို။ ပြောပါ... တစ်သက်မှာ အသက်တစ်
ဆယ့်ကံတည်းပဲရှိတာလို့”

သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်လိုက်မိ၏။ ပခုံးထက် မေးတင်လာသည့်
ခင်ထံမှ ရနံ့သင်းသင်းလေး ရှူရှိုက်မိစဉ် အာရုံက နံ့သာဖြူသနပ်ခါး
ကို ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်မိလေ၏။ ဗုဒ္ဓေါ! ဖွ! လွှဲပါစေ... ဖယ်ပါစေ။ ဘာ
လိုဖြစ်ပြီး ညီကောင်မလေးက သူ့အာရုံကို ဖမ်းစားသလိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“ပြောပါဆို”

ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ။ ခင်သာ ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ဦးတည်းသာရှိ
အသည်းပလွှတ်ထက်က အရှင်သခင်မပါ။ ကဲ! ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း... ဒီလိုမှပေါ့”

လက်မောင်းကို ခေါင်းမှိုထားတာမို့ သူ့ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ ဘာ
လိုလဲ... ဒီမိန်းကလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ အတ္တတွေ အနည်းနဲ့အများတွေ
ရှိနေပါရောလား။ အလှမာန်တက်တဲ့မာနပဲ ရှိတယ်ထင်နေတာ။ အခု
သူ့ကို သူ့ရဲ့စိတ်အစုံကို အပိုင်သိမ်း ထိန်းချုပ်ချင်နေတဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့အ
တွေ့နဲ့ ပြည့်နှက်နေပါလားလေ။

ဪ... အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်က ပေးဆပ်ရုံနဲ့ ပြီးပြည့်စုံတာ
မျိုးမဟုတ်ရပါလား။ သူ့ဘက်ကလည်းက မျှတအောင် ကြည့်ရပြီး ညီ
ရတဲ့အခြေအနေမျိုးလည်း ရှိနိုင်တာပဲကိုး။ ခင်မှာ ဒီလိုမနာလို အူတိုတာ
တစ်စိတ်ထားရှိတာ ကောင်းပါရဲ့လား။ ငယ်သူမို့ စိတ်နုတယ်ပဲဆိုဆို သူ
ဖြင့် ဤသို့မရှိစေချင်ပါလေ။

ဘာမဆို ဖွင့်လင်းရိုးသားတတ်တဲ့သူက ဘဝတစ်လျှောက် ခြ
ပျက်ခဲ့သမျှအကုန်အစင်ကို ဖွင့်ပြောပြချင်ပေမယ့် သူ့ချစ်သူလေးရဲ့ စိတ်

နုလေးကို ထိခိုက်ပွန်းပဲ့မှာမျိုး မဖြစ်စေချင်တာလေ။ ဒါကြောင့်လည်း
တစ်ဦးတည်းသာရှိခဲ့သည့် သစ္စာမဲ့သူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောဖို့
မလို ပြောပြရန်မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တိတ်ဆိတ် နှုတ်ပိတ်နေလိုက်တာ
အကောင်းဆုံးပါပဲ။

“ကိုမေမေ သိသွားပြီလား”

“ကိုယ်တို့ကိစ္စကိုလား”

“အင်း”

“သိတယ်လေ။ ကိုယ်တို့မိသားစုက ပွင့်လင်းကြတာကိုး”

“ဟင်! ဒါဖြင့် ကိုညီလေးပါ သိနေတယ်ဆိုပါတော့လေ”

“ဒါပေါ့။ ညီညီက ကိုယ့်ရင်ဖွင့်ဖော်ပဲတာ။ မသိဘဲနေပါ့မလား”

“မနာလိုလိုက်တာနော်”

“ဟောဗျာ... ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ကိုညီလေ။ ညီနန္ဒအောင်ကို”

“ညီက ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ ခင်ရဲ့”

မျက်စောင်းက ရောက်လာပြန်လေ၏။ ဤကလေးမ စနေသာ
ဖြစ်နေရုံ သူတော့ ပြာဖြစ်တော့မှာ အမှန်ပါလေ။ ဘယ်လိုများလဲ။ သူ
သိပ်ချစ်တဲ့ညီကလေးနဲ့ ပလဲနံ့ပဖြစ်မှသာ မိသားစုဝင်အဖြစ် သူလက်ခံ
ခဲ့ရမှာလေ။ အမေ့ကိုရိုသေ။ သူ့ကိုလေးစား။ ညီကလေးကို ညှာတာတတ်
ဆွတ်ရုံမှသာ သူ့ဘဝရဲ့ မဟေသီဘွဲ့ကို ရာသက်ပန် အပ်နှင်းပေးချင်
တာ မဟုတ်ပါလား။

ညီနဲ့အဆင်မပြေရင် အမေ့ကို မရှိသေ မလေးစားရင် အဲဒီမိန်း
ကလေးနဲ့ သူဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ဆက်ခွင့်ရနိုင်ပါ့မလဲ။ သူက ဒေါသ

ကြီးတတ်တဲ့လူဖြစ်ပေမယ့် ညီကလေးက အနေလည်း အေးလွန်းပြီး၊ တော်ရုံနဲ့လည်း မကျေနပ်ချက်ကို မပြောတတ်တာလေ။ ပွင့်လင်းတယ်ဆိုတာ တောင်မှ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး မရဲတရဲပြောလေ့ရှိသူကလေးပါ။

မရိုးဖြစ်လာမယ့်လူကို မကျေနပ်ရင် ဘာမှဖွင့်မပြောဘဲ ရေခဲနှုတ်ပိတ်နေမှာပါ။ အစ်ကိုနဲ့ပြဿနာမတက်ချင်လို့ အစ်ကိုစိတ်ညစ်မှုကို ကြိုမြင်ပြီး ငြိမ်နေရင် ကြာလာတာနဲ့အမျှ မကျေနပ်ချက်တွေ တစ်စုတည်းပြီး ပေါက်ကွဲထွက်လာတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုသာဆိုရင် သုံးဦးတည်းသာရှိတဲ့ မိသားစုလေးရဲ့ ဘဝ သာယာစိုပြည်နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ပါလေ။

မရှိစဉ်က အတူလက်တွဲပြီး ပျော်ခဲ့ရသလိုမျိုး ပြည့်စုံစဉ်မှာလည်း လက်ရှိအခြေအနေလေးကို ဟည်မြဲသွားစေချင်တာ အမှန်ပါ။ ဘဝနဲ့ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ထားတဲ့ မြတ်စွာဘုရားပြီးရင် အဓိကအရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် (၁) ကိုယ့်ကို ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားတဲ့ မိခင်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဤမိခင်ကြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာဖွေ ကျွေးမွေးလာခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတော် ကျေးဇူးအောင် မဆပ်နိုင်တောင်မှ အမေ့ကိုစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ တစ်ခဏလေးနဲ့ မွေ့ပျော်စေချင်တဲ့စေတနာကဖြင့် သူ့ရင်ထဲ အပြည့်အနှံ့ ရှိနေတာပါလေ။

“ငြိမ်သွားလိုက်တာ၊ ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ”
“ဘာမှမစဉ်းစားဘူး။ ခင် ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောလေ”
“အသက်တို့... အင်း... ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလားမသိဘူး”
“ဖြစ်ပါတယ် ခင်ရဲ့၊ ပြောသာပြောပါ”

သူမ ခဏမျှရပ်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြုလေ၏။ ဘာများ ပြောမလို့လဲ။ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက အစစဆွေးနွေးတိုင်ပင် ညှိနှိုင်းနိုင်မှသာ နောင်ကြိုလာရမယ့်ပြဿနာတွေကို ရှောင်ရှားနိုင်မှာလေ။ ‘အစရှိ အနောင်’လို့ ဆိုရိုးရှိသလို၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ အထအနကောက်ပြီး သူမ ပြဿနာရှာတတ်မှာကိုတော့ စိုးထိတ်မိပါရဲ့။

“အသက်ကို လက်တွဲဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါရဲ့လား”
“ဪ... ကိုယ့်အရွယ်က စိတ်အလိုလိုက်ပြီး အပျော်ရည်းစား ဘေးရန်မယ့်အရွယ်မှမဟုတ်တာ။ ခင်ကို မရည်ရွယ်ထားဘဲနဲ့ ဒီလိုစကား နဲ့ ပြောပါမလား”

“တော်ပါသေးရဲ့”
“ဟော! ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”
“အသက်က မေမေမေးခိုင်းလို့သာ အရဲစွန့်ပြီး မေးရတာ။ ကို အသက်ကို အထင်သေးမှာ သိပ်စိုးရိမ်တာ”

“ဖြစ်ရလေ ခင်ရယ်၊ ဒါလေးမေးတာ စိတ်ခုစရာမှမရှိတဲ့ဟာ။ အသက်ထပ် ဘာမေးချင်သေးလဲ၊ စဉ်းစားထားလေ”
“ဟင့်အင်း... ဒီလောက်ဆိုရဦး။ အသက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တာသိရုံနဲ့ တော်တော်ကျေနပ်သွားရတာပါ။ ကိုကို ကျေးဇူးတင်ပါ သေး”

“မလိုပါဘူးကွာ”
ရှေ့ဆက်တိုင်ပင်ရမှာတွေ ရှိသေးမှန်း သူသိနေပါ၏။ လက်ထပ် နောင် အိမ်ခွဲနေကြဖို့၊ မိဘတွေနဲ့အတူနေရင် သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ် လူရွေး ကြိုက်ဖို့၊ အိမ်မှာက ညီကလေးရှိသလို အမေလည်းရှိတာမို့ မခွဲချင်ပေ

မယ့် ရေရည်ကြုံရမယ့် (ဘက်လိုက်အိမ်ထောင်ရေးမို့) အစောကြီးကတည်းက ညှိထားရမှာမဟုတ်ပါလား။

“ကို”

“အင်း... ပြော”

“အသက်ကို စိတ်ခုမနေဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုနဲ့စတွေ့ကတည်းက ကိုကို အသက်ပဲ ရန်တွေ့ခဲ့တာလေ”

“ဪ... အဲဒါလား၊ ထားပါတော့၊ ကိုယ့်ဘက်က လွန်တယ်လို့ပဲ”

“တကယ်လည်း လွန်တာပဲဟာ”

“ဟောကြည့်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကသာ အသက်ကို နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ သေချာလည်း မတောင်းပန်ဘူး”

“ဒါဆို အခုတောင်းပန်ရမှာလား”

“အခုမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်နာသွားတဲ့နေရာကို ခွဲလုပ်ပေးရင်ကော၊ ရတယ်မဟုတ်လား”

“ကိုနော်... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မိလေတော့၏။ မိန်းကလေးမှန်ရင် ဒီလောက်တော့ ရှက်တတ်ရမှာကိုး။ အသားယူတာ မဟုတ်သော်ငြား သူ့ကိုမှီထားသည့် ခင်ပွန်းလေးကို အသားဖွဖက်ထားလိုက်တော့ သူမ မရန်ဖယ်ပါလေ။ Shampoo နဲ့သင်းနေသည့်နဖူးစပ်ကို အသာငုံမွှေးမိရင်

တစ်ခနဲမော့အကြည့်နှင့်တိုးလေ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တော့ ရှက်ပန်းမပြဘဲ ခြေဟန်ပြတာကိုး။

“ဥုံလုပ်ပေးတာလေ”

“လူလည်ကြီး”

“အခုမှသိလား”

“ဟင်းနော်... ဖေဖေတို့ မီးစိမ်းပြတာနဲ့ မီးနီကိုဖြတ်မမောင်းနိုင်ပါနဲ့”

“မီးနီကိုဖြတ်မောင်းတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“Danger!...”

နှစ်ယောက်အတူ ရယ်လိုက်မိ၏။ ဒီလိုပဲ အပျော်လေးတွေသာ ဆက်ဖြစ်ပါစေလား။ သူလည်းသူ့ချစ်သူနှင့် ပျော်နေချိန်မှာ ညီကလေး

လည်း နှောင်းနဲ့အဆင်ပြေနိုင်မှာလေ။ နို့မို့ သူ့ကို ကြားထဲကနေ ပွဲစား

နေရင်း အရှက်ကြီးသည့် ညီလေး ချစ်သူမရမှာကို သူ အစိုးရိမ်ဆုံး

မဟုတ်ပါလား။

“ကို”

“အင်း... ပြော”

“ကိုမေမေထက် အသက်ကို ပိုချစ်ရဲ့လား”

“(၁၅၀၀)နဲ့ (၅၂၈) မတူဘူးလေကွယ်”

“မရဘူး... ပိုချစ်တယ်ပြောရမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ပိုချစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ပိုချစ်ပါတယ်တဲ့၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“ကိုညီထက်ရော”

“ဟော! လာပြန်ပြီ နောက်ထပ်”

“ပြောလေကွာ”

“ချစ်တယ်... ချစ်တယ်၊ အပုံကြီး အများကြီးကို ချစ်တာပဲ”

“ဟင်းဟင်း... အသက် ယုံလိုက်ပြီနော်”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ပျော်သတဲ့လား။ လောကကြီးတယ်လို့ ပြောရမလို တစ်ဖက်စောင်းနင်းဆန်နေတာတော့ အသိသာကြီးပါပဲ။ မိဘတွေ အလိုလိုက်ထားတာနဲ့ သက်လယ်ခင်ဟာ အမြင့်ဆုံးကျင့်ဘက်ဖြစ်ရလောက်အောင် ဆိုးနွဲ့လွန်းနေတာလေ။

အာရုံမှာ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည့် မျက်နှာလေးတစ်ခု။ ရွှန်းလဲ့သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ။ သက်ဝင်လှပလွန်းသည့်အပြု။ ချိုပေမယ့် ပွင့်လင်းသည့်လေသံ။ ဘုရားရေ! အနီးကပ်ဆုံးရှိနေပါသည့် ကိုယ့်ချစ်သူကို အာရုံစိုက်မိတာမျိုးမရှိတဲ့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဟိန်းကလေးက ဦးနှောက်ထဲ ရောက်လာရတာပါလိမ့်။

‘နှောင်းလေပြည်’... ညီသူငယ်ချင်းဖြစ်နေတဲ့မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အာရုံမှာ ညှို့ယူဖမ်းစားနေရတာပါလဲ။ အချစ်ဆိုတာကို တစ်တကာ အသစ်တစ်ဖန်မွေးမြူနေရတဲ့ ကိုယ်လိုလူကို အာရုံထွေပြားအောင် မပြုစားပါနဲ့လားလေ။ ညီကိုပဲ ခင်တွယ်ပါ။ ညီကိုပဲ ကြင်နာပါ။ ညီကိုပဲ ချစ်ခင်မြတ်နိုးပါလို့ အကြံပြုပါရစေလား။

ညနေလေအေးက သူ့ရင်အပူကို မအေးမြစေနိုင်ခဲ့။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဖြစ်တည်လာသည့်အမေးကဖြင့် ‘သက်လယ်ခင်’ကို ချစ်မိတာ မှားများ မှားနေပြီလားဟု။

စာခန်း (၀၄)

“ကလင်! ကလင်!”

စက်ဘီး Bell သံကြောင့် Phone ပြောနေရင်းမှ လိုက်ကာကို နှင့်ပြီး ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း စက်ဘီးနီနီပိုင်ရှင်လေးပါပဲ။ အိမ်ထဲမှ ညီညီထွက်လာတာကြောင့် စက်ဘီးကိုကိုင်ထားရင်း စကားပြောနေလေ၏။ စိတ်ထဲကပဲ ထင်နေ၍များလား။ ကောင်လေးကြည့်ရတာ နည်းနည်းပိန်သွားသလိုပါလေ။

“ပြန်တော့မယ်”

“နေပါဦးဟ၊ မေမေက လက်ဖက်သုတ်နေတာ ခဏဝင်ခဲ့ပါဦး”

“မဝင်တော့ပါဘူးဟယ်”

“နှောင်းကလည်းဟာ၊ နင် ဒီလောက် လေစိမ်းတွေ မတိုက်ပါနဲ့”

ဘာ”

“ငါ ဘယ်မှာ လေစိမ်းတိုက်လို့လဲ”

“အိမ်မလာတာ အတော်ကြာနေပြီလေ။ အဲဒါ လေစိမ်းတိုက် ကာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“ခါးကိုခါပြလေ၏။ ဘာများ မကျေမလည်ဖြစ်နေကြပါသလဲ။ နေ့လယ်နေခင်း ရေခွေးကြမ်းသောက်ဖို့ ခေါ်တတ်လေ့ရှိတဲ့ အဖေကိုတောင် မတွေ့ချင်ရအောင် ဘာကများ ပြဿနာဖြစ်ထားလို့ပါလဲ။ သူ အခန်းထဲ မှထွက်ကာ ခိုင်ထဲရောက်တော့ ကောင်မလေးမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား တာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဘုရားရေ! နှောင်း ရှောင်ချင်နေတဲ့လူက သူ ဖြစ်နေတာများလား။

“ငါ. . . ငါသွားတော့မယ် နန္ဒ”

“နေဦး”

ပြန်မယ့်သူက တာစူနေပေမယ့် ညီက စက်ဘီးကိုလှမ်းဆွဲထား တာမို့ ကွက်မရဖြစ်နေတာလေ။ ဘယ်လိုလဲ. . . ဆွဲလားရမ်းလားတွေအထိ ဖြစ်နေရတယ်လို့။ ညီလေးကပဲ ဖွင့်ပြောထားတာမို့လို့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒါဆို ညီနဲ့တောင် စကားပြောရဲစရာမရှိတာကိုး။ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ သူ ကိုမှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘဲ ရှောင်ရှားချင်ရတာပါလဲ။

“သမီးလေး. . . လာလေ”

အမေက ရေခွေးလင်ဗန်းဖြင့် သူ့ဘေးမှာ ရောက်လာပြီမို့ ကောင် မလေး ငြင်းဆန်ရန် ခက်သွားပါ၏။ ခါတိုင်းတော့ ‘နန္ဒရေ’ဆိုတဲ့ခေါ်သံ နဲ့ အိမ်ထဲအထိဝင်လာလေ့ရှိတဲ့ မိန်းကလေးက အခုဟော့ အိမ်ထဲ ခြေ လှမ်းဝင်ရမှာကို နောက်ဟွန်နေရတယ်လို့။

“ကဲ! မေမေ ထွက်ခေါ်နေပြီ၊ လာခဲ့”

“နင်ကလည်း”

“ဘာနင်ကလည်းလဲ၊ နင် ငါ့အိမ်မလာတာ ဘယ်လောက်ကြာ နေပြီလဲ။ နှစ်လလား. . . သုံးလလား ရှိနေပြီ”

ဗုဒ္ဓေါ့! ဒီအိမ်ကို နှောင်းလေပြည် မလာဖြစ်တာ နှစ်လသုံးလ ဆိုလား။ တိုက်ဆိုင်မှုလေလား။ သူနဲ့ခင် ချစ်သူဖြစ်တဲ့ကာလအပိုင်းအခြား လေးမှာ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ညီ အတတ်အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်သွား ရတယ်လို့။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ဒီမိန်းကလေးဆီမှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်တွေ များ ရှိနေမှာပါလဲ။ သိချင်စိတ်ပြင်းပြရအောင်ကို နှိုးဆွနိုင်ပါလား ‘နှောင်း သပြည်’။

“မငယ် နေကောင်းရဲ့လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့. . . မေမေကတောင် အမေချော အင်္ကျီမချုပ်တော့ ဆို့ ပြောနေသေးတယ်။ ဘယ်ဆိုင်အပ်အပ် စိတ်တိုင်းမကျဘူးတဲ့”

“ဪ. . . ဒါများသမီးရယ်၊ ယူလာခဲ့ပါလို့ လူရင်းတွေပဲ ဥစ္စာ။ အမေ အဝတ်မချုပ်တော့ပေမယ့် မငယ်လိုလူရင်းတွေကိုတော့ ချုပ်ပေး ခဲ့ပါတယ်။ စား. . . သမီး၊ ချင်းနဲ့လက်ဖက် ရောသုပ်ထားတာ။ အဖန် ဆည်လေးလည်း သောက်၊ လက်ဖက်ခြောက်က သားကြီး ဝယ်လာပေး တာလေ”

အမေက ဧည့်ခန်းစားပွဲထက် စားစရာတွေပြင်ပြီး ဧည့်ခံနေပေ မယ့် မိန်းကလေးစားပုံက ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ တို့ခနန်း ဆိတ်ခံနန်းပါလေ။ ဘာသဘောနဲ့များပါလိမ့်။ ညီလေးက သင်တန်းလာအပ်သည့် ကျောင်း သားတွေကို လက်ခံနေတာမို့ သူရှိနေသည့်နေရာကို ရောက်မလာသေး တော့။

“သားကြီး လာစားလေ၊ အခုပဲ ထမင်းစားပြီးကြတာ။ သမီးတို့ အိမ်မှာ ဘာချက်စားကြလဲ”

“ကြက်သားနဲ့ ဗူးသီး”

“ကာလသားချက်လား”

“ဟုတ်”

“အေး... စပါးလင်လေးထုပ်ပြီး ထည့်ချက်တာကို အမေ့သား ကြီးက သိပ်ကြိုက်တာ။ တစ်ရက်လောက် ချက်ကျွေးဦးမှပါပဲ”

“နောင် လာပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ သမီးရယ်၊ မငယ်ကို မျက်နှာပူပါတယ်”

ဟိုက်! ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။ အိမ်ကို ဟင်းတစ်ခွက် လာ ပို့တာနဲ့ပဲ အမေက မျက်နှာပူရအောင် ဘာစကားတွေများ အလွန်အကျွံ ပြောထားမိလို့ပါလဲနော်။ သူငယ်ချင်းချင်း ခင်မင်မှုမျိုးနဲ့ ဟိုအိမ်ဒီအိမ် ဟင်းတစ်ခွက် ပို့ပေးခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။

“မေမေတောင် မေးနေသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ကြိုတင်ထားရတော့မလားလို့ မေချောကို မေးခဲ့တဲ့”

အမေမျက်လုံးများက သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေ၏။ အလိုလေး! နေရင်းထိုင်ရင်း လူက လုံးလုံးတရားခံအဖြစ် ရောက်နေရသလိုပဲ။ လက်ဖွဲ့ကိစ္စက သူ့ကိုရည်ညွှန်းပြီး မေးတဲ့သဘောမျိုးပါလေ။ နေထိုင်ဦး... သူနဲ့ခင်က ချစ်သူဖြစ်တာမှ သိပ်မကြာသေးတာ။ လက်ထပ်ခဲ့ ကိစ္စကို မဆွေးနွေးပါရစေနဲ့ဦး။

“သားကြီး”

“ဗျာ”

“မေးနေပြီ၊ ကြားရဲ့လား”

“အမေကလည်းလေ”

“အမေကလည်းလုပ်မနေနဲ့၊ သားနဲ့ ဟိုအရာရှိကြီးရဲ့သမီးကိစ္စ က မြို့မှာ ဟိုးလေးတကြော်ဖြစ်နေတာ။ ဒီမေးခွန်းက အနွေးနဲ့အမြန် ထွက်လာမှာပဲ”

“လိုပါသေးတယ် အမေရယ်”

“အေး... နှစ်ဖက်မိဘဆုံဖို့ ပြောရင်လည်း အမေ့ကို ကြိုအသိပေးဦး။ အင်္ကျီအသစ်လေးဘာလေး ကြိုချုပ်ထားမှဖြစ်မှာ။ ပြောထားပါ တယ်နော်၊ ကိုယ့်ထက်မြင့်လွန်းတဲ့လူကို မမှန်းမိစေနဲ့လို့။ ချိန်လိုက်ရင် အဲဒီလိုချည်းပဲ၊ ကိုယ်နဲ့တူတူတန်တန် အဆင့်အတန်းတူတဲ့မိန်းကလေး ကို မရွေးချယ်ချင်ဘူး”

အလိုလေး! သူ့ကို မဆူစဖူး အမေဆူငုံက နှောင်းရှေ့မှာတဲ့လား။ စာလေးရှေ့မှာ အဆူခံထိတာမို့ နည်းနည်းတော့ ကသိကအောင် ဖြစ်ရ ဆာပါလေ။ နှောင်းက မျက်လွှာချကာ ရေနွေးပန်းကန်လုံးအေးအောင် နှုတ်ရင်း မသိယောင်ဆောင်နေပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာ ချစ်သူရှိ နေပြီဆိုတာကို ဤကလေးမ သိစေချင်လို့မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်က ကလေးမှမဟုတ်တော့တာဗျာ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ပူရတာပေါ့ သားရယ်၊ ကလေးတုန်းက နှုတ်ခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပေးလို့ရတယ်။ လူကြီးဖြစ်မှ စိတ်အလိုလိုက်တာ ခိုတော့ အမေလက်သင့်မခံချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာမှလုပ်မနေနဲ့၊ လုပ်လို့လည်း ရမှာမှမဟုတ်တာ”

ကဲ! အမေတတ်ခုနေတာ အမှန်ပဲကိုး။ လူငယ်တွေကစွဲကို လူငယ်ချင်း(ညီအစ်ကိုချင်း) ညှိပြီး ဖြေရှင်းရင် ပြီးရောပေါ့။ အမေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဝင်ပါချင်ရတာပါလိမ့်။ ပြောချင်ရင်လည်း တခြားအချိန်မျိုးမှဖြစ်ပြီး နောင်နှစ်နှစ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ နောင်နှစ်နှစ်အချိန်မှ ပြောရတာပါလို့။ ခက်ပါရဲ့။

“နောင် ပြန်တော့မယ်”

“ဪ... အေးအေး... သမီးလေး။ မငယ်အကျီချုပ်မယ်။ ပိတ်စပဲ ယူလာခဲ့နော်။ သူ့ကိုယ်တိုင်းက အမေ့ဆီမှာရှိတယ်”

“ဟုတ်”

သူက အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်နေတာမို့ သူ့ကိုရှောင်ပြီးမှ ဆိုင်ဆီက ကိုဖြတ်ကာ အိမ်ပြင်ရောက်နိုင်မှာလေ။ ခါတိုင်းလို ‘ကိုကြီး’ ဆိုပြီး စကားတွေ ဖော်နေအောင်လည်းမပြော။ ‘နေကောင်းရဲ့လား’ ဆိုသည့် ပဋိသတ္တိစကားလေးတောင် နှုတ်ဆက်ဖော်မရပါလား ‘နောင်းလေပြည်’။ မင်းအိမ်ထဲ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို သိချင်စမ်းပါဘိ။

“ဟ၊ ပြန်တော့မလို့လား၊ နေပါဦး နောင်းရာ၊ ငါနဲ့ စကားတောင်းကောင်းကောင်းမပြောရသေးဘူး”

“နောက်မှ”

“နောက်မှဆိုတာ အခုလောက် မကျိန်းသေဘူးဟ၊ ခဏလေးနင်းကိုပေးစရာရှိလို့ပါ”

ညီလေးက နောင်းလက်မောင်းကိုတွန်းကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်

တာမို့ နောင်းကိုယ်ခန္ဓာလေးက သူ့ကိုတိုက်မိကာ ယိုင်လဲလေ၏။ ရုတ်တရက် သူ့လှမ်းဆွဲလိုက်မိတာမို့ သူ့နှုတ်ခန်းဆုံးကို ရောက်လာရတာပါလေ။ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်သံက အကျယ်ကြီးပါပဲ။ ဘုရားရေ! ကိုယ့်နှုတ်ခန်းအတူရှိစဉ်မှာ ဒီလိုရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးမဖြစ်ပါဘဲ ဘာဟဲ့နယ်ဖြစ်ပြီး နောင်းနဲ့ကျမှ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ညီရာ”

“ကိုကိုက စိုးရိမ်တယ်ပေါ့လေ”

“ကျွမ်း! စလာပြန်ပြီလား”

“ကျွန်တော်က ရိုးရိုးသားသားပြောတာနော်၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုပ်တဲ့လူတော့ ဘယ်သိနိုင်မလဲ”

“နန့်!”

“အေးပါ... လာ၊ ငါ ဗီဒီယိုဖွင့်ပြီး ယူရဦးမှာ”

ညီက နောင်းလက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်က ဝေဒနာတစ်ရပ်လား။ ဘုရားရေ! ညီလေးနောင်းက နဂါးကတည်းက ဒီလို ဟိုပုတ်ဒီရိုက်နဲ့ လက်ပွန်းတတ်းရှိခဲ့သိသိကြီးနဲ့ အခုမှ သူ့ဘာလို့အနုစိတ်ကြည့်နေမိရတာပါလိမ့်။ မဟုတ်သေးပါဘူး... ညီကိုယ်တိုင် နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို စိတ်ကြိုက်ချွေးဆိုပြီး သူ့ကိုရွေးချယ်ခိုင်းခဲ့တာပါလေ။

အခုမှ လွတ်တဲ့ငါးကို ကြီးတယ်ထင်စရာလား။ ညီနှစ်သက်တယ်ထင်နေလို့ပဲ ‘နောင်းလေပြည်’ ကိုရှောင်ကာ ‘သက်လယ်ခင်’ ကိုပဲ သူ ရွေးချယ်ခဲ့မိတာပါလေ။ အခုတော့ ညီနဲ့ဒီကောင်မလေးကို မျက်စိရှေ့တွေ့ရခိုင်း အခုလို မနာလို မရွံ့စိမ့်စရာမျိုး ဖြစ်စရာလား။ ပြဿနာပါပဲ။ သူ

တော့ အခုမှ ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခဖြစ်နေချေပြီ။

“ရော့... အဝါနဲ့အဖြူရှိတာ ငါက နင်နဲ့လိုက်မယ့်အဝါလေး
ရွေးယူလာခဲ့တယ်”

“ငါ့အတွက်”

“အေးလေ... လက်ဆောင်ပေါ့”

“ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရမလား”

“ကြည့်လေ၊ နင်ပိုင်တဲ့အကျိုးပဲကို၊ နင့်သဘောပေါ့။ လှတယ်
မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကြိုက်လို့ တော်သေးတာပေါ့”

နှောင်းက အကျိုးကို အိတ်ထဲမှထုတ်ကာ ကိုယ်မှာ ကပ်ကြည့်
လိုက်လေ၏။ ညှိမျက်ဝန်းက နှောင်းကိုပြုံးပြီးကြည့်နေတာမို့ အဓိပ္ပာယ်
ကောက်၍မရ။ ဘာလဲ... ချစ်သူကို ချစ်လက်ဆောင်သဘောနဲ့ ဝယ်
တာများလား။ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သူနဲ့မဆုံဖြစ်တဲ့ကာလအပိုင်းအခြားလေး
မှာ ညှိနဲ့နှောင်းလည်း ချစ်သူဖြစ်သွားနိုင်တာပါလေ။

မုဒိတာပွားရမယ့်ကိစ္စကို ရင်မအေးချမ်းဘဲ ဘာကြောင့် သူ့
ပူလောင်နေရတာပါလိမ့်။ ဟာကယ်ဆို တစ်ဦးတည်းသာရှိတဲ့ ညှိကလေး
ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူက မပြည့်ပြည့်အောင် ဖြည့်ဆည်း
ပေးရမှာမဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ အူပုပ်သည်းပုပ် စိတ်ပုပ်တွေက ဘယ်
က ဘယ်လိုဝင်လာပြီး မင်းသီဟရဲ့ဦးနှောက်ကို နှောက်ကျိအောင် ထု
နေရပါသလဲ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ နှုတ်ဆက်နေတယ်လေ”

“ဪ... အင်း”

ဘယ်လိုနှုတ်ဆက်လိုက်မှန်းပင် မသိလိုက်ပါ။ ရှေ့မှာ ယို့ယိုလေး
နေပါသည်။ မိန်းကလေး၏အမြီးက ယဲ့ယဲ့လေးသာ ရှိတော့သလိုပါပဲ
စိတ်ထဲမှာ ညှိးနှိမ်းနေလို့လား ‘နှောင်းလေပြည်’။ ဘယ်သူကြောင့်
ဘာကြောင်းကြောင့်များနဲ့လဲ။

“နှောင်း သွားတော့မယ် အစ်ကိုကြီး”

“အင်း”

ဒါပဲလား... ဒီထက်ပိုပြောစရာ စကားလုံးမရှိတော့ဘူး ထင်ပါ
သူနဲ့နှောင်းကြားမှာ ဟိုတစ်ခါလိုပဲ အေးစက်စက်အပြောမျိုးနဲ့ စကား
ပြောရာ ရှားသလိုပါလေ။

စက်ဘီးကို ခြံပြင်ထိတွန်းသွားပြီးမှ တက်စီးသွားလေ၏။ နေပူ
တောကို ထီး(ဒါမှမဟုတ်) ဦးထုပ်မဆောင်းဘူးလား။ ဖျားနာတော့မှာပဲ
စိတ်ကတွေ့ပူလိုက်မိပါသည်။ ဘုရားရေ! သူ့စိတ်တွေ ဘာများဖြစ်ရ
ပါလိမ့်။ ဤကလေးမ နေပဲပူပူ၊ မိုးပဲစိုစို သူ့လိုက်ပူစရာမှ မလိုအပ်
လေ။

“အကြည့်ကို ရုတ်သိမ်းပါတော့လား ကိုကို၊ နှောင်းက အခု
ဆက်ဆံ လမ်းထိပ်ရောက်နေပြီ”

“အာ...”

“မဟုတ်လို့လား၊ ကိုကိုအကြည့်က တကယ်ကို တနစ်တမျော
ဖြစ်နေတာ။ ဘေးကနေ အမြင်သာကြီး”

“ငါဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒါတော့ ကိုကိုစိတ်ကို ကိုကိုပဲ သိမှာပေါ့”

ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ နောင်တဆိုတာ တစ်ကြိမ်ရရုံနဲ့ လုံလောက်သင့်ပါတယ်။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရရှိသင့်ရယ်လို့ ရှိနိုင်ပါ့မလား။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာ တနင့်တပိုးကြီး ဖြစ်လာတာတော့ အမှန်တကယ်ပါလေ။

“နောင်းက ကိုကိုအပေါ် လိုတာထက် ပိုသာတဲ့သံယောဇဉ် ရှိနေတာ”

“ဘာ!”

“သက်လယ်ခင်ကို ကိုကိုကြိုက်တယ်ဆိုတာတည်းက အိမ်ထဲကို လုံးဝမလာတော့တာပဲကြည့်။ နောင်းရဲ့မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ရုံနဲ့ နိုင်ပါတယ် ကိုကို။ မျက်ဝန်းဆိုတာ စိတ်ရဲ့တံခါးပေါက်ပဲ မဟုတ်လား”

မျက်ရည်တို့ စိုက်လာရလေ၏။ ဘုရားရေ! နောင်းက... နောင်းက... သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တွေ ပိုနေသတဲ့လား။ ဒါကို သူ့ဘာကြောင့် မသိရတာပါလိမ့်။ သူမလိုချင်တဲ့ အဲဒီနောင်တက သူ့ဆီကို ဦးတည်နေပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ မင်းတော့ ရူးတော့မယ် မင်းသိဟလင်းရေ...

“တတိယဝေဒနာ”

နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်
 နောက်ဆုံးရင်ခုန်ခြင်း
 နောက်ဆုံးသော မြတ်နိုးခြင်းတွေက
 နှလုံးသားကို တုန်နှော
 ရုတ်ချည်း မှောင်လုလုအနာဂတ်
 အလင်းကွက်ကွက်လေးနောက်
 အပြေးလျှောက်လိုက်ခဲ့ရင်း....
 နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ခြင်း
 နောက်ဆုံးတောင့်တခြင်း
 နောက်ဆုံးမွတ်သိပ်ခြင်းတွေနဲ့
 ငါဆိုတဲ့လူသားတစ်ဦးက
 ထွက်လုလု အသက်ယဲ့ယဲ့လေးရှိချိန်မှာတောင်
 မင်းကိုသာ တမ်းတနေခဲ့မိတာလေ....
 နောက်ဆုံးလိုအင်
 နောက်ဆုံးဆန္ဒ
 နောက်ဆုံးချစ်ခြင်းတွေနဲ့
 နောက်ဆုံးသောအနာဂတ်ကို
 ရှေ့ဆက်ရှင်သန်ခွင့်တွေ ပေးလှည့်ပါ....။

အခန်း (၀၅)

တစ်မိမိမိရွာနေသည့်မိုးက နွမ်းလျလျရင်ကို ပိုပြီး ဝေဒနာတိုး
 သေလိုပါပဲ။ ဆိုင်သွပ်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆိုင်တွင်းသန့်ရှင်းရေးကို ခပ်မှန်
 နှစ်လုပ်လိုက်ပါ၏။ လမ်းပေါ်မှာ ထီးကိုယ်စီ စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ကျောင်း
 သွားနေကြသည့် ကလေးတွေကို လှမ်းမြင်နေရလေသည်။ ငယ်စဉ်က
 ချစ်တဲ့နှလုံးသားမျိုး ဘယ်လိုပြန်ရနိုင်ပါတော့မလဲ။

“အမေ ဈေးသွားတော့မယ်၊ သားတို့ ဘာစားချင်လဲ”

“ရပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“သားငယ်လေးက ယုံမှန်စွာချင်တယ်တဲ့၊ ငါ့ရွာနေတော့ အသည်
 တောင် ထွက်ပါ့မလားမသိဘူး”

“ဒေါ်သိန်းတို့ကုန်စုံဆိုင်မှာ မေးကြည့်လိုက်ပါ အမေ”

“အေးအေး . . . ဟုတ်သားပဲ”

အမေက ဈေးခြင်းတောင်းတစ်ဖက် ထီးတစ်ဖက်ကိုင်ကာ ဈေး

သို့ထွက်သွားလေတော့၏။ လုံချည်တိုတိုဝတ်ဖို့ သတိမပေးလိုက်မိပေ။

ဒုက္ခပဲ။ သူတော့ စိတ်နဲ့လူ မကပ်သလိုဖြစ်နေပါလားနော်။ ငါ့လင်းတာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကျင့်ရှိတာမို့ သွားချိန်တန်လို့ သွားချင်နေပြီ။ ညီလေး မနီးသေးတာမို့ ဆိုင်စောင့်ဖို့ လူမရှိ။

ကျိန်းခနဲ မိုးခြိမ်းသံကြောင့် မှန်တံခါးတွေကို သူသတိထားလိုက်ရပါသည်။ အပေါက်ဝတည့်တည့်ချထားသည့် ကောင်တာမှန်ကို လက်မနေစေရန် ပိတ်စတစ်ခုဖြင့် အုပ်ကာထားလိုက်မိ၏။ လျှပ်စီးလက်တာ မြင်ရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါချေ။

“Bettery Charging... တုံးရှိလားဟင်၊ အားသွင်းတဲ့ကြီး မဟုတ်ဘူးနော်”

“Bettery Pack... လား၊ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“နှစ်သောင်းနှစ်ထောင်ပါ”

ကောင်တာနောက်မှာ ဝင်ရပ်ရင်း မှန်ပုံးကိုဖွင့်ယူနေတာမို့ ထမင်းသူကိုမကြည့်မိ။ ဘူးကိုယူကာ ဖွင့်ပြရန်ပြင်စဉ်၊ ရေစိုထီးကို ခါနေသည့် ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ငါးနှစ်တာကျော်ပြီဖြစ်ပေမယ့် ဒီမူနာပေါက်မျိုးကို ဖျတ်ခနဲမြင်ရုံနဲ့ အာရုံက မှတ်မိနေတာပါလေ။

“သက်ထားမေ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို... ထားပါ။ မဆံ့ရတာ တော်တော်ကြာနေပြီနော်။ ဒီမှာ ပိုက်ဆံ”

ငါးထောင်တန်ငါးရွက်ကို မှန်ပုံးပေါ်တင်ပေးလိုက်တာမို့ ထမင်းထောင်တန်သုံးရွက်ကို အံ့ဆွဲထဲမှ သူရှာလိုက်ပါ၏။ အမေက ငွေကို

အထပ်နှင့်သူ စနစ်တကျထားတတ်တာမို့ အခက်အခဲမရှိပါချေ။

“Plastic နဲ့ ထုပ်ပေးလိုက်မယ်နော်၊ မီးရေစိုကုန်မှာစိုးလို့၊ အားသွင်းထားရင် တုံးလေးတုံးလုံး မီးပြည့်မှ အားပြည့်တာနော်။ Phone charging ကြိုးနဲ့ပဲ သွင်းလို့ရတယ်”

“ကျေးဇူး”

“ခရီးသွားစရာရှိလို့လား”

“ဟုတ်... မန္တလေးဘက်ကိုပါ အစ်ကို”

ယူစရာရှိတာယူ၊ အမ်းစရာရှိတာ အမ်းပြီးပြီမို့ တာဝန်က ပြီးပြီ။ သို့သော် သက်ထားမေက သူ့ဆိုင်ထဲမှ ချက်ချင်းပြန်မသွားပါလေ။ အများပြောဦးမလို့ပါလဲ။ တစ်ချိန်က မမနဲ့သဘောမတူဘူးဟု ခါးခါးသီးသီးကန့်ကွက်ခဲ့သည့်ကောင်မလေးက လူကြီးပင် ဖြစ်နေပြီပဲ။

“အစ်ကို”

“ဟင်”

“အစ်ကိုနဲ့ တစ်ရက်လောက် ထားတွေ့ချင်ကယ်၊ ပြောစရာတွေမရှိပါ အစ်ကို”

“ကိုယ့်မှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထားဘက်ကပဲ ရှိတာပါ။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းဆို OFF ရက်က မရှိသလောက်ပဲ အစ်ကို။ တစ်ရက်လုံးမဟုတ်တောင် တစ်ညနေလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နာရီလောက် ထားကို အချိန်ပေးစေပါအောင်တယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး...”

စကားကို အဆင်ပြေပြေပြောတတ်သားပါပဲ။ နဂိုကတည်းက အစ်ကို မေ့ညီမလေးက စကားမိုတတ်ပြီး သွက်သွက်လက်လက်ရှိတာ

ပါလေ။ တစ်ညနေတဲ့...။ ဟိုတစ်လောလေးကလဲ ကျော်နိုင် ဝင်ဖို့အတွက် လို့ မနည်းကြီး အနည်းတိုင်း တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့နည်းလမ်းက နံရံပြင်က နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် လှုပ်လာရဦးမှာပါလား။

“နော်... အစ်ကို”

“အင်းလေ... ထား အားတဲ့တစ်ရက်ပေါ့၊ ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ထား တကယ်ပြောတာမို့ ရုံးချိန်နီးနေပြီမို့ သွားဦးမယ် အစ်ကို”

“ကောင်းပါပြီ”

သက်ထားမေက ထီးအပြာလေးကို ပြန်ဖွင့်ဆောင်းကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားတော့၏။ အဆက်ဟောင်းနဲ့မတွေ့အောင် အဲဒီလမ်းကို တစ်ကွေ့ရှောင်ပြီး သွားလာနေတာပါ။ အခုတော့ သူ့ကိုတွေ့ချင်တဲ့လူတွေက တမင်တကာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး လာရှာကြရတယ်လို့။ ‘မေ’ရယ်၊ မေ့သင့်သလောက် မေ့ထားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ အဟောင်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အသစ်ဖြစ်လာနိုင်တာမှ မဟုတ်တာလေ။

“Phone မြည်နေတယ်လေ ကိုကိုရ၊ မကိုင်ဘဲ ဘာလုပ်တာလဲ”

အိမ်ထဲမှ ညီလေး လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ ဧည့်ခန်းစားပွဲအတွက် Phone ကို ဝင်ယူလိုက်ရလေ၏။ ညီလေးက ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲရင်း လှမ်းအသိပေးလိုက်ပုံပါ။ Phone ခေါ်သံမြည်နေတာတောင် အာရုံက ဘယ်ရောက်နေလို့ သူ မကြားရပါသလဲ။

“ဟဲလို! ပြောလေ ခင်၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆိုင်ထဲရောက်နေတာ ညီက သူ့ကိုနှာခေါင်းရှုံ့ပြကာ ဆိုင်ထဲရောက်သွားလေ၏”

မှာချိတ်ထားသည့် ထီးကောက်ကိုလှမ်းယူကာ၊ Phone ပြောနေရင်း ဘောင်းဘီအောက်နားကို လိပ်တင်လိုက်ပါသည်။ ဇွက်တွေ ပေကွဲကုန်ရင်း အမေ တပင်တပန်းလျှော်ရမှာမို့လို့ပါပဲ။

“လာမှာပေါ့၊ အခုမိုးတွေရွာနေတာ စိမ့်စိမ့်နဲ့ အပြင်ထွက်လို့ မကောင်းဘူး။ အင်းလေ... မိုးတိတ်မှ ညနေဘက်ပေါ့”

“အဟမ်း! အဟမ်း!”

ညီလေးက သူလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားတော့မှာကို သိနေတာမို့ လုပ်ချောင်းသံ တမင်ပေးလိုက်လေ၏။ ကောင်မလေးဆီကိုသွားမှာထက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားဖို့က သူ့အတွက် ပိုအရေးကြီးနေတာကိုး။ Phone ပြောရုံနဲ့ ကျေနပ်သင့်တာပေါ့။ နေ့တိုင်းတွေ့ရတော့ကော ပြောစရာစကားက သူ့ထံမှာ မရှိသလောက်နီးပါး ရှားနေတာလေ။

“ညှိဖို့ ပါဆယ်နော်”

“ဟာ... ကျွန်! အေးအေး... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီနားလေးတင် သွားမလို့ပါ။ ခင်နဲ့မတွေ့ချင်လို့မှ မဟုတ်တာကိုး။ နေမကောင်းဘူးဟုတ်လား၊ ကိုယ်ပြောထားတယ်လေ၊ ညနေဘက်ကြီး ‘ခေါင်းမလျှော်ပါနဲ့’ဆိုတာ ခင်က ကိုယ့်စကားဆို နားမထောင်ဘူးကွာ။ တကယ်ပဲ”

Phone ကို နားမှာကပ်ထားရာမှ ခွာလိုက်ရပါ၏။ အသံစူးစူးစာ နားအူအောင် ထွက်လာမှာကိုး။ ကလေးလည်းမဟုတ်ပါဘဲ လူကို ဟိုဟာမလုပ်နဲ့ ဒီလိုလုပ်၊ ဟိုမသွားရ ဒီမသွားရဆိုပြီး ချုပ်ချယ်နေမှတော့ သူနေရကြပ်ပြီး အသက်ရှူကြပ်လာတာပါလေ။ အုပ်ထိန်းသူဖြစ်တဲ့အမေတောင်မှ ဒီနေ့အထိ သူ့ကို ထောင့်စေ့အောင် ကြည့်ပြီး ထိန်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ဟော”

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“လမ်းထိပ်”

“မိုးထဲလေထဲ သားကြီးရယ်၊ အိမ်မှာ ကော်ဖီပဲသောက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကော်ဖီမှမကြိုက်တာ၊ ညီလေးလည်း သောက်ချင်တယ်ဆိုလို့”

“ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်ပြန်လာ၊ အအေးမိဦးမယ်”

“ဟုတ်”

Phone ပိတ်ကာ လမ်းထိပ်ဘက် ထွက်လာခဲ့၏။ အရင်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နှင့်အကြောဆိုင်သာ ရှိခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ စတိုးဆိုင်တွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေဖြင့် စည်ကားနေလေပြီ။ အင်းပေါ့လေ၊ အရင်နဲ့မှ မတူတော့တာကိုး။

“ဘာသောက်မလဲ အစ်ကို”

“ပေါ့စိမ့်တစ်ခွက်၊ ချိုစိမ့်ကို ပါဆယ်လုပ်ပေးနော်။ ပဲအိကြာ တစ်ပွဲပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညီလေးအတွက် အရင်မှာထားလိုက်ပြီး ရေခဲခွက်ကို ဆေး လိုက်ပါ၏။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်ကိုစိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရတာမို့ ဝန်းကျင်ကိုဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။ ခပ်နွေးနွေးမျက် ဝန်းတို့ကို ဖျတ်ခနဲရုတ်သိမ်းသွားသည်နှင့် တိုးလေ၏။ ဒီကောင်မလေး တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ။ စက်ဘီးလည်း မမြင်ပါဘူး။

“နောင်း”

“ခေါ်နေတယ် အစ်မ”

စားပွဲထိုးလေး လှမ်းပြောလေမှ လှည့်ကြည့်ဖော်ရလေ၏။ လက် ထဲမှ Steel တစ်လုံးချိုင်လေး ကိုင်ထားတာမို့ တစ်ခုခုလာဝယ်မုန်း သူ သိလိုက်ပါသည်။ ထီးကို စားပွဲပေါ်တင်ထားတာမို့ မိုးအခဲကိုစောင့်နေလေ သလား။

“ဘာလာဝယ်တာလဲ”

“မေမေနေမကောင်းလို့ နွားနို့လာဝယ်တာ”

“ပြန်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမဲ့”

ဘာမှဆက်မပြောတာမို့ သူအံ့သြသွားရပါ၏။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ဆကယ်ဆို ဒီလောက်ထိ စိမ်းမနေသင့်ပါ။ ‘နန္ဒကလေး’ ‘ကိုကြီးညီကပေါ့’ ဆိုပြီး သာလိကာမလေးလို တိုင်တန်းပါဦးလား။ အစအနောက်သန်တဲ့ ညီလေးနဲ့ မကြာခဏစကားများကြပြီး အခုတော့ နှစ်ယောက်သား ငြိမ် သက် တိတ်ဆိတ်လို့ပါလေ။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ နောင်းရဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဟဲ့၊ မငယ်သမီးလေး၊ သီဟနဲ့တစ်လမ်းတည်းမဟုတ်လား။

မြန်ရင် အတူတူပြန်လိုက်လေ။ သီဟထီးက ကြီးတာပဲကို”

“နေပါစေ ဦးလေးရယ်”

“ဘာနေပါစေလဲ၊ သမီးထီးက ခေါင်ပြုတ်သွားတာ ဆောင်းလို့ ရတော့ဘူးမဟုတ်လား”

ကဲ၊ ပြဿနာကိုသိရပြီ။ သူနဲ့အတူပြန်ရရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။

ညီနွှဲအောင်ရဲ့အစ်ကိုကို သူမအစ်ကိုလို သဘောမျိုး မထားခဲ့ဘူးတဲ့လား။
'နှောင်းက ကိုကိုကို လိုတာထက်ပိုတဲ့သံယောဇဉ်တွေ ရှိခဲ့တာ' ဟူသည့်
ညီစကားကို ဖျတ်ခနဲကြားယောင်ရင်း သူ့မျက်နှာ နွေးသွားရပါသည်။

ဒုက္ခပါပဲ... ကလေးကို ကူညီရပါမယ်ဆိုနေမှ ဒီအတွေးက
ဘာလို့ဝင်လာရတာပါလိမ့်။ ခါတိုင်းလို ဖိမ်နဲ့ထိုင်သောက်မနေတော့ပါဘဲ
မှန်ပင်မစားဖြစ်ကာ ခပ်နွေးနွေးလက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့
သောက်လိုက်ပါသည်။

“ခေါ်သွားလို့ရတယ်မဟုတ်လား မောင်သီဟ”

“ရပါတယ် ဦးလေးရဲ့၊ အပန်းမကြီးတာကို။ ရှင်းမယ်... ညီ
Cream မပါတဲ့ပေါင်မုန့်တစ်ထုပ်ပါ ယူလာပေးပါ”

သူ ကျသင့်ငွေရှင်းတော့ ကောင်မလေးက မိုးရေထဲသွားရန်
ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေ၏။ အမေဖြစ်သူ ဖျားနေပါလျက် သမီးပါ မိုးမိပြီး
ဖျားချင်နေပါသလား။ ငွေရှင်းပြီးပြီမို့ ထီးကိုခပ်မြန်မြန်ဖွင့်ကာ သူမလက်
မောင်းကိုကိုင်လိုက်ပြီး မိုးရေထဲ လျှောက်လိုက်ပါ၏။

“နှောင်းက ရပါတယ်၊ ကိုကြီးပဲ...”

“ဘာရပါတယ်လဲ အမေကိုပြုနေတဲ့သူပါ အိပ်ရာထဲလဲမှ ဟုတ်
ပေဖြစ်ကုန်မယ်။ ဒီဘက်ကိုတိုး... စိုကုန်တော့မှာပဲ”

“ဟိုလေ”

“ညီလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတာလား”

“ဟင်! ဟင့်အင်း... မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ အိမ်ကိုမလာတော့တာလဲ”

မျက်နှာကိုမော့ကြည့်လေ၏။

ထီးကို သူမဘက် ပိုဆောင်းပေးလိုက်သလို ထီးအောက်မှာ သူ
နှင့်သူမက အတော်လေး နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေတာပါလေ။ ဦးသံက တဖြောက်
ဖြောက်၊ ရင်ထဲမှာက တထိတ်ထိတ်၊ ဘုရားရေ! ကြာလာရင် သူတော့
နုလုံးရောဂါဖြစ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ကြည့်မနေနဲ့လေ၊ မေးတာဖြေမှပေါ့”

“မအားလို့ပါ”

“မအားလို့ ဟင်းဟင်း... reason က မခိုင်လုံပါလား။ လှစ်
နေသွားတဲ့ဈေး၊ ဖျတ်ခနဲရောက်တဲ့စတိုးဆိုင်၊ ဟောခဏဆိုပြီး ခေါ်တာနဲ့
အပြေးရောက်သွားတဲ့ဆေးရုံ၊ ညနေတိုင်း ဘုရားမှာ ပန်းသွားလှူတာက
ချာ၊ အဲဒါ မအားတဲ့အကြောင်းအရင်းလား။ အိမ်ရှေ့ကနေ ဖြတ်မောင်း
သွားတဲ့ အနီရောင်အရိပ်လေးကို ကိုယ်မြင်ပါတယ် နှောင်း၊ ဟောဒီလမ်း
ကြီးပေါ်မှာ ဘာတွေရှိမယ်လို့ ထင်သလဲ”

“သိဘူးလေ၊ ဘာတွေရှိနေလို့လဲ”

“နှောင်းလေပြည်ရဲ့ စက်ဘီးရာလေးတွေ”

“အာ... ကိုကြီးကလည်း”

မမြင်ရတာကြာပြီဖြစ်သည့်အပြားကို ရှားရှားပါးပါးလေး တွေ့
ထိုက်ရပါ၏။ ပြီးဖို့တောင် ဒီမိန်းကလေးမှာ အင်အားမရှိတော့လေသလား။
အရင်ဆို ရယ်မောစရာရှိရင် ဟန်ဆောင်ခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ ပွင့်လင်း
သွားစွာ ရယ်မောတတ်တာလေ။

“လာမှာလား... ကန်စွန်းရွက်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ရွက်စပ်စပ်လေး ရော
ကြော်တာ စားဖူးချင်လို့၊ အနံ့တိဿ နေကောင်းတော့ ချက်ကျွေးမှာ
လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် အိမ်ကို ဘာကြောင့်မလာရသလဲဆိုတဲ့အဖြေကို ပြောင်
ဖြေလို့ရပြီ”

“ကိုကြီးကောင်မလေး အတင်လွှဲမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

အခန်း (၁၆)

ရုံးဆင်းချိန်မှီ ကုမ္ပဏီအဝတ်အစားနှင့်ပင် သက်ထားမေက ဖယ်
နီပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါတ်။ သူနဲ့ဆုံပြီး သုံးလေးရက် ခရီးထွက်တာ ပြန်လာ
တာမှ အခုလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပင် ချိန်းလိုက်တာပါ။ မိုးပြာရောင်
Uniform က အသားဖြူသည့်ထားကို ပိုကြည့်ကောင်းစေသည့်နယ်ပါ
လေ။

“စောင့်ရတာ ကြာနေပြီလား အစ်ကို”

“မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပါပဲ”

“ကားလမ်းတွေ ကြပ်နေလို့ပါ”

သူ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်မိ၏။ သောက်လက်စ လက်ဖက်
ဆည်က အေးနေပြီမို့ ရေနွေးကြမ်းခွက်ထဲကိုသာ ရေနွေးပူပွဲလိုက်ပါသည်။
အားက ရင်ပူနေ၍ပဲထင်၊ လိမ္မော်ရည်တစ်ပုလင်းသာ လှမ်းမှာလိုက်လေ။

“အရင်ဆုံးပြောချင်တာက ထားကိုခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်တာပါ အစ်ကို”

“မဟုတ်တာ”

“မမမှာ အပြစ်ရှိတာမှန်ပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့မကြားမှာ လူကြမ်း ဝင်လုပ်ခဲ့မိတဲ့ နောင်တာက ထားကို ဒီနေ့အထိ ခြောက်လှန့်နေတုန်းပါပဲ”

“ပြီးတာတွေ ထားလိုက်ပါတော့လား”

“ထားချင်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလို့မဖြစ်နိုင်တာ။ မမကိုမြင်ရင် ခဲအိုကိုတွေ့ရင် တူလေးနဲ့တူမလေး တို့ရဲ့ငိုသံကိုကြားရရင် ထားရင်ထဲမှာ တစ်စစ်စစ်နဲ့ ကိုက်ပြီး နာကျင်လာ ရတာ အမှန်ပါ”

နှလုံးသားက ပုံမှန်ခုန်နှုန်းအတိုင်းပါပဲ။ မဆိုးဘူး... မင်းသီဟ လင်း အနည်ထိုင်လာပြီ။ အနာကျက်လာပါပကောလား။ ငကျော်နဲ့တွေ့ စဉ်ကလို ရင်ဘတ်အောင့်တာမျိုး မဖြစ်တော့၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချိုးမွမ်း မှီတာအမှန်ပါ။ ‘လွမ်းစရာရှိရင် နာစရာနဲ့ဖြေ’တဲ့။ ‘နာစရာကိုရော ဘာ နဲ့ဖြေလို့ ပျောက်နိုင်ပါသလဲ’။

“ထား လုံးဝမသိခဲ့ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“မမကို အစ်ကို ငွေစုပေးထားတဲ့ကိစ္စလေ”

“ဪ... နေပါစေတော့ ထားရယ်”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ အစ်ကို၊ ကာယကံရှင်က မတတ်သာလို့ မျက် စိစုံမှိတ်နေပေမယ့် ရင်းနေတဲ့အနာလို အောင့်အည်းနေရမှန်း ထား သိနေ တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုတို့ကိစ္စကို ဖျက်လို့ဖျက်ဆီးလုပ်တဲ့အထဲမှာ

ထားလည်း တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ပါဝင်ခဲ့တဲ့အပြစ်ရှိနေတာပါ”

“ထားအပြစ်မှ မဟုတ်တာ”

“အစ်ကိုစိတ်ကို ထားနားလည်ပါတယ်၊ အစ်ကိုသာ နှုတ်မလုပ် ရင် ထားတို့မိသားစု ပိုင်းလုံးဆိုတဲ့နာမည်ပျက်နဲ့ အများတံတွေးခွက်မှာ ညှာရုံပဲရှိမှာ။ အစ်ကိုစောင့်စည်းလို့၊ နှုတ်လုပ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေကို လူ သိပ်မသိကြပေမယ့် ဆွေရင်းမျိုးရင်းတွေတော့ သိထားပါတယ် အစ်ကို”

ဘာသဘောပါလိမ့်၊ ရှိပါစေတော့ရယ်လို့ ထားထားပေမယ့် သက် တားမေ့ ရည်ညွှန်းနေတဲ့အကြောင်းရင်းကို ခုချိန်ထိ သူသဘောမပေါက် ခင်ပါလေ။ မိန်းမတွေကပဲ ယောက်ျားတွေထက် စကားပိုတတ်နေလို့များ သား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထားပြောချင်တာကို နားထောင်ပေးဖို့ ဒီကို သူရောက် ဘာတာပဲလေ။

“မမကို စိတ်တော်တော်နားနေမှာပဲနော်”

“...”

“နာလည်းနာစရာပဲကိုး၊ ထားတောင်မှ အစ်မရင်းကို ဒေါသ ကြီးနဲ့ တစ်နှစ်လောက် စကားမပြောဘဲ နေခဲ့သေးတာပဲ။ ဘာအပြစ် ဆိုတဲ့ကလေးတွေ မြေစာပင်ဘဝရောက်မှာမို့ပြီး ကရုဏာစိတ်နဲ့ စကား ပြောပြောဖြစ်ခဲ့တာ”

“ကျန်းမာကြတယ်မဟုတ်လား”

“မမဘူး အစ်ကို၊ စိတ်က ချမ်းသာမှ လူက ကျန်းမာတာပါ။ အစ်ကိုအလိုလိုက်ပြီး ဘဝတစ်ခုကို လက်လွှတ်စပယ်ထူထောင်ခဲ့တဲ့ရလဒ် အစ်ကိုမေတ္တာတွေ မမ စုဖို့”

လက်ကိုင်ပထမဖြင့် မျက်ဝန်းထောင့်ကိုထုတ်လေ၏။ အသံက ကုန်

လာတာမို့ မျက်ရည်ကျမှာကို ထိန်းလိုက်ပုံပါပဲ။ မမာဘူးတဲ့... သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့ သွားကြည့်သင့်ပေမယ့် မဆံ့သောလမ်း၊ မဆိုင်တဲ့ရပ်၊ စည်းတစ်ခုက သူနဲ့မကြားမှာ ကျော်ခွင့်မသာနိုင်အောင် ခြားနားထားခဲ့ပြီလေ။

“မမ တော်တော်ဖြစ်နေတာ၊ လူက လေတိုက်ရင် လဲတော့မယ်တဲ့”

“ဪ”

“အစကတော့ ကလေးတွေကိုပဲပြီး အားတင်းထားပုံပါပဲ။ အဲဒါတော့ လက်လျှော့လိုက်သလိုမျိုးဖြစ်နေပြီ။ ဆေးသောက်ခိုင်းလည်း မရဘာမှစားခိုင်းလို့လည်း မဝင်တော့ဘူး”

“ကလေးတွေရော”

“မေမေပဲ ကြည့်ပေးနေရတာပေါ့။ အစ်ကိုကိုမြင်စေချင်ပါတယ်။ ထားတို့မေမေ ဒေါ်သူသူမေက ပြောင်းပြန်လှန်ထားသလိုစိတ်နဲ့ အရင်ထဲမဟုတ်ဘဲ မာန်စွယ်တွေ ကျိုးနေပါပြီ”

“ဝဏ္ဏ ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကားဆွဲတယ်တန်းပြပြီး ညညပျောက်ပြီး ပြန်မလာတာကြောင့်”

“လိုက်မရှာဘူးလား၊ မိန်းမ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာကို”

“ကိုနိုင်ကြီးဆိုကတော့ သတင်းရပါတယ်၊ ဒင်းမှပြန်မလာနိုင်တာ။ ကလေးမဟုတ်တော့ သွားဆွဲခေါ်လို့မှ မရတာတဲ့”

ရင်မောစရာကြီးပါလား။ သူကဖြင့် ဒီမှာ အခြေပြန်ချပြီး စီးနင်းရေး စထောင်နေပြီ။ အိမ်မှာဖွင့်ထားတဲ့ဆိုင်ကလည်း ပုံမှန်ဝင်ငွေနဲ့ ဖိသစုစိတ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ထောက်ပံ့ပေးနိုင်ပြီမဟုတ်လား။ သူ့

မို့မှာ ဒီလိုဆိုင်မျိုးက တစ်ဆိုင်သာရှိတာမို့ လူစည်ရင်လည်း ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး အနားမရှိတော့တာလေ။

ဖိတ်စာတွေဘာတွေကအစ Computer စီပေးတာမို့ အရေးကြီးတဲ့အခါမျိုးပါ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ လုပ်ပေးရတာမျိုးလည်း ရှိပါရဲ့။ အဲဒီအခါ အမေပါ မနေရဘဲ ဖိတ်စာပိုင်းခေါက်ပေးရတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်တာပါ။ အဲဒီအခါ အမေနှုတ်က ‘ချွေးမတွေသာရှိရင် အားကိုးရမှာ’ဟု ညည်းညူရေရွတ်လေတော့ ညီလေး၏မျက်စောင်က သူ့ထံ ရောက်လာတော့တာပါပဲ။

“ဒီမှာပါ အစ်ကို”

“ဒါက ဘာလဲ”

Slimbag အိတ်ထဲမှ ကတ်တစ်ကတ်ကိုထုတ်ပြီး စားပွဲထက် အင်ပေးလေ၏။ သူယူကြည့်လိုက်စဉ် ဘဏ်ငွေစုစာအုပ်ဖြစ်နေပြီး ငွေအယ်သိန်းအပ်ထားတာကို မြင်ရလေသည်။ ဘာလဲ... ဒီငွေကို ထားက သူ့ကိုပြန်ပေးဖို့ စုထားလေသလား။ မဆိုင်လိုက်တာ၊ ဒီငွေနဲ့ထားက စားသောက်ခဲ့တဲ့ ကာယကံရှင်မှမဟုတ်တာလေ။

“ဒီလောက်ရအောင် နှစ်နှစ်လောက် မနည်းကြီးကြီးစားပြီး ထားထားရတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုငွေကို အပြည့်ဖြစ်အောင် ထားပြန်ပေးပါလိမ့်။ အချိန်တော့ ပေးပါအစ်ကို... နော်”

“မဟုတ်တာ ထားရယ်”

“မဟုတ်လို့ မရဘူး အစ်ကို၊ အကြွေးဆိုတာ ရှိရင်ဆပ်မှဖြစ်တာ၊ တော်ကြာ ဖွဲ့! မပြောကောင်းပြောကောင်း မမသာ ရုတ်တရက် အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ဖြစ်သွားရင် ဘဝကူးမဖြောင့်မှာ စိုးတယ် အစ်ကို”

“ထားကလည်း အပူတွေများလိုက်တာ”

ထောက်ခံသည့်နယ် ထားခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ တစ်ဖက်သာ ကို နှိမ်တယ်တော့ မဟုတ်ပါလေ။ ကိုယ့်ညီမလိုသဘောထားပြီး စာနာလို့ပါပဲ။ ခင်တို့ နှောင်းတို့ထက် အသက်ကြီးပြီး ထားက ပိုတည်ငြိမ်နေ ကျက်နေသလိုပါ။ ဪ... မိသားစုကို ဦးဆောင်ရှာကျွေးနေရတဲ့လူကို ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့လေ။

“ဒီငွေကို ကိုယ့်ကိုပြန်ပေးမယ့်အစား မေ့ကို ဆေးကုပေးလိုက်ပါ ထား။ အဲဒါက ပိုအကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ် မယူပါရစေနဲ့”

“ဆေးကုတယ်ဆိုတာ ဆရာဝန်ရှိရုံ ဆေးရှိရုံနဲ့ ရောဂါပျောက်တာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ အစ်ကို။ စိတ်ကို အရင်နေသာအောင် ကုနိုင်မှ ရတာပါ။ လောကမှာ နေလို့မပျော်တော့တဲ့လူမမာကို ဘယ်လိုဆေးမျိုးနဲ့ ကုပေးလို့ ပျောက်မှာတဲ့လဲ။ ထားလည်း ကုပေးချင်တာပေါ့။ မြန်မြန်လည် ပျောက်စေချင်တာပေါ့။ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်မလေးပဲရှိတာ။ ကာယကံရှင်သာ ဆန္ဒရှိရင် ဘာမဆို ကုသလို့အောင်မြင်မှာလေ”

စကားဝိုင်းက ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပါ၏။ အမှောင်က အပျိုးလာပြီဖြစ်ပေမယ့် ထားက သတိထားမိပုံမပေါ်။ ဒီတစ်ညတည်းနဲ့ သူ့ကို စကားအကုန်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ထင်ပါရဲ့။

“ထားအတွက်လည်း ရှိသေးတယ်လေ။ တစ်ချိန်ချိန် အိမ်ထောင် ပြုတဲ့အခါ ငွေက လိုလာမှာပဲဟာ။ သိမ်းထားလိုက်ပါ ညီမရယ်”

မိပြီးပြီးလိုက်သေး၏။ လောကခံက ရိုက်ပုတ်ကျီစယ်သည့်အခါ ကို ကြုံကြုံခံနေပုံပါပဲ။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ တောင့်ခံနိုင်တဲ့စွမ်းအားကို ထူးချွန်သူမျိုးကျူးမီတာ အမှန်ပါလေ။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိုတောင်မှ ဤသူ့လေး

စိတ်မကူးထားပုံပါလား။

“တော်ပါပြီ အစ်ကိုရယ်။ ရှေ့မှာရှိနေတဲ့မမကိုကြည့်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို လန့်နေပါပြီ။ လင်စိတ်သားစိတ်လည်း ကုန်ပါရဲ့။ ဒီတူဘုမလေးတွေရှေ့မှာ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်တဲ့အထိ မားမားရပ်ပေးဖို့ ဘာဝန်က ထားဆီမှာပဲ လုံးလုံးချည်းရှိနေတာပါ”

“ငယ်ပါသေးတယ် ထားရယ်”

“အစ်ကိုပဲ ထင်နေတာပါနော်”

လောက စိမ်းနဲ့ အေးလာလေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်လို့ မသင့်တော်တဲ့အချိန်ပါလေ။ နာဇိက ရှစ်နာရီကျော်နေပေမယ့် အာတယ်လို့မဆိုသာပါ။ မိန်းမသားတွေအတွက် အမှောင်ဆိုတာ အန္တရာယ် အရိပ်ပေပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ထားပြန်သင့်ပြီ”

“ခွင့်မလွှတ်နိုင်မှန်းသိပါတယ်။ ထားအတွက် မဟုတ်ရပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ ထားချစ်တဲ့မမအတွက်ကြောင့်ပါ”

သူ သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ပွဲပြီးမှ မီးသေလို့ ဆိုစကားရှိတာကိုး။ သူ့မွှေးထားတဲ့မီးကို သူကိုယ်တိုင်ပင် ငြိမ်းသတ်ပေးမယ်ထင်ပါရဲ့။ နာကြည်းတယ်ဆိုတာရဲ့အဆုံးသတ်က ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာကို အခုမှ သူ ရေးရေးလေး သဘောပေါက်မိသလိုပါလေ။

“အမုန်းဆိုတာ မျိုးမိသူအတွက် ပူလောင်စေတဲ့မီးပါ ထားရယ်။ နာနာကျင်ကျင်နဲ့ တကယ်ပဲ ပူလောင်ခဲ့ရတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာသတိရစေရန်မပါလို့ လွဲခဲ့ကြတာလို့ပဲ ယူဆပါတယ်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ ကို အပြစ်တင်မနေတော့ပါဘူး။ လူတိုင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြ

ရတာ သဘာဝပဲလေ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကို... အစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တယ်ပေါ့နော်”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ မေ့ထားလိုက်ပါတော့ ထားရယ်။ မေ့လျော့သူ့ဘဝနဲ့သူ နေသလို ကိုယ်လည်း ဘဝကိုအသစ်ပြန်စဖို့ အားယူနေမိပြီ။ ဖူးစာမင်ရည်ကျခဲ့တယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားပါတယ်”

“ဒါလေး”

“မယူပါဘူး ထား။ သူများဆီကယူရင် ပြန်ပေးရတာမှန်ပေမယ့် ဒီကိစ္စက ထားနဲ့မှ မသက်ဆိုင်တာ။ ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ။ တစ်ချိန်မှ ထားအတွက် လိုကောင်းလိုလာမှာလေ”

“အစ်ကိုကို တစ်သက်လုံး အားနာသွားရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

“မလိုပါဘူး ထားရယ်၊ မောင်နှမတွေပဲဟာ။ ထားအကူအညီ လိုရင်လည်း ကိုယ့်ကိုပြောပါ။ အိမ်ကိုမလာရဲရင်တောင် ကိုယ့် Phone ကို ဆက်ပြောလို့ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးအနန္တပါ အစ်ကို”

သူ့ Card ကိုထုတ်ပေးတော့ ထားက တရှိတသေယူလေ၏။ ဒီမျက်နှာပေါက် ဒီလက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေက တစ်ချိန်တစ်ခါက သူ့နှလုံးသားကို ကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့တဲ့ချစ်ဦးသူနဲ့ အတော်လေးဆင်တူနေခဲ့တာပါလေ။ ဪ... မေရယ်။

အခုတော့လည်း ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လို ကိုယ့်တို့ချစ်ခြင်းတွေ မြေမြှုပ်သိမ်းဆည်းထားရတော့မှာပေါ့။ ဖြူစင်တဲ့နှလုံးသား၊ ရိုးသားချစ်ခြင်းတွေက ငဝါတွေပွင့်တဲ့လမ်းမှ ငဝါပွင့်တွေ ဖြန့်ကျဲထားသလို တစ်စုံတစ်ခု ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီပဲ။ ချစ်ခြင်းရဲ့နံရံတစ်ဖက်စီမှာ အမှန်းဆိုတာ ရှိတာ

နှစ်ပေမယ့် အဲဒီအမှန်းထက် ဥပေက္ခာတရားက ဒဏ်ရာရနှလုံးသားကို သက်သာအောင် ကုသနိုင်စွမ်းရှိစေခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

“ပြန်ကြည့် ထား၊ အစ်ကိုပြန်လိုက်မိပေးမယ်”

“ရပါတယ်၊ ထားပြန်ရဲပါတယ် အစ်ကို”

“မကောင်းပါဘူး ထားရယ်၊ လာပါ... ရှင်းမယ်ဟေ့”

ဆိုင်ထဲမှထွက်ကာ ကတ္တရာလမ်းပေါ် တက်လျှောက်ခဲ့ကြပါ၏။ ဆွယ်ညှို့ လရောင်က သိပ်မရှိဘဲ ကြယ်ရောင်ဖြင့် မှန်ဝါးဝါးအလင်းတို့သာ ရနေပါသည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေက ဥဒဟိုသွားလာနေဆဲပါ။ ကားမီးရောင်စူးစူးကြောင့် ထားက မျက်စိကိုကာလိုက်စဉ် ခလုတ်တိုက်မိလေ၏။

“အမေ့!”

ထားလက်မောင်းကို သူဖမ်းထိန်းပေးလိုက်ပါသည်။ ထားနှုတ်ကျေးဇူးဟု လေသံသဲ့သဲ့မျှထွက်လာလေ၏။ ယောက်ျားလေးတွေထက် မိန်းကလေးတွေက အသက်အရွယ်ရလာသည်နှင့်အမျှ ပိုရင့်ကျက်တတ်တာ အမှန်ပဲကိုး။

လမ်းထဲကိုချိုးလိုက်စဉ် ကားဟွန်းသံကြောင့် ထားလက်မောင်း ဆွဲပြီး လမ်းဘေးက ကပ်လျှောက်လိုက်ရပါ၏။ လမ်းမီးက ဓာတ်တိုင်အောင်တော့ အလင်းသိပ်မရပါ။ ထားတို့အိမ်နားရောက်စဉ် အားနာစွာ ကြည့်လိုက်သည့်ထားကို နှစ်သိမ်းပြီးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်မိလေသည်။

“ပြန်တော့မယ်”

“လိုက်မိပေးလို့ ကျေးဇူးပါ အစ်ကို”

ထားကိုလက်ပြကာ ကျောခိုင်းလိုက်မိ၏။ အိမ်ကြီးက အရင်လို

ဆူညံတာမျိုး မရှိတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လို့ပါလေ။ ကလေးတွေ အိပ်ကုန်ပြီလား။ အနည်းဆုံးတော့ ကလေးငိုသံသဲ့သဲ့လေးတော့ ကြားသင့်တာပါလေ။

အိမ်ပြန်သင့်ပြီ မင်းမင်းရေ...။

အခန်း (၈၇)

“ဘာတွေ လာပို့ပြန်ပြီလဲဟေ့”

ညီလေးအော်သံကြောင့် ရေချိုးပြီး ရေသုတ်နေရင်း လန့်သွားပါ၏။ နှောင်း ရောက်လာပါပြီကော။ မီးဖိုခန်းဘက်ဝင်လာရင် ရေချိုးခန်း တထွက်လာတဲ့ မလုံတလုံသူ့ကို တန်းတိုးတော့မှာလေ။ ဘုရားသိကြားမ’လို့ ဧည့်ခန်းမှာပဲ ရပ်နေပါစေဦး။

“အား... ကိုကြီးက အသံမပေးဘူးကွာ၊ လန့်သွားတာပဲ”

“ဟောဗျာ! ကိုယ်ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဒီမှာ ချိုင့်လှယ်ဖို့ ဝင်လာမိတာကို မေ့ချောရော”

“မရှိဘူး၊ ကြီးကြီးတို့အိမ်သွားတယ်”

မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး သူ့ကိုကျောစေးကာ ပန်းကန်စင်မှ ပန်းကန်တွေထဲ ဟင်းလှယ်ပေးနေပြီမို့ နှောင်းနောက်မှ သူ့အသာထွက်ခဲ့ရသေး၏။ ဧည့်ခန်းမှာ Computer စာစီထားတာကို စစ်နေသည့်ညို့မျက်

နာက ပြုံးမိမိ။ ရေချိုးပြီးပတ်ဖို့ကို အမေ မီးပူထိုးပေးထားတာမို့ ဧည့်ခန်း
ရှိ ဗိုရိုပေါ်မှာ လာယူရတာကိုး။

“ဘာလဲ... Muscle တွေ တွေ့ကုန်ပြီလား”

“ဟာ! တိုးတိုးကွ”

“လူမျိုးကြီးရှက်တယ်တဲ့ဟေ့... ဟာဟ”

“ညီညီနော်... ဟေ့ကောင်”

“နှောင်း လိပ်ပြာလွင့်သွားရင် ပြန်ခေါ်ပေးလိုက်ဦးလေ”

“မင်းနော်”

သူ့အဝတ်ယူကာ လိုက်ကားမယ်ပြီး ပြန်ဝင်လေမှ အထဲက ထွက်
လာသည့်နှောင်း၏ခေါင်းနှင့် သူ့ရင်ဘတ် ဆောင့်မိလေတော့၏။ ရော်!
ပြဿနာပါပဲ၊ ဒီနေ့မှ ကမောက်ကမကို ဖြစ်လို့ပါလားနော်။

“အား... နာလိုက်တာ”

• “ဥဲ... ဥဲ... Sorry!”

မရည်ရွယ်ရပါဘဲ သူ့လက်က နှောင်းနဖူးကို အသားဖွဖွ ပွတ်
ပေးမိလေ၏။ ရဲခနဲရှက်သွေးဖြာသွားရပါသည့်အလှကို ရိပ်ခနဲ သူ့မြင်လိုက်
ရပါသည်။ နောက်ထပ် အမှားဖြစ်ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“အဟမ်း! အဟမ်း! ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ... ရှိတယ်... နဲ့
တယ်”

“နန္ဒနော်... ခွေးစုတ်၊ ဒီမှာ နာရတဲ့အထဲ”

“ဘာလဲဟ၊ သီချင်းဆိုတာကို အိုးမလုံ အုံထပွင့်နေပြန်ပါပြီ
ဘာလဲ! ရင်ထဲမှာ ဒိုင်းနမိုက် ထပေါက်ကုန်ပြီလား။ ဟုတ်လား... အား
အုန်းခနဲထုသံ ကြားရလေ၏။ ညီကတော့ အသားအနာခံပြီး

စတတ်တာပါလေ။ လောလောဆယ် မျက်နှာပူနေသေးတာမို့ ဧည့်ခန်းကို
ချက်ချင်းပြန်မထွက်ရဲသေး။ ဒီကောင် လျှောက်စတာနဲ့ နှောင်းကို မျက်
နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ခက်ပါရဲ့နော်။

မှန်ထဲကြည့်ကာ ခေါင်းဖြိုးရင်း ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ကလေးနဲ့ တွဲစ
တာတော့ အားနာမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ဆိုးတာမျိုးမရှိပါဘဲ
ကျေနပ်နေသလိုပါလေ။ ဘုရားရေ! ငါဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။ ချစ်သူနှင့်
လက်ထပ်ဖို့ ဒီနေ့ ဆွေးနွေးဖို့သွားရမှာကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဤကလေးမ
နဲ့ပတ်သက်လို့ ပိတ်ဖြစ်နေမိပါသလဲ။ ရှက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ဒီကစီခါလည်း ငါ့ကိုပေးမစားချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မေတ္တာကို မရှိဘူး”

“အေးပေါ့၊ နင့်မေတ္တာတွေက ငါ့ဆီကိုမရောက်ဘဲ တခြားကို
ရောက်ချင်နေတာကိုး။ သိပါ”

“နန္ဒနော်... ပြောပြန်ပြီ”

“ပြောပါဦး၊ ဘာဟင်းတွေများလဲ”

“မပြောပါဘူး”

“မပြောရင် ငါသွားနှိုက်စားလိုက်မှာနော်။ မပြောမရှိနဲ့”

“ဟဲ့! လူကြီးတွေထက်အရင် နှင်းစားလို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“စားတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“ဆံပင်ဖြူမှာပေါ့”

“ဪ... ဒါလေးများ ကိုင်ဖာရဲ့သီချင်းလို အဘွားကြီးမင်း
စာ အဘိုးကြီးငါ့ကို မောင်တွေဘာတွေခေါ်ပါဦးဖြစ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး
လား”

“ဟင်! အဲဒါ အသားယူချင်ဦး၊ မှတ်ထား”

“အားလားလား... ငါက အသားယူတာမဟုတ်ဘူး ပုရွက်ဆိတ်မရဲ။ နင်ကမှ အသားယူတာ။ ငါ့ပေါင်သားတွေ ပဲ့ကုန်ပါပြီ။ ကျွတ်! ကျွတ်! နာလိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်”

Sport-shirt အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်နေရင်း သူငြိမ်နေလိုက်မိ၏။ မောင်လို့ခေါ်ပါဦးတဲ့လား။ ဒါ နှောင်းကို ရည်းစားစကားပြောတာပဲ ဖြစ်မှာပါလေ။ အဟုတ်တကယ်ပဲလား။ ညီက သူ့ကိုပြောတော့ဖြင့် တစ်မျိုးအခုက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာပါလေ။ ဘာကိုအတည်ယူရမှာပါလိမ့်။

“ကဲ! ပြောမှာသာပြောပါ။ မေမေပြန်လာရင် ထမင်းစားရတော့မှာ”

“ကန်စွန်းရွက်နဲ့ချဉ်ပေါင်ကို ခိပ်ခိပ်လှီးပြီး စပ်စပ်လေးကြော်ထားတာရယ်၊ အာလူးနဲ့ဝက်သားကို ပဲငံပြာရည်လေးနဲ့ အချိုချက်ထားတာ ခြောက်ခြောက်လေးရယ်၊ ပြီးတော့ ကြက်ရိုးနဲ့ မုန့်ညင်းရွက်ဟင်းချိုလေးရယ် လာဖို့တယ်... မျိုတော်မူချည်”

“Good တယ်ကွာ၊ မပြန်ဦးနော်”

“ဘာလို့လဲ”

“မေမေပြန်လာရင် နင့်ကို ဟင်းပြန်ထည့်ပေးမှာမို့လို့”

“ဘာဟင်းတုန်း”

“ဒီနေ့ ငါ့အကြိုက် ပဲပုပ်ဆီဆမ်းနဲ့ ကိုကိုအကြိုက် ပုစွန်ထုပ် ဆီပြန်ချက်ထားတာ”

“ဟင်! နှစ်မျိုးတည်းကိုများ ငါရှုံးတာပေါ့”

“မရှုံးချင်ဘူးလား”

“အေး”

“ဒါဖြင့် ဒီနားတိုး”

“နင်နော်”

“တိုးတိုးပြောမလို့ပါဟ၊ တိုးမှာသာ တိုးစမ်းပါ”

ဗုဒ္ဓေါ! ညီလုပ်ပုံက နှောင်းတော့ မည်သို့နေမည်မသိ၊ သူ့ပါရင်တုန်လာရတာပါလေ။ ဒီကောင် ဘာမဟုတ်တာများ လုပ်မလို့ပါလိမ့်။ ညီလေးက အဲဒီလောက်တော့ အဆင့်ကျော်ပြီး လုပ်ကျွင်းမရှိတာ သူ့အသိပါလေ။

“ငါ့အစ်ကိုဆီကနေ အူစုံအသည်းစုံ နှလုံးကလီစာအစုံ တစ်ပွဲလောက် တောင်းယူသွား”

“ခွေးကောင်... နင်တော့ နာတော့မယ်”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ လေကိုလည်း မှတ်ထုတ်လိုက်မိပါသည်။ ရင်မောရပါလား နှောင်းရယ်၊ ကိုယ့်အဖြစ်က အဝေးမှာရှိနေတဲ့ချစ်သူဆီ ခြေလှမ်းရွှေ့ချင်နေပေမယ့် ဘေးမှာရှိနေတဲ့နှောင်းကြောင့် ဆွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

ကိုယ် ဘာများဆက်လုပ်ရပါမလဲ...

“ကိုကို... ဟာ! မှန်ပေါက်ပြီလားမသိဘူး။ ကြာလိုက်တာ”

“ဘာလဲကွာ”

“ဒီမှာ Photo ဆွဲပေးသွားဦးနော်၊ လစ်မသွားနဲ့၊ ညီက သင်ဆန်းစရာတော့မှာ”

“အာ... ငါသွားစရာရှိလို့ပါဆို”

“အလုပ်က အရေးကြီးလား။ ကိုကို့ကိစ္စက အရေးကြီးတာလား။
ဒီအလုပ်က ထမင်းကျွေးတာလား။ ကိုကို့ဟာလေးက ဗိုက်ဝမာလား”

“အေးပါ... အေးပါ။ ဒါပြီးမှပဲ ငါသွားပါတော့မယ်”

ရန်စကားပါပဲလား။ အပြင်ကို သူထွက်လို့မရအောင်ကို ချုပ်လိုက်
တာပါလေ။ တကယ်လည်း ညီသင်တန်းပေးချိန်မို့ ဆိုင်မှာ သူမရှိလို့
မဖြစ်ဘဲကိုး။ စားပွဲထက်တင်ထားသည့်စာရွက်တွေမှာ Pin ဖြင့်ညှပ်ထား
သည်က အစုံ(၂၀)၊ အစုံ(၅၀) စသည်ဖြင့်။ ‘သူတော့ ဒီနေ့အဖို့ ခင့်ဆဲ
ရောက်တော့မှာပါပဲ။

“ဆရာရေ”

“အေး... လာကြတပည့်တို့၊ ခဏလေးစောင့်ကြဦး”

ညီက အရေးပိုကြီးသည့်စာရွက်ကိုရှေးပြီးမှ သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်
ပေးလေ၏။ နှောင်းက အမေ့ကိုစောင့်ရမည်ဖြစ်၍ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို
ကောက်ယူဖတ်ရင်း ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်မှာ ထိုင်နေရှေ့သည်။

“အဲဒါအပြီးနော်၊ ညခုနစ်နာရီ လာယူမှာ”

“အေးပါကွာ... ငါသိပါတယ်”

“သိရင်ပြီးတာပဲ”

ညီလေးက Learning Room ထဲသို့ တပည့်တွေနှင့်အတူ
ဝင်သွားလေပြီ။ မိတ္တူစက်က ဆိုင်ထဲမှာမို့ ဧည့်ခန်းမှအထွက် သူ့လက်
မှ စာရွက်တချို့လွင့်ကာ နှောင်းခြေထောက်အနီးသို့ ကျသွားလေ၏။ ငြိ
လိုက်ရင် မင်းသီဟတို့ကတော့ အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ
လား။

“ကျစ်! မှားကုန်တော့မှာပဲ”

“နှောင်း မှတ်မိပါတယ်၊ နန္ဒရေးကတည်းက ကြည့်ထားတာ”

စာရွက်ကိုကောက်ယူပြီး ထလိုက်လာပြီမို့ သူမပြောသာတော့။
မလာခဲ့လို့လည်း ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ။ တကယ်ကိုပဲ သူနဲ့အတူ မိတ္တူ
စက်အနီးရပ်ကာ စာရွက်တွေ ရွေးတာ၊ စိတ်ပေးတာတို့ကို ကူလုပ်ပေး
နေတော့တာလေ။ အမြင်မတော်ရင် ကူလုပ်ပေးတတ်တဲ့အကျင့်က နဂို
ကတည်းက နှောင်းလေပြည်ခပ်မှာ ရှိနေတာမဟုတ်ပါလား။

“ပိုနေပြီ... ပိုနေပြီ နှစ်ဆယ်တည်းလေ၊ ကိုကြီးဆိုတာ ကျော်
ကုန်ပြီ”

ခလုတ်ကိုအမြန်ပိတ်လိုက်ရ၏။ စိတ်တွေ ကယောက်ယက်ဖြစ်
နေပြန်ပြီလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီလောက်သတိထားနေရင်းနဲ့ အမှား
မှားအယွင်းယွင်းဖြစ်ရတယ်လို့။ သေတော့မှာပဲ မင်းသီဟလင်းရယ်။

“ငါးဆယ်ဆို”

“ငါးဆယ်က ဒါလေ ကိုကြီးရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောပါ့မလား၊ နှောင်းဦးနှောက် အများကြီးကောင်း
သေးတယ်”

သေစမ်း! ဒါဖြင့် သူက ‘Brain’ ချောင်နေတဲ့လူပေါ့။ ကလေးက
အပြစ်ပြန်ထောက်ပြတဲ့အထိ မှားရသတဲ့လား။ ပြဿနာတော့ အကြီး
အကျယ်တက်တော့မှာပဲ။ စာရွက်တွေ အလေအလွင့်ဖြစ်ရင် အိမ်က ကပ်
အေးနဲ့ကော်တရာ ညီနန္ဒအောင်က ပွစိပူစီပြောတော့မှာလေ။

“ဘယ်နှရွက် ပိုသွားလဲ”

“ဆယ်ရွက်”

“ကျစ်! အပွမ်းခံရတော့မှာပဲ”

“ကိုကြီးက စိတ်နဲ့လူမှ မကပ်တာကိုး”

“အေးပါ... ဟုတ်ပါတယ်၊ လူ့ကိုကြုံတုန်း ဝိုင်းဖွဲ့ထားကြပါ”

“နောင်က ကိုကြီးကို စေတနာနဲ့သတိပေးတာပါနော်။ အပြစ်

တင်ချင်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဟောတော်! သမီးလေး ရောက်နေတာကိုး၊ အတော်ပဲ၊ ဒီနေ့ ဟင်းကောင်းချက်တာ ထည့်ပေးချင်နေတာ”

“အမေက နောက်ကျနေတာ၊ နောင်က အရင်လာဦးပြီးနေပြီ”

“သာဓုပါတော်... သာဓုပါ... သာဓု၊ ဒီလိုချွေးမအလိမ္မာမျိုး ရချင်စမ်းပါဘိ”

“ဟာ! အမေ”

“ဘာအမေလဲ၊ မင်းမယူလည်း အမေသားငယ် ရှိသေးတယ်”

“မေချောကလည်း နှောင်းကို မျက်နှာပူအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

အမေက သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း အိမ်ထဲဝင်သွားလေတော့ ၏။ စက်အနီးမှာ ဘာစကားမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အလုပ်ကိုသာ အာရုံ စိုက်ကာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လုပ်နေမိလေသည်။ အချိန်မည်မျှကြာသွား မှန်းပင်မသိ၊ ညီလေး သင်တန်းဆင်းပြီး ဝင်လာသည်နှင့် သူ့မိတ္တူကဲ့ သည့်ကိစ္စကလည်း ပြီးတာအတူတူပါလေ။

“တက်ညီလက်ညီအလုပ်ဖြစ်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ငါမကူညီဘဲ နေလိုက်မှာနော်”

“သားတို့သမီးရော ထမင်းစားစို့လေ”

“ဟယ်! နှောင်း မစားပါဘူး၊ မေချောရယ်၊ မဟုတ်တာ”

“စားသွားပါ သမီးရယ်၊ မငယ်တို့ဖို့ အမေ ဟင်းသတ်သတ်ထည့် ပေးလိုက်မှာပါ။ ထမင်းလက်ဆုံမစားရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။

လာလာ... အမေ ငါးပိနဲ့တို့ဖို့ တို့စရာဆေးနေတာ”

“နှောင်း လုပ်ပေးမယ်လေ”

“အဲဒါလေးတွေကြောင့် ငါ့သမီးကိုချစ်နေရတာ”

“ပေါ်တင်ကြီးပါလားဟေ့”

“နန္ဒနော်”

ရယ်သံတွေ ထွက်လာပါ၏။ မရယ်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာထက် အပြုံးတော့ ထင်နေမည်သာ။ အမေချွေးမတဲ့လား။ တစ်ကြိမ်တွဲဖူးသူကို ဆည်း မနှစ်ခြိုက်၊ နောက်ထပ်တွဲပြန်တော့လည်း သဘောမတူချင်။ အမေ ဆန္ဒ အမေသဘောကို သူမည်သို့များ လိုက်လျောရပါမည်နည်း။

‘အသွားမတော် တစ်လှမ်းတဲ့’။ မြင့်လှမ်းမိပြီဖြစ်တဲ့ ‘သက်လယ် ခင်’ကို လက်ထပ်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘာကိုမှ နောက်ထပ်မှား နှိမ့်မဖြစ်တော့တာလေ။ အသည်းဆိုတာ တစ်ခါကွဲဖူးရုံနဲ့ တော်သင့်ပြီပေါ့။ နောက်ထပ်အကွဲခံဖို့ ဖြစ်သင့်ပါ့မလား။ သူ့လိုမျိုး ဒီလိုအဖြစ်နဲ့ကြုံဖူးတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတော့ရှိမှာပါလေ။ သို့သော် အသည်းမာတဲ့သူတွေအတွက် အဖြင့် ကိစ္စမရှိ။ သူ့လိုတစ်ယောက် တစ်ဦးတည်းသောသူကို ချစ်တဲ့သူ အဖြင့် ကံကြမ္မာက ရက်ရက်စက်စက် နှလုံးသားကို ကွဲကြွေစေသလို ဖြစ်နေရတာလေ။

“စားနော်... သမီးလေး”

အမေအသံကြောင့် သူသတိဝင်သွားရစဉ် သူ့ထမင်းပန်းကန် ထဲသို့ ဝက်သားနဲ့အာလူးဟင်းကိုရော၊ ကန်စွန်းရွက်နှင့် ချဉ်ပေါင်ရွက်

ရောကြော်ထားတာကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်သည့်ပေးလိုက်သည်က နှောင်းရယ်လို့လေ။ အမေရော ညီလေးပါ ပြုံးစိစိမျက်နှာကို ငုံ့ချလိုက်တာမို့ တော်တော်သေးရဲ့။

မသိလို့ပဲလား... ဒါမှမဟုတ် တမင်သိသိကြီးနဲ့ပဲ သူမ ဤသို့ပြုမူပြလေသလား။ မိန်းမတို့သဘောကို သူ ခုချိန်ထိ နားမလည်နိုင်သေးပါလေ။

တခန်း (၁၀)

ညနေခင်းမို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သလိုဖြင့် ကားမယူဘဲ သူထွက်မိ၏။ ချစ်သူလေး နေမကောင်းဖြစ်နေသည်တဲ့။ ဘာဝယ်လို့ ဝယ်ရမှန်း ဆီပေမယ့် ပန်းသီး လိမ္မော်သီး ကြိုက်တတ်သည့်ခင်ဖို့ သစ်သီး သုံးသီးမျိုး ဝယ်လာခဲ့မိပါသည်။ ခေါ်ခေါ်ချင်း ရောက်မလာဖြစ်သည့်အတွက် ခတ်ခုနေဦးမယ်ထင်ပါရဲ့။

လမ်းကြားကိုချိုးချလိုက်စဉ် မထင်မှတ်ပါဘဲ ခလုတ်တိုက်မိလေသည်။ ညာဘက်ခြေမနေရာမှ နာနာကျင်ကျင်ခံစားမှုကြောင့် စုတ်သတ်တိုက်မိသည်။ မိန်းမတွေ ဘယ်ဘက်ခြမ်းနာကျင်ရင်(သို့မဟုတ်) ယောက်ျားတွေ ညာဘက်ခြမ်းနာကျင်ထိခိုက်မိရင် ပျောက်ဖို့က ရက်ရှည်တတ်တယ်ဆိုတာကို ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့တာပါလေ။

“ကျွတ်၊ ကျွတ်!”

ကွဲတော့ ကွဲမသွားပါ။ ထိပ်တည့်တည့်မှာ ညှိမည်းသွားတာမို့

သွေးခြေညွှားပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ တစ်ခါ
ဒီလိုမျိုး မတော်တဆ ထိခိုက်တာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးတာလေ။
ဘာများလဲ... ရင်ထဲမှာ ဒီတခဲနဲ့ဖြစ်ကာ ကြက်သီးများပင် ထသွားရလေ
၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါပဲလား။

ခြံတံခါးက ခါတိုင်းလို ဟင်းလင်းဖွင့်ထားခြင်းမရှိပါလေ။ ဘယ်
လိုလဲ... အခုမှ အစောကြီးရှိသေးတာကို ခြံတံခါးကြီးပိတ်ထားစရာလား။
ပြီးတော့ သူ ဒီညနေ လာမယ်ဆိုတာကို ကြိုအကြောင်းထားတာမို့ သိသ
ကြီးနဲ့ တမင်များ ပိတ်ထားသလိုဖြစ်နေဘူးလား။ သို့တည်းမဟုတ် သိ
ဖြစ်သူ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတာမို့ ဧည့်သည်နှောင်းယုတ်တာမျိုး မဖြစ်
စေချင်၍ပဲလား။ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပဲဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်လေ။

ခြံတံခါး Bell ကို နှိပ်လိုက်၏။ တစ်အောင့်အကြာမှာ ခင်
အိမ်မှ ကောင်မလေး အပြေးထွက်လာပါသည်။ ဘုရားရေ! ခင် တစ်ခု
ပြင်လို့များလား။ ဖွဟဲ့! လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ဆေးရုံဆေးခန်းတစ်ခုခုတတ်
ရရင်ကော့ သူ့ကို Phoneဆက်ပြီး အကြောင်းကြားမှာ အမှန်ပါလေ။

“နင့်မမရော”

“ရှိပါတယ်”

ရှိပါတယ်ဆိုပြီး ခြံတံခါးကိုဖွင့်သေးတာမို့ သူ အံ့သြနေရမိသ
ကွေ့လား... တစ်ခုခုထူးခြားပါတယ်လို့။ သူထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကောင်
မလေးမျက်နှာက တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသလိုပါလေ။ ကြည့်ရ
ခင်တော့ သူမလာနိုင်တာနဲ့ အိမ်မှာ သောင်းကျန်းနေပြီထင်ပါရဲ့။

“ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလေ”

“ဟို... ဟို”

ကောင်မလေးက အိမ်ဘက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ဘက်မပြော
သေလို ဖြစ်နေတာပါလေ။ ဘာလဲ၊ ဘယ်သူက တံခါးဖွင့်ဖို့ အမိန့်ချထား
တာပါလိမ့်။ အာဏာရှိတဲ့လူက အန်ကယ်ဦးသက်မောင်ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်
ရဲ့ဆည်းလည်းလေးဖြစ်တဲ့ ‘သက်လယ်ခင်’ရဲ့နှုတ်ထွက်စကားကလည်း ဒီ
အိမ်မှာ အတည်ပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမကလေ... ဦးကို မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့”

“ဘာ!”

“အဲဒါ ဦးလာရင် တံခါးဖွင့်မပေးရဘူးလို့ မှာထားလို့ပါ”

“ကျွန်ုပ် သူ့နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လာကြည့်တဲ့လူကို အဲဒီလို
ပြောလွှတ်နိုင်ရလား။ တံခါးဖွင့်မှာသာ ဖွင့်စမ်းပါ ညီမရယ်၊ သူ့ကို အစ်ကို
ပြောစရာတွေရှိတယ်”

“အပြုံး”

“ရှင်! မမ”

ကောင်မလေး တုန်ခန်ဖြစ်သွားပါ၏။ အိမ်ရှေ့မှ လှမ်းအော်လိုက်
သော ဒေါသစွက်နေသလိုပါလား။ ဘာကိုများ စိတ်တိုနေပါသလဲ။ တကယ်
ဆို ဒေါသထွက်ရတဲ့လူကိုသာ ထွက်ပြီး၊ မဆိုင်တဲ့လူကို ရန်မရှာသင့်ပါ
လေ။ သို့သော် သူ့ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကဖြင့် အဲဒီလိုကလေးဆန်ပြီး ပတ်
ရံကျင်ကို ရမ်းပြီး ရန်ရှာတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတတ်တဲ့ မိန်းမဆိုးလေးမှန်း
အစောကြီးကတည်းက သိထားတာပါ။

“နင့်ကို ငါဘာမှာထားလဲ”

“ဟို”

“အန်ကယ်တို့ မရှိကြဘူးလား”

“မရှိဘူး ဦးရဲ့၊ ဘာဘရာ ကြီးကြီးပါ ဘုရားကိုးဆူဖိတ်ထားတာ သွားကြတယ်”

“ဟုတ်လား၊ တံခါးသာ ဖွင့်စမ်းပါ အပြုံးရယ်။ သူ့ကို အစစ်ချော့ရဦးမှာ။ ဖျားတာနဲ့ သူ့ကိုထားခဲ့ကြတာပဲဖြစ်မယ်”

ကောင်မလေးက သူ့ပြောတာကို နားယောင်ကာ ခြံတံခါးသေကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ မဒေါသလေးကတော့ အတော်လေးကို ဒေါသဖြစ်ကာ ခြံထဲဆင်းလာတော့တာလေ။ အပြုံးကတော့ သူတို့ပြဿနာမှာကို ကြိုမြင်နေသည့်အလား အိမ်ထဲဝင်ပြေးချေပြီ။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟောဗျာ၊ ခင်ကလည်းလေ၊ ကိုယ်အလုပ်များနေတာနဲ့ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို လာမကြည့်နိုင်တာပါ။ အခုအားတာနဲ့ ပြေးလာတာလေ။ ဒီမှာ ခင်ဦး”

သူ့စကားပင် မဆုံးလိုက်ပါ။ လက်ထဲမှာ Plastic အိတ်ပြွယ်သယ်လာသည့်သစ်သီးတွေကို ရိုက်ချလိုက်တာမို့ ကွန်ကရစ်ခင်းထားသည့်လမ်းပေါ်၊ တလိမ့်လိမ့်ကျကာ ယုံကျဲကုန်လေ၏။ သူအံ့သြလွန်း၍ ပါးအဟောင်းသားဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘယ်လိုလဲ... တရားခံက သူ့ကိုတိုင်ဖြစ်နေပြီလား။

“ခင်... ဘယ်လို”

“ဘာမှ လာဖားစရာမလိုဘူး၊ ရှင်အကြောင်းတွေကို အတုကျွန်မသိပြီးနေပြီ ကိုမင်းသီဟလင်း”

“ဘာရယ်”

“ကျွန်မဘဝမှာ ရှင့်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်တွေ့ပြီး ပထမဆုံးချစ်မိခဲ့တဲ့သူပါ”

“ခင်”

“ရှင့်ကို အချစ်ဦးမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ရှင်မို့ အခုလိုလုပ်ရက်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ခင်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒီမျက်လုံးနဲ့ တပ်အပ်ကြီးမြင်ခဲ့ရတာတောင်မှ မဟုတ်ဘူးငြင်းခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

အဲကိုတင်းတင်းကျိတ်ကာ လက်သီးဆုပ်လျက်၊ စွပ်စွဲနေတာကြောင့် သူမည်သို့ရှင်းပြရမည်မှန်း မသိတော့ပါလေ။ ဒေါသမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ ခိုသိလာတာမို့ ဒီမိန်းကလေး အတော်လေးကို ခံပြင်းနေတာမှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။ ခက်တာက ဘာကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ရှင်းပြရမှာပါလိမ့်။ ဝေခွဲမရနိုင်ပါလေ။

“ဘယ်သူ့ကိုမြင်ခဲ့တာလဲ ခင်ရဲ့၊ မှားနေပြီနော်။ ခင်ထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ၊ ရှင့်အဆက်ဟောင်းနဲ့ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကြည့်နေတာ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိအောင်ကို အဖြစ်သည်းနေကြတာ ကျွန်မက အမြင်မှားတယ်တဲ့လား”

ကြည့်စမ်း! ထားနဲ့ တစ်ညလေး စကားပြောလိုက်မိတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုများ သိသွားရတာပါလိမ့်။ ဆိုးတာက အဆက်ဟောင်းဆိုပြီး တိတိကျကျစွပ်စွဲချလိုက်တာကိုပါ။ မေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရည်းစားဟောင်းကိစ္စတို့ ပြဿနာရှာရတယ်လို့၊ ကြားထဲက ထားက ပဲကြားကဆားလို့ ညှပ်သွားရတာမို့ မျက်နှာတောင် ပူသွားရတာပါလေ။ အူတိုတယ်ဆိုပေးမယ်

အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိသာ ရှိသင့်တာပါ။

“အဲဒါပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စပါ ခင်ရာ၊ ကိုယ် အခုခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ စေ့စေ့တောင် မကြည့်တော့တဲ့လူပါ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီမိန်းမရဲ့လက်ကို အကြင်နာ ကုဏ္ဍာနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားတာကရော ဘာသဘောလဲ ကိုမင်းသီဟရဲ့”

“ထားက မေ့ညီမပါ ခင်၊ မေ့နဲ့ကိုယ်ပြတ်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ကျော် ရှိနေပါပြီ”

“အဲဒါနဲ့ ညီမဖြစ်သူကိုပါ ကြုံလိုက်တယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

“ဟာ၊ ခင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဘုရားရေ၊ ဒီမိန်းကလေး ဤမျှအထိ ရိုင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်မထား ခဲ့။ အမြင်နှင့်ဆန့်ကျင်စွာဖြင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်းတွေ ဘယ်ကိုများ လွှင့် ပျယ်ကုန်တာပါလိမ့်။ ‘သက်လယ်ခင်’ဆိုတာ ဣန္ဒြေရှင်၊ အေးဆေးတည် ငြိမ်တဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် သူသိခဲ့ရတာပါလေ။ အခုတော့ ဒေါသတွေနှင့် ပြောင်းပြန်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါရောလား။ ခက်ချေပြီကော ‘သက်လယ်ခင်’

“ဘာလဲ၊ ရှင့်ဟာတွေကိုယ်လို့ ဆတ်ဆတ်ထိတောင် မခံနိုင်ဘူး ပေါ့လေ”

“ခင်နော်”

“ကျွန်မကို မအော်နဲ့၊ အော်စရာမလိုဘူး။ ကျွန်မက ရှင့်ကို မှ ရှင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သစ္စာရှိရှိချစ်တဲ့မိန်းမပါ။ ရှင်ကသာ ကျွန်မ နောက်ကွယ်မှာ မိန်းမပေါင်းစုံနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်နေတာ။ အလကား လူ... သစ္စာမဲ့တဲ့လူ”

“သက်လယ်ခင်... မင်းအတော်လွန်နေပြီနော်”

“လွန်တယ်... ဟုတ်လား၊ သမီးရည်းစားကာလလေးတောင် မှ ရှင့်ကိုဒီလိုစိတ်မချရရင် အိမ်ထောင်ကျဖို့က ဝေးစွပါပဲ။ ရှင့်လို စိတ် ကစားပြီး မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်တတ်တဲ့လူကို ပတ် သက်မိတာ နောင်တအရဆုံးပဲ... သိလား”

“ငါက ဘာမဟုတ်တာလုပ်နေလို့ အဲဒီလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြော ရတာလဲ”

“ငါ... ဟုတ်လား၊ အခုတော့ သရုပ်မှန်တွေ ပေါ်လာပြီပေါ့။ အဆက်ဟောင်းတွေ အဆက်လတ်တွေ၊ အဆက်သစ်တွေဆိုပြီး ကြီးရှည် ရှည်လှန်တတ်တဲ့လူက ကျွန်မလိုသူဌေးသမီးကို ဘယ်လက်လွှတ်နိုင်မှာ လဲ။ ဒီကြားထဲ ကင်ပြီးသားငါးလေးကလည်း အဆင်သင့်ဆိုတော့ အချိန် မရွေး ကောက်ဝါးရုံပဲကိုး”

“ဘာ!”

ကြည့်စမ်း! ပြောရင်းနဲ့ကို ပိုဆိုးလာတာပါ။ ကင်ပြီးသားငါးတွဲ။ ဘယ်လိုလဲ... ဘယ်သူ့ကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်ပြန်တာပါလိမ့်နော်။ အာရုံက ဖျတ်ခနဲ နှောင်းကိုမြင်မိလိုက်တာမှီ ရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ နှောင်း နဲ့ သက်လယ်ခင်က ရွယ်တူတွေဖြစ်ကြပြီး တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်း တည်း တက်ခဲ့ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေဟု ညီ တစ်ခါပြောဖူးတာကို ကြား နှခဲ့တာလေ။

“ဒီမှာ ခင်”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာဆင်ခြေမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး။ ဘီလူးခေါင်း တို့ ရှင် မခွာပြေပေမယ့် အချိန်မီ ကျွန်မမြင်တတ်ပါတယ်။ နှောင်းလေပြည် ဆို သူများရည်းစား ကြောင်တောင်နှိုက်ရဲတဲ့ဟာမျိုးလည်း...”

“မင်း! မင်း! . . .”

“ဖြန်း. . .”

ဒေါသက ထောင်းခနဲထွက်လာပြီး သူမပခုံးကို ကိုင်လှုပ်လိုက် မိစဉ် သက်လယ်ခင်၏လက်ဝါးက သူ့ပါးပေါ် ဖြောင်းခနဲရောက်လာလေ တော့၏။ အလို! နှုတ်ကြမ်းရုံမက၊ လက်ပါ ရမ်းရဲလာတာပါလား သက် လယ်ခင်။ အပြစ်မရှိတဲ့မိန်းကလေးအပေါ်မှာ မင်းရဲ့မနာလို မရူစိမ့်စိတ် က အတော်လေးကို ကြောက်စရာကောင်းနေပါရောလားလေ။

“မှတ်ထား! အဲဒီလောက် ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်ချင်ဦး။ နှောင်း လေပြည်ဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ငယ်ငယ်ကတည်းက စာကအစ ပြိုင်ခဲ့တဲ့ ပြိုင် ဘက်ရှင်။ အဆင့်အတန်းမတူလို့သာ ကျွန်မကိုလိုက်မယှဉ်ရဲတာ။ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးကို ရှင်မို့လို့”

“နှောင်းကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ နှောင်းက အင်မတန်အပြစ်ကင်း စင်တဲ့မိန်းကလေးကွ”

“ဟင်း. . . လက်သည်းဆိတ်တော့ လက်ထိပ်နာတတ်တယ်ပေါ့ လေ”

“ဟုတ်တယ်. . . နာတယ်၊ နာသင့်လို့နာတာပါ သက်လယ်ခင် မင်းနဲ့မတွေ့ခင်က ရည်းစားထားခဲ့ဖူးတာကလွဲပြီး ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးကို မှ ဒီနေ့အထိ ငါမလုပ်ခဲ့ဘူးကွ။ အေး. . . နှောင်းဟာ မင်းသူငယ်ချင်း ဖြစ်ပေမယ့် မင်းလို စိတ်ထားမယုတ်ညံ့ဘူး။ သူနဲ့ငါ့ကို မိဘချင်းသဘော တူနေတာတောင်မှ ငါဆိုတဲ့ဦးနှောက်မရှိတဲ့ကောင်က မင်းကိုမှ တမ်းတမ်း စွဲဖြစ်ခဲ့ရတာ အကြီးအကျယ်နှောင်းတရတယ်။ မှတ်ထား”

“ဘာပြောတယ်၊ နှောင်းလေပြည်က”

“ဟုတ်တယ်”

သူမအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာကာ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် သူ့ကိုရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်ပြန်လေ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ သည်း မခံနိုင်တော့ပါလေ။ ဒေါသဖြစ်ပြီးရိုက်လည်း တစ်ကြိမ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ များ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် စော်ကားမော်ကား ရိုက်ချင်သေးရပါသလဲ။ မြောက်တက်လာသည့် သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲဖမ်းဆုပ်ထား လိုက်ပါ၏။

“တော်သင့်ပြီ သက်လယ်ခင်၊ ငါ တစ်ခါပဲ သည်းခံနိုင်မယ်။ လက်မထပ်ရသေးခင် မင်းရဲ့နဂိုစရိုက်အမှန်ကို အချိန်မီသိခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ။ အဲ ကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်မိတဲ့အတွက် အပြစ်ဒဏ်ရတာ လို့ပဲ ငါယူဆသတ်မှတ်လိုက်ပါတယ်။ အခုတော့ အမေ့စကားနားထောင် တဲ့ သားလိမ္မာပဲ လုပ်လိုက်ပါတော့မယ် သက်လယ်ခင်။ ဤဘဝ ဤမျှ သာပါပဲ”

“ရှင်. . . ရှင်. . . လူယုတ်မာ”

ကျောခိုင်းပစ်ခဲ့ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်မိသည်က ဘာအတွက် ကြောင့်ပါလဲ။ ချစ်သူကိုဖြေရှင်းပြဖို့ထက် နှောင်းကိုစော်ကားပြီး ပြောတာ ကို သူလက်သင့်မခံနိုင်ခဲ့တာလေ။ ဘုရားရေ! တကယ်ပဲ ဟုတ်နေပြီလား။ သက်လယ်ခင် ထိထိမိမိကြီး စွပ်စွဲခဲ့သလို နှောင်းအပေါ်မှာ သူ့မသိစိတ် က အမှန်တကယ်ကိုပဲ တွယ်ငြိနေလေပြီလား။

မဖြစ်နိုင်တာ။ မဖြစ်နိုင်တာထက် မဖြစ်သင့်တာလို့ပဲ သူသတ် မှတ်မိပါ၏။ ရိုးသားဖြူစင်လွန်းတဲ့မိန်းကလေး၊ ဘယ်တော့မှဆို တက်ကား ကြံကြံနဲ့ အမြဲလန်းဆန်းနေလေ့ရှိတဲ့ကောင်မလေး။ သူ့အပေါ်မှာ လိုတာ

ထက် ပိုသာတဲ့စေတနာတွေ ထားတတ်တဲ့ မိန်းမချောလေး။ ငယ်နုတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ စိတ်ထားဖြူစင်လွန်းတဲ့ကောင်မလေးက သူလို အသည်းထပ် ဆင့်ကွဲကောင်မျိုးနဲ့ တူတန်ပါရဲ့လား။

ရင်ထဲမှာ ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ခံစားလိုက်ရပါ၏။ ရင်နာတယ်ဆိုတာ အခုမှ တကယ့်လက်တွေ့ပါလား။ ဘေးနားမှာရှိတဲ့ ပန်းပွင့်လေးကို ဖြင့် တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးရကောင်းမုန်းမသိဘဲ အမြင့်ကပန်းကို တုံးခုလှမ်း ချင်လို့ အကျနာခဲ့ရပြီလေ။

ခံပေါ့ မင်းသီဟလင်းရယ်။ အခွင့်အခါဆိုတာ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါသာ လာတတ်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ ပုတ်ခါ ဖယ်ထုတ်မိခဲ့ရတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ သူလိုလူနဲ့ မထိုက်တန်မှန်း သိခဲ့ရတာမို့ အမေက နှောင်းကို ညီလေးနဲ့ပဲသဘောတူပေးချင်တော့တာလေ။

ဪ... နှောင်းရယ် ကိုယ်တို့ကြမ္မာက ဒီလိုပဲ အမြဲ အလွဲ တွေ့ချည်းဖြစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့လေ။

အခန်း (၁၉)

ခြေလက်တို့က မလှုပ်ချင် မသယ်ချင်သလိုဖြစ်ပြီး စိတ်ကပါ ဗန်းဗန်းလဲကျချင်သလိုမျိုး ဖြစ်နေချေပြီ။ လူက အားမရှိတော့သလိုပါပဲ။ ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ လူက မစားချင်မအိပ်ချင်သလို စိတ်နဲ့လူ မကပ်ဘဲ လွင့်ချင်ရာလွင့်ပြီး အိပ်ရာထဲ လူးလိုမ်းနေရသလို ရင်တစ်ခု လုံးလည်း ပူလောင်နေရသလိုဖြစ်နေပါရောလား။

အသည်းကွဲတာများ ဘာဆန်းလို့လဲ။ တစ်ကြိမ်ဆို ခပ်ပါးပါး။ နှစ်ကြိမ်ဆို အနည်းငယ်ထူရုံပဲပေါ့။ ဖြစ်သင့်ပါရဲ့လား။ ငယ်နုစဉ်က အသည်း နာတာကို ခံစားရတာ ထားပါတော့။ ဒီအရွယ်မှာ ရင့်ကျက်တန်ဆာလောက် ရင့်ကျက်နေပါလျက် အဘယ်ကြောင့်များ လူက မီးထိတဲ့ဖယောင်းတိုင် လို ပျော့ခွေချင်နေရတာပါလိမ့်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“သားကြီးရေ၊ ထမင်းစားကြမယ်လေ”

မေမေအသံကြောင့် အခန်းဝကို သူလုမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူ တို့ညီအစ်ကိုက တံခါးကို Lock ချလေ့မရှိတာကို မေမေအသံဆုံးမဟုတ် ပါလား။ မကြာပါဘူး။ တံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်သွားပြီး ခေါင်းပြုံဝင်လာသည် က အမေမဟုတ်တော့ဘဲ ညီလေးဖြစ်နေလေ၏။

“ဟာ! ဒါက ဘာ Style လဲ ကိုကိုရ ညီတစ်ယောက်လုံးအရှေ့ မှာ အလုပ်ရှုပ်နေတာကို နည်းနည်းမှ ဝိုင်းကူဖော်မရဘူး။ ဘာဖြစ်နေ ပြန်ပြီလဲ”

“ဒီနေ့ ငါစိတ်မပါဘူး ညီရာ”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ။ မနေ့ကတည်းက ထူးကိုထူးဆန်းနေတာ။ တစ်ညလုံးလည်း ကောင်းကောင်းအိပ်မထားဘူးမဟုတ်လား။ မျက်တွင်း ဟောက်ဟက်နဲ့ ရယ်ချင်စရာကြီး”

ညီလေးက သူ့စိတ်ကြည်အောင် စတာဖြစ်ပေမယ့် စိတ်မပါတာ မို့ ပြုံးပင်မပြုံးပါ။ ပစ္စည်းတွေရောင်းတာက Label Tape ကပ်ထားပြီး သားမို့ ဈေးနှုန်းကြည့်ပြီး ရောင်းလို့ရတာပါလေ။ Photo ဆွဲဖို့တွေ၊ စာ ဝိုင်းစီမံတွေ၊ Phone ပျက်လို့ လာပြင်တာတွေရှိရင်တော့ သူက မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့လူမဟုတ်ပါလား။

အဲဒီအခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းပေးရမှာက သူ့ကိုယ်တိုင် တာ ဝန်ယူပေးရမှာပါလေ။ အခုထိတော့ ဘာမှမရှိသေးဘူးထင်ပါရဲ့။ တစ်ခုခု ခု ညှိအော်သံကို ကြားရမှာကို။ သူ အိပ်ရာထဲက မထသေးတာမို့ ညီ က အခန်းထဲဝင်လာလေတော့၏။

“နေမကောင်းဘူးလား”

“အေး”

“မှန်း! ကိုယ်မပူပါဘူး။ လုပ်ဖွားကြီး မဖွားချင်စမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရာ”

“ရင်ထဲမကောင်းလို့ပါကွာ”

“ဘာလဲ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် နာကျင်ကြေကွဲခြင်း စပြီလား”

“ကျစ်!”

ညီက ပြုံးစေဖြစ်သွားပေမယ့် သူဒေါသထွက်မှာစိုးပြီး မျက်နှာ ပိုးသပ်လိုက်လေ၏။ လှောင်ရက်ပေမပေါ့။ ဒင်းလေးက သူ့လိုမှ မခံစား ဖူးတာကို။ သူ့မှာသာ တစ်ခါထိ နှစ်ခါနာနဲ့ အလူးအလဲဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အတည်လို့ယူဆသတ်မှတ်ခဲ့တာပါ ခင်။ ထာဝရလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေး ချယ်မိခဲ့တဲ့လူကို မင်းမို့ လုပ်ရက်ရတယ်လို့။ ရက်စက်ရက်ပါ။

“ကာလဲဗျာ ကိုကိုဟာလေး ဗျင်းထည့်လိုက်တာလား”

“တိုးတိုးပြောကွ။ အမေကြာသွားဦးမယ်”

“မပြောလည်း မြင်တာနဲ့သိမှာပဲကို။ ကြည့်ပါဦး... အသား ခြုံတဲ့ ငါ့အစ်ကိုပါပေါ့မှာမှ လက်ဝါးတံဆိပ် ခိုက်နှိပ်ပေးလိုက်ရတယ်လို့”

“ဟေ့ကောင်! ရူး...”

ဘာများပြဿနာတက်လို့ ဖြစ်ရတာလဲ”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အစ ဆွဲထုတ်မိတာနဲ့ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ ရှိတော့မှာကို။ မနေ့ပတ်သက် ဦး ခင် Jelous ဝင်တာ ကိစ္စမရှိ။ နှောင်းနဲ့ဆက်ခွယ်ပြီး သူ ဆတ်ဆတ် ခံမခံဖြစ်တာကို သိသွားရင်တော့ ပွဲသိမ်းပြီပဲ။ နှောင်းဆိုတာ ညီနဲ့မြန်း ဆုံးချင်တဲ့ အမေ့ချွေချွေမလောင်းလေး မဟုတ်ပါလား။

“မသိချင်ပါနဲ့ကွာ”

“ရမလားဗျာ ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးကို ကိုယ်ထိယက်

ရောက် လုပ်လိုက်တဲ့မိန်းမကို သွားကောရမှာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ ညီရာ၊ ပြီးတာတွေပြီးပါစေတော့”

“ဘာများကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်ကြတာလဲ”

“ပြတ်ပြီလို့ပဲ မှတ်လိုက်ကွာ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုကိုရ၊ ပြဿနာဖြစ်ရင် ဖြေရှင်းချက်တော့ ရှိရမှာပေါ့။ ကိုကိုမရှင်းနိုင်ရင် ညီ ဝိုင်းရှင်းပေးမှာသိရဲ့သားနဲ့။ ကိုကိုရဲ့ အကြောင်း ညီက ဘာတစ်ခုမှမသိတာ မရှိဘဲနဲ့များ။ ဘာလဲ! မမမြတ်နိုး Case လား”

“အေး”

“အဲဒါက ကြာပဲကြာလို့ပဲ၊ သက္ကရာဇ်ကဟာကို ဒီထဲယူလာစရာ လား။ မမှိုက်ဘူးဗျာ”

ညီက သူ့လွဲနေသည့်ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဖုံးဖိမိနဲ့ပြောနေကာမှ အကုန်ပေါ်ကုန်တော့မှာပါလား။ ညီက နဂိုကတည်းက ချက်ဆို နားခွက်က ဖီးတောက်သလို ပါးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ချစ်တဲ့စိတ်၊ အားကိုးတဲ့စိတ်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှိတာနဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့စကားများရင်တောင် ငါ့အစ်ကိုကို မထိနဲ့ဆိုပြီး သေးသေးကွေးကွေးလေးနဲ့ ကြားက ဝင်ပါတတ်ခဲ့တာလေ။

“ထားလိုက်ပါတော့ ညီရာ”

“ထားလို့ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ကိုကိုတို့ချစ်သူဖြစ်တာပဲ သုံးလလားလေးလလားပဲ ရှိသေးတဲ့ဟာ”

“ခြောက်လပါကွာ”

“အင်းလေ... ခြောက်လဆိုတာ ဘာများကြာသေးလို့လဲ လား”

ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားပြီးမှ အခုလိုအစိမ်းသက်သက်ဖြစ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ညီ သွားရှင်းမယ် ကိုကိုရာ”

“အကြီးကြီးဖြစ်ပြီးမှ သွားရှင်းမနေပါနဲ့တော့ ညီရာ၊ နေပါစေ”

“နေလို့မရဘူးဗျာ၊ ကိုကို ဒီလိုခိုင်းနေတာ မြင်လို့မှမကောင်းတာ။ ခင်း ဒီလိုသစ်စိမ်းချိုးချိုးလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“အဲဒါ မိန်းကလေးဘက်က သုံးရမယ့်စကားကွာ၊ ခက်တော့တာပဲ... ဒီကောင်တော့”

သူ မရယ်ဖြစ်သော်ငြား စိတ်ပျက်စွာ မဲ့ပြီးတော့ ပြုံးမိလေ၏။ ဒီလောက်အထိ ညီလေး သူ့ကိုယ်စား ဒေါသဖြစ်နေမယ်လို့ ထင်မထားတာလေ။ အစ်ကိုကို မျက်နှာများတယ်လို့ ဝိုင်းထင်ကြတာ ကိစ္စမရှိ။ ညီလေး အထင်သေးမှာကိုတော့ စိုးရိမ်ဒီတာ အမှန်ပါပဲ။

“နေပါဦး... မမမြတ်နိုးနဲ့ကိစ္စကို ဘယ်တုန်းက သိသွားတာလဲ။ ကိုကိုကရော သူ့ကိုပြောမထားဘူးလား”

“မပြောဖြစ်လို့ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊ ခင်က ငါ့ကို အူအရမ်းတိုလွန်းတာနဲ့ မပြောဖြစ်တာ။ ကြာလည်းကြာပြီဆိုတော့ မေ့ထားလိုက်တာပါပဲ။ ခြစ်ချင်တာဟာ ဟိုတလောလေးကပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ညနေလေးထားနဲ့ စကားကြာကြာထိုင်ပြောဖြစ်လိုက်တာကိုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ချစ်သွားလို့ အခုလိုဖြစ်တာပဲ”

“ဟာ! ကိုကိုက ထားကို မမမြတ်နိုးရဲ့ညီမလို့ မပြောပြလိုက်ဘူးလားဗျာ”

“မပြောဘဲနေမလား၊ ပြောတာလည်းမရဘူး။ နောက်ထပ်စွပ်စွဲချက်တွေက တစ်ပြုတ်ခေါင်းကြီးပဲ။ ငါဘာမှပြောမထွက်နိုင်အောင်ကို

တရစပ်ပြောခဲ့တာ”

“နောက်ထပ်”

“အေး”

“နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုများ ကိုကိုနဲ့ပဲခွဲသေးလို့လဲ”

ဗုဒ္ဓေါ! သူ့နှုတ်က လွှတ်ခနဲပြောထွက်သွားတဲ့စကားလုံးတွေဟာ ဘရိတ်အုပ် မဖမ်းမိတော့သလိုပါလေ။ ပြဿနာပါပဲ။ ညီနဲ့တော့ နောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စိတ်ခုတာမျိုးကို မဖြစ်စေချင်ပါ။ အလျှော့ပေးမည်တောင်မှ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူကသာ ညီဖြစ်သူကို လျှော့ပေးရမှာလေ။

သူ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်မိတော့၏။ ရှေ့ဆက်ပြောတာနဲ့ ဖုံးဖုံးလုပ်ထားသမျှ အကုန်ထွက်ပေါ်ကုန်ကော့မှာကို။ မျှော်လင့်တကြီးကြည့်နေသည့်ညီက သူတိတ်သွားတာကို အံ့သြသလို မျက်မှောင်မိ ကြုတ်သွားလေ၏။

“ပြောလေ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲလို့”

“ဒီလိုပါပဲကွာ”

“အဲဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ လျှော့မချနဲ့လေ ကိုကိုရား၊ တိတိကွာပြော”

“ကျစ်! အရေးမပါပါဘူး ညီရား”

“အရေးမပါဘဲဖြစ်မလား၊ ကိုကို ဒီလိုတပ်နိပ်နိပ်တလိန်လိန် ဖြစ်နေတာ ညီရောမေမေပါ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလဲ။ အနာသိရင် ရှိရမှာပေါ့။ ရောဂါရဲ့ဖြစ်မှုကို အရင်ရှာတွေ့ဖို့က အဓိကပဲ”

“ကျွတ်! ဒီလောကနဲ့ ငါမသေနိုင်ပါဘူးကွာ”

“ပြောလိုက်ရင် အဲဒီလိုပဲ။ ဘာမဆို မြဲစိမိနဲ့။ အဲဒါတွေကြောင့် ကိုကိုကို ညီမကြိုက်တာ”

ဟောကြည့်! မကျေနပ်ချက်တွေ ပေါ်လာကုန်ချေပြီ။ ပွင့်လင်းတယ်ဆိုတာ နေရာတကာတိုင်း ကောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။ လျှို့ဝှက်ထားသင့်သည့်ကိစ္စကို တစ်သက်လုံးလျှို့ဝှက်ထားရတယ်ဆိုတာကို ညီကလေးမသိလေရောသလား။

“နန္ဒရေ. . . နန္ဒ”

“ဟော”

ရုတ်တရက် သူတုန့်ခနဲဖြစ်သွားတာမို့ ညီက သူ့ကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ မဖြစ်သေးဘူး. . . ဟန်မပျက် ဣန္ဒြေဆည်နိုင်မှဖြစ်မှာလေ။ ဒီကလေးမလေးက မလာတော့လည်း ဒီလိုပျောက်၊ ရောက်လာပြန်တော့လည်း လေလို အလျှင်နဲ့ပါပဲလားနော်။

“နောင်းပဲ”

“သွားသွား. . .”

“ဘာလို့ အတင်းတွန်းလွှတ်နေတာလဲ၊ ကိုကို ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

“ဘာကိုလဲကွာ”

“နောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုစိတ် ရိုးရဲ့လားလို့မေးတာလေ”

“ဘာကွာ! ငါ့ကိုဘာများထင်နေလဲ၊ သူစိမ်းတွေ ငါ့ကိုအထင်သေးတာ ပြဿနာမရှိဘူး။ ညီဖြစ်တဲ့မင်းကပါ အထင်သေးနေပြီလား”

“ကန်တော့. . . ကန်တော့. . . မဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ ကိုကိုရား၊ ညီ တောင်းပန်ပါတယ်”

“နန္ဒ”

“လာပြီဟေ့...လာပြီဟာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါးစိမ်းသည်လို အိမ်ရှေ့လာအော်နေရတာလဲ။ ဝင်လာခဲ့ပါလား”

“မေချောမှ မရှိတာ၊ ဝင်မလာပါဘူး... နင်ထွက်လာခဲ့၊ ပြောစရာရှိတယ်”

“အေးအေး”

အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင်ကို လေသံကျယ်ကြီးနဲ့ ပြောစရာလား။ ဘာများဖြစ်လာလို့လဲ။ နှောင်းက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ လေသံကျယ်ကြီးနဲ့ စကားပြောတတ်တဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာလေ။ လေသံက ဒေါသသံဆိုတာထက် ငိုသံများ စွက်နေသလား။ သူ့စိတ်ထင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

ညီ အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီမို့ သူနားစွင့်နေမိ၏။ အိမ်ထဲမဝင်ဘူးဆိုပေမယ့် ဆိုင်ခန်းထဲတော့ ဝင်လာမှာကိုး။ နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတီးပြောတာမျိုးမဟုတ်တာမို့ ညီတို့စကားသံကို သဲ့သဲ့မျှ သူကြားရတာပါလေ။ ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လာတာပါလိမ့်။

“ဒါက ဘာဖြစ်လာတာတုန်း၊ မျက်နှာက ငိုချင်ရက် လက်ထဲပုံစံနဲ့”

“ငါ့ကိုလာမဆွနဲ့နော်၊ ဒီမှာ တင်းလာရတဲ့ကြားထဲ”

“ဟိုက်၊ လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ နေပါဦး... ဘယ်သူနဲ့ ကိုတက်လာလို့လဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်လိုက်ရရင် အိမ်မိန်းမ တစ်စဉ်ပြုတ်ထွက်ကုန်တယ်။ အဟုတ်”

“အားပါး... လန့်စရာကြီး၊ ဘယ်ကမိန်းမလဲ၊ ငါးစိမ်းသည် ဒေါ်ဂျမ်းကြီး အလေးခိုးလိုက်ပြန်ပြီလား”

“ဈေးသည်မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့၊ ဟိုမိန်းမကိုပြောတာ။ ငါနော်... တောက်၊ ဒေါသထွက်နေရတုန်းလဲ”

“နေနေ... ငါသောက်ရေခင်လာပေးမယ်၊ စိတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှော့”

စကားသံတို့က တိုးသွားတာမို့ အခန်းဝသို့ သူလျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး လိုက်ကာကိုတော့ စေ့ပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ဒါဆိုရင်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြောတာကို ကောင်းကောင်းကြားကြားလောက်ပါရဲ့။

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဟိုမိန်းမ... သက်လယ်ခင်”

ဘုရား၊ သက်လယ်ခင်က နှောင်းနဲ့ဘာတွေ့စရာများ အကြောင်းမရှိလို့လဲ။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်နဲ့ ဒီဘက်ရပ်ကွက် လမ်းမှာဆုံနိုင်စရာတောင် မရှိတာလေ။ အလို၊ နှောင်းကိုများ... နှောင်းကိုများ သူပြောထားသမျှ အကုန်ပြန်ပြောချရင်တော့ အရှက်ကြီး ဖြန်းဖြန်းကဲ့ချေလေပြီ။

“သက်လယ်ခင်က ဘာတဲ့လဲ”

“ငါ့ကို ကြောင်တောင်နှိုက်မတဲ့”

“ဟာ၊ ဘာလှိုင်းကြီး ခွပ်တာပါလား”

“အေးဟယ်... ငါ့ကိုကလည်း ဒီနေ့မှ ကံကိုဆိုးတာပါ။ သူတို့ဆမ်းထဲက ကောင်လေးနဲ့ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက် သွေးလှူထားတာကို ဆေးရုံက လက်ဆောင်ပို့ခိုင်းတာနဲ့ သွားပို့မိတာ။ အဲဒါ ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ ပြောတော့တာပဲ။ တော်တော်ရိုင်းတဲ့မိန်းမ”

“နင်က ဘာမှပြန်မပြောဘူးလား”

“မပြောဘဲနေမလား။ ငါ့မှာလည်း ပါးစပ်ပါတဲ့ဟာပဲ။ နင့်လို လင်တရားမ မဟုတ်ဘူးလို့ကိုပြောထည့်လိုက်တယ်။ မှတ်ကရော။ လူကို များ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်နဲ့ သူ့မှာ ဘာများအစွမ်းအစရှိလို့လဲ။ မိဘမျက်နှာနဲ့ အရောင်ဟပ်နေတဲ့မိန်းမကများ။ ရွံစရာတောင် ကောင်းသေးတယ်။ ဖြစ် နိုင်ရင် ဒင်းကို အမှုန့်ကိုကျိတ်ပစ်လိုက်ချင်တာ။ တကယ်ပါပဲ။ ငါလည်း ဒီဒေါသမျက်နှာကြီးနဲ့ ချက်ချင်းအိမ်မပြန်ရဲလို့ နင့်ဆီဝင်လာတာ။ ကိုကြီး ရော”

ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ကိုယ့်ကို စော်ကားမော်ကား အပြောခံရချိန်မှာတောင် ကိုကြီးရောဆိုပြီး ကိုယ်စားခံစားပေးချင်ရတယ် လို့။ သူ့အစိုးရိမ်ဆုံးအခြေအနေကိုမှ မရောက်ရောက်အောင် တွန်းပို့ပေး ရသတဲ့လား သက်လယ်ခင်။ တီးတိုးစကားသံတို့က နားထဲမှာ မကြား တစ်ချက်ကြားတစ်ချက်ဖြစ်ကာ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရလေတော့ ၏။

အခန်း (၂၀)

မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ညမိုးရုန်းရုန်းချုပ်နေချေပြီ။ ဘယ် ဆိုများ ဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။ နဖူးထက်မှာ အေးစက်စက်အရာတစ်ခု ဆင်ထားတာမို့ ရေပတ်အေး တင်ပေးထားမှန်း သူသိလိုက်ပါ၏။ အာခေါင် တွေ ခြောက်လိုက်တာနော်။ မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ချင်ပေမယ့် မျက်ခွံ ဆက် အလေးတင်ထားသလိုမျိုး ဖွင့်မရဖြစ်နေလေသည်။

“Drip... ကုန်ပြီလား”

“နည်းနည်းကျန်သေးတယ်။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်စာလောက် စောင့်ရမှာ”

“နှင်နားရင် နားတော့လေ”

“ရပါတယ် နန္ဒရယ်၊ နှင်က ညအိပ်စောင့်ရမယ့်လူပဲဟာ။ နှင်ပဲ သွားနားပါ။ ငါ ရှစ်နာရီကျော်ရင်ပြန်မယ်”

“အေးပါ”

ဘုရားရေ! ဒါဖြင့် သူ ဆေးရုံရောက်နေတာပေါ့။ ခြေသံတစ်ခု ရပ်ကြားရပြီး အနီးမှ ညီလေးထွက်သွားမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ စာရွက်လှန် လှောသံကြားရတာမို့ ဘေးမှာထိုင်စောင့်ရင်း နှောင်း စာအုပ်ဖတ်နေတာ မှန်း အလိုလိုသိနေလေသည်။

“ပူနေပြီ”

လက်နုနုက နဖူးကိုဖွဖွထိလေ၏။ ရေပတ်ဝတ်ကို နောက်အေး တာတစ်ခုနှင့် လဲတင်ပေးလိုက်မှန်းသိနေပါသည်။ နဖူးမှဆံစကို သပ်တင် ပေးခြင်းခံလိုက်ရတာမို့ နှလုံးသားဆီမှ တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် အခုန်မြန်လာတာ ကို သိလိုက်ရလေ၏။ ဘုရားရေ! နှောင်းတော့ သူရင်ခုန်နေတာကို သိ တော့မှာပဲ။

“သမီးလေးပြန်မယ်ဆို အမေနဲ့အတူ ပြန်မယ်လေ”

“နာရီဝက်လောက် စောင့်ရမယ် မေချောရဲ့။ Glucose မကုန် သေးဘူး”

“ဟုတ်လား”

အမေပါရောက်လာတော့ သူ့ဘေးမှာ သနပ်ခါးနဲ့နှစ်မျိုး ရော သွားတော့၏။ နှောင်းက နံ့သာဖြူလိမ်းပြီး အမေက ရှင်မတောင် လိမ်း တာကိုး။ လိုက်လည်းလိုက်ဖက်ပါပေ။

“မငယ် စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ သမီးရယ်”

“မပူပါဘူး မေချောရယ်၊ မေမေ့ကို နှောင်းပြောထားပါတယ်”

“အင်း... သမီးအသိမြန်ပေလို့ပဲ၊ အမေက မွှာရုံမှာ တရား သွားနာနေတာ။ သားငယ်က သင်တန်းစနေတာနဲ့ ဘာမှမသိလိုက်ဘူး”

“နှောင်းလည်း ပထမတော့ ကိုကြီးအိပ်ပျော်နေတာပဲလို့ ထင်

ထားတာ။ ဝုန်းခနဲအသံကြားမှ အပြေးသွားကြည့်မိတာ။ တံခါး Lock မချထားတာဘဲ တော်တော့တယ်”

“အမေ့သားကြီးက ကြည့်တော့သာ... လူက ကျားကိုးစီး စား မကုန်တဲ့ကိုယ်၊ စိတ်ကဖြင့် ခပ်ပျော့ပျော့ရယ်လေ။ ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေး ကြောင့်မှန်းလည်း မသိတော့ပါဘူးသမီးရယ်။ အမေ့သားကို ရင်ကွဲနာ ကျစေရတာ နှစ်ခါတောင်မှ ဖြစ်ရတယ်လို့”

အပေက ညည်းသလိုပြောလိုက်ပေမယ့် သူမထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာပါချေ။ ပြောစရာမရှိလို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုများ ငေး ကြည့်နေလို့ပဲလား။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နိုင်တာပါလေ။

“ဟိုတစ်ယောက်တုန်းက အနေဝေးလို့ မီးဝေးချိတ်ဖြစ်ခဲ့တာ ထားလိုက်ပါတော့။ အခုတစ်ယောက်က အမေတောင်မှ လက်နဲ့မရွယ်ခဲ့ တဲ့ကလေးကို ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်လိုက်ရတယ်လို့”

“မှန်းလိုက်တာ”

လေသံမျှ ရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ မုန်းလိုက်တာတဲ့။ မုန်းပါခဲ့လား နှောင်းရယ်၊ အမှန်းဆိုတာ ရင်ကိုလောင်စေတဲ့မီးစဆိုတာ ဟို နှောင်းလေး မသိဘူးလား။ ကိုယ်က တကယ်ပဲ မုန်းခဲ့ဖူးလို့ တကယ် ပဲ လောင်မြိုက်ခဲ့ရလို့ အဲဒီအပူကို သိနေခဲ့တာပါလေ။

ကိုယ်ခင်တွယ်တဲ့ နှောင်းရဲ့ရင်ထဲကို ဒီလိုအပူမျိုး မပျိုးမိစေချင် ဒါဟူ။ ရင်ထဲမှာ အစဉ်အေးချမ်းပြီး အမြဲတမ်းပြုံးပျော်နေတဲ့ နှောင်းရဲ့ မျက်နှာလေးကိုသာ ငေးကြည့်သွားချင်တာပါလေ။ ရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့ စေတနာတွေကို နှောင်းလေး သိပါလေစကွယ်။

“ကြားထဲက သမီးပါ အပြောခံရတာ အမေတော့ သမီးကိုးရာ

မငယ်ကိုပါ မျက်နှာပူရတယ်”

“ရပါတယ် မေချောရယ်၊ နှောင်းလည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သူ့ကို ပြောခဲ့သေးတာပဲ။ သူက မှန်နေတဲ့လူဆိုတော့ ဘေးဘက်ကို ဘယ်မြင်တတ် ပါတော့လေ။ နှောင်း နားလည်ပါတယ်”

“အဲဒီကလေးကိုက မောက်မာပြီး ခိုင်းတာပါကွယ်”

“အသက်နဲ့နှောင်းက ငယ်စဉ်ကတည်းက စာပြိုင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့တာ လေ။ နှောင်းက အားကစားဘက်မှာရော ဘက်စုံထူးချွန်စာမေးပွဲတွေမှာ အမှတ်သာတော့ သူ့အမြဲမနာလိုရှိခဲ့တာ။ ကျောင်းမှာ ဆရာဆရာမတွေ က သူ့ကို ပိုက်ဆံရှိသားသမီးမို့ အရေးပေးဆက်ဆံသလို နှောင်းကိုက ဆရာဆရာမတိုင်းက ချစ်စိတ်နဲ့ အလေးပေးခဲ့ကြတာလေ။ နှောင်းက ဘာကိုမှပြိုင်တာမျိုး မရှိပါဘူး။ အသက်က ငယ်ငယ်ကတည်းက နှောင်း ထက် အမှတ်လျော့ရင် အဆင့်ကျသွားရင် လူရှေ့မရောင် ငိုချတတ်တာ”

“မစ္ဆရီယစိတ်ပေါ့ သမီးရယ်”

သက်ပြင်းငွေငွေက သူ့မျက်နှာကို လာထိလေ၏။ စိတ်မောနေ ပြီလား။ သူလိုလူအတွက်ကြောင့်နဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ စော်ကားမော် ကား အပြောခံရတာကို ကြာရှည်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ အမှန်းအပြုံးတို့မရှိ ဘဲ ခပ်မြန်မြန်နဲ့ နားလည်ပေးနိုင်သတဲ့လား။ ဪ... နှောင်းရယ်။

“သူ့ပုံကို အပြင်ပန်းကြည့်ရင် မမြင်မသိနိုင်ဘူး မေချောရဲ့ အတွင်းကျကျပေါင်းမှ သိရတာ။ ကျောင်းမှာ အဆင့်တူ ခုံနဲ့ပါတ် Seniou အတိုင်း နှစ်ယောက်ထိုင်ရရင် သူက နှောင်းစာရေးလို့မရအောင်ကို နှောင့် ယက်တာ။ စားပွဲခုံကို ဆောင့်တွန်းတာမျိုး၊ နှောင်းစာအုပ်ကို တိုက်လိုက် တာမျိုးလေ”

“သဘောထားသေးလိုက်တာကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေချောသားတွေကိုတော့ နှောင်းက အစ်ကိုတွေ လိုပဲ သဘောထားပါတယ်။ နှောင်းအစ်ကိုတွေကို အဆင်းသာရှိပြီး အချင်း မရှိတဲ့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့တော့ ဖူးစာမဆုံစေချင်ပါဘူး။ တကယ်အချင်းရှိ ရှိ မေတ္တာစစ်မှန်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးတွေနဲ့ပဲ ဖူးစာဆုံစေချင်တာအမှန်ပါ”

စကားက ခဏမျှနပ်သွားလေ၏။ သူ့သတိပြန်မရသေးဘူး။ အိပ် ပျော်နေရာမှ မနိုးသေးဘူးဆိုပြီး ရင်ဖွင့်ပြောနေကြပါလား။ အစ်ကိုတွေ တဲ့လား နှောင်းရယ်။ ကိုယ့်ကိုရော ညှိကိုပါ တကယ်ပဲ အစ်ကိုလိုသဘော ထားခဲ့တာလား။ ဒါဖြင့် ကိုယ်က . . . ကိုယ်က တစ်ဖက်သတ်အမြင်နဲ့ နှောင်းအပေါ်မှာ တိတ်တဆိတ်တွယ်တာနေခဲ့တာ မှားနေပြီပေါ့လေ။ ရှက် စရာကောင်းလိုက်တာနော်။

ကိုယ့်လိုပဲပြာ ကိုယ်ရှက်ရမယ့်အဖြစ်ပါပဲ။ တစ်ဖက်သား ဖြူဖြူ စင်စင်စိတ်နဲ့ကလေးကို သူတို့ညီအစ်ကိုက အလေးမထားဘဲ ကွယ်ရာမှာ ရော ရှေ့မှာပါ မထိတထိ စနောက်နေခဲ့တာလေ။ ဆင်ခြင်စရာတွေ များနေပါရောလား။ နောက်ကို ရှေ့ဆက်ပြီး နှောင်းနဲ့မပတ်သက်မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှား ဆင်ခြင်လေ့ကျင့်ပါ့မယ်ကွယ်။

“အမေက သမီးလေးကို ချွေးမတော်ချင်တာ”

“ချွေးမမှ သမီးမဟုတ်ပါဘူး မေချောရယ်၊ နှောင်းကို မေချော ရဲ့အငယ်ဆုံးသမီးအဖြစ်မွေးစားပြီး ချစ်လိုလည်းဖြစ်တာပါပဲ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း မေချောနဲ့ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပဲကို”

“သမီးက အမေ့ချွေးမ တကယ်ပဲမဖြစ်ချင်ဘူးပေါ့နော်”

သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ပြန်လေ၏။ အမေရယ် . . . ဒီမိန်းကလေး

ရဲ့ရင်ထဲကို အမောဆိုအောင်လို့ ဒီစကားမျိုးတွေ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့လား။ ကိုယ်ချင်းစာနာမိလို့ပါ။ သူ့ချစ်နေတဲ့မိန်းကလေးကို သူ့အတွက်ကြောင့်နဲ့ ရင်မမောစေချင်တာ အမှန်ပါလေ။

“လောကမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လာတာမျိုး မရှိသေးပါဘူး မေချောရယ်။ နှောင်းက ရိုးသားတယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတယ်၊ စွာတယ်၊ နှောင်းမှန်တယ်လို့ယူဆရင် ဘာကိုမှ မကြောက်မရွံ့နဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြန်ပြောတတ်တယ်။ နှောင်းလုပ်နေတဲ့ တာဝန်ယူထားတဲ့ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေကြောင့် လမ်းဖော်မှာပဲ အမြဲသွားနေရလို့ လမ်းများတယ်ဆိုပြီး ဝိုင်းအထင်သေးကြတာပါ။ မေချောချွေးမနေရာက နှောင်းနဲ့မထိုက်တန်ပါဘူးလေ။ ရိုးရိုးအေးအေးနဲ့ ဣန္ဒြေရှိတဲ့မိန်းကလေးမျိုးသာ ကိုကြီးနဲ့ နန္ဒဖို့ ရှာပေးပါ မေချောရယ်။ နှောင်းက စေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

“သမီးရယ်”

အဆုံးသတ်လေသံက တုန်သွားတာမို့ ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်မှန်း သိလိုက်ပါ၏။ မထိုက်တန်ဘူးတဲ့လား။ ကိုယ်လိုလူ အသည်းနှစ်ထပ်ကွမ်းကွဲတဲ့လူနဲ့က ထားပါတော့၊ ညီလိုမျိုး ရည်းစားတစ်ခါမှ မထားဖူးတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ပါ မတန်ဘူးလို့ ယူဆသတ်မှတ်ထားတာတဲ့လား နှောင်းရယ်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ နှလုံးသားဆီမှ စူးအောင်သည့်ဝေဒနာဆိုးကို ခံစားလိုက်ရပါ၏။ မမိတဲ့ပန်းကို တုံးချပြီးလှမ်းခဲ့လို့ အကျနာရတာက ထားပါတော့၊ ဘာမဆို အဆင့်အတန်းအတူတူဖြစ်တဲ့ နှောင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့တောင်မှ မထိုက်တန်တဲ့ဘဝပါလား။ မင်းသိဟလင်းတို့ရဲ့ကံကြမ္မာက တစ်သက်တာအတွက် စုန်းစုန်းနှစ်မြုပ်နေပါရောလားနော်။ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါကွဲဖူးတဲ့အသည်းနှစ်ခြမ်းက အခုမှပဲ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲပြား

ရပါရောလား။

တတိယအကြိမ်မြောက် ရင်နှင့်ခြင်းက ကိုယ့်ကို နောင်တတွေ တစ်သိကြီးနဲ့ အသက်ရှူရပ်စေရပါတယ် နှောင်းရယ်။ ဒီဘဝမှာ မချစ်တတ်လို့တဲ့ အချစ်ငတ်ခဲ့ရတာများလား။ နှောင်းရဲ့စက်ဘီး Bell သံလေးကြောင့် ကွယ်ရာကနေ ခိုးကြည့်ခဲ့မိတာတွေဟာ ချစ်ခြင်းမဟုတ်ရင် ဘာများဖြစ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။

အချစ်ဆိုတာ မချစ်တတ်ရင် အဆိပ်ဖြစ်စေတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့တဲ့စကားလုံးမျိုးပါပဲ။ သို့သော် လက်တွေ့ဘဝမှာ တကယ်ပဲ အဲဒီအချစ်နဲ့ သူက မထိုက်တန်ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်လို့။ လောကဓံကို အာခံတွန်းလှန်ရင်း မရှိမရှားဘဝကို ရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။

အမေ့ကိုစိတ်ချမ်းသာစေဖို့ ညီကလေးကို လှူပုံအလယ်မှာ တင်တယ်စေဖို့ စေတနာမေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ကြိုးပမ်းခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်လေ့ရှိတဲ့ စေတနာအကျိုး မေတ္တာအကျိုးကို ဘာကြောင့်များ သူ့အပြည့်ပြန်ရခွင့်မရှိခဲ့ပါလိမ့်။

နှောင်းရယ်... နှစ်ခါကွဲဖူးတဲ့အသည်းနဲ့ နှောင်းကိုဖွင့်မပြောရက်တဲ့ တစ်သက်လုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့လူပါ။ ဒီလိုလူတို့ ငဲ့ညှာမှုအနည်းငယ်မျှတောင်မရှိဘဲ နှောင်းမို့ စိမ်းစိမ်းကားကား ဆုံးဖြတ်ရက်ရတယ်လို့။ အရင်က ရှိခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်လက်ကျန်ကလေးနဲ့ ငဲ့ညှာမှုကလေးနဲ့တောင်မှ မထားပေးနိုင်ပါလားလေ။

“အသက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဝတ်ခိုင်ဆုံး နှောင်း ကြိုးစားရှောင်နိုင်ခဲ့တာပါ။ အခုကိစ္စကျမှ သူ့စွပ်စွဲသလိုမျိုး နှောင်းဘက်ကဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ တစ်သက်လုံး သူလက်ညှိုးထိုး ဟားတိုက်စရာဖြစ်သွားမယ်လေ”

“လူဆိုတာ သူတစ်ပါးပြောတာထက် ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်ပြီး မှန်ကန်ဖို့သာ အဓိကကျတာပါ သမီးရယ်။ ဒီကလေး ငွေဝံ့ခွဲခွဲကတည်းက အမေတို့ လူကြီးချင်းစကားအခံ ရှိခဲ့ကြတာပါ။ ဘာကိုမျှား ဂရုစိုက်ဖို့ လိုလို့တုန်း”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ နှောင်းလည်း အဲဒါကိုသိထားပါတယ်။ မေမေကလည်း ပြောတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ ခုနစ်ရက်တဲ့။ နှောင်းက... နှောင်းက အသက်ကိုမယှဉ်ချင်တဲ့စိတ်အံ့ ရှိလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့ မေချောရယ်”

“ဒါဖြင့် သမီးဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမေ့အပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကိုရော ထည့်မတွက်ပေးတော့ ဘူးပေါ့လေ”

“မေချောက မေချောသီးသန့်ပါလေ၊ ကိုကြီးတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“အင်းပေါ့လေ၊ သမီးက အမေ့ရင်က ဖြစ်တဲ့ကလေးမဟုတ်တော့ ပြောအားရှိရာမှာပေါ့။ အမေ့လည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသားကြီးကို လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကျော်ကာလက ခွဲခဲ့ရသလိုမျိုး အခုလည်း ခံစားရတာအမှန်ပါ။ ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မမွေးရပေမယ့် အမေ့ရင်နှစ်သည့် ခြာလို့ ချစ်ခဲ့တာပါ သမီးလေးရယ်”

“နှောင်း ယုံပါတယ် မေချောရယ်၊ နှောင်းဟာ မေချောအသက် တစ်သက်တာ သမီးပါရှင်”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်ပေးနေမှန်း သိပါ၏။ အခုမှပဲ မင်းသီဟလင်းတို့ အပြီးအပိုင်ဇာတ်သိမ်းပါပဲ။

သူ့ကိုမှ အပြစ်ပုံမချရပါဘဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သာ အပြစ်ရှိတဲ့လူလိုပါပဲလေ။ ဝေးကြရပါပြီကော။ မြင်သာမြင်ရ မကြင်ရဆိုတဲ့စကားက သူ့လိုလူကို ရည်ညွှန်းတာပဲဖြစ်မှာပါလေ။

“အမေတို့ ပြန်ကြတော့လေ၊ Drip လည်း ကုန်ပြီကို”

“ငါ ထမင်းဘူးထည့်လာပေးတာ စားလိုက်နော်”

“ဘာဟင်းလဲ”

“ခပ်မြန်မြန်စိစဉ်လာရတာဟဲ့၊ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်ရယ်၊ ငါးကြော်ရယ်ပဲ။ လက်ဖက်သုတ်ပါ ထည့်လာပေးတယ်၊ စားခါနီး နယ်လိုက်ဦး”

“လူမမာအတွက်ကရော”

“ဆေးသွင်းထားတဲ့လူမမာက ဆာမလားဟဲ့၊ တကယ်ပဲ လောဘကိုကြီးတယ်”

“သူ့စားချင်ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲဟာ၊ နီးနေတာကို မျက်စိ ခိုတ်ထားပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ဟာ”

“ဟန့်!”

သွားပါပြီ။ ဒီညီတစ်ယောက်ကဖြင့် သူ့ကို အရှက်ဟက်တက်ခွဲ ပြန်ပါရောလား။ အလိုက်မသိတဲ့ ငနာလေးပါလားနော်။

အခန်း (၂၀)

“ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲဟေ့”

မျက်စောင်းက အရင်ဆုံးရောက်လာ၏။ Phone ပြင်ပေးနေသည့်သူ့ရှေ့မှ အသာဖြတ်ကာ Photo ကူးနေသည့်အနီး လျှောက်သွားတာမို့ သူ သက်ပြင်းကျိတ်ရွှက်လိုက်မိပါသည်။ လက်ထဲကိုင်ထားသည့် Screw driver က မူလီကိုမဆွတ် သံမဏိလင်းပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ခက်ပါရဲ့နော်၊ ရှာရခက်တဲ့မူလီက ပြဿနာရှာပြန်ပြီလေ။

“ဟာ... ကျွတ်!”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဒီမှာကွာ... Screw တစ်လုံး ပြုတ်ကျသွားလို့”

“မရှိလည်း အသစ်ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့ ကိုကိုရာ။ အပင်ပန်းမနေစမ်းပါနဲ့”

“မရဘူးကွာ၊ ဒီ Size က ပိစိလေး”

Showcase တွေအောက်ထဲ သူ ကုန်းကုန်းကွကွရှာလေတော့ သူမက Steel ချိုင့်ကို ခုံပေါ်တင်ကာ အနားသို့ရောက်လာတော့၏။ သိတယ်လေ၊ မကူညီရရင် မနေတတ်ဘဲကိုး။

“နှောင်း ကူပြီး...”

“နေနေ... ရတယ်၊ ဒီနားမလာနဲ့”

“ဟင်! ကိုကြီးစကားက ဘာကြီးလဲ၊ နှောင်းကို မဲတူမတန်သလိုနဲ့၊ အနားအလာမခံရအောင် နှောင်းက နှုတ်နေလို့လား”

“အာ... မဟုတ်ရပါဘူး၊ ညည်းခြေထောက်နဲ့တိုက်မိရင် မူလီလွင့်သွားမှာစိုးလို့ တားနေတာ”

“တွေ့လား... လူကို ညည်းညည်းနဲ့ မပြောပါနဲ့၊ မကြိုက်ဘူး”

“ရော! အရေးထဲ ဂျပန်မူလီနဲ့ လာတိုးနေပြန်ပါပြီ”

“ဘာရယ်... အဲဒါက နှောင်းကို အရစ်ရည်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့လေ။ ဒီက စေတနာနဲ့လည်း ကူပေးမယ်ပြောရသေးတယ်။ အားစေချင်လို့လည်း အားရှိစေချင်လို့ တပင်တပန်း အပူလောင်ခံပြီး ချက်ပြုတ်ယူလာတာကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင်...”

“ဟေ့ဟေ့! မငိုချလိုက်နဲ့နော်၊ ပြဿနာပဲ”

“ငိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဆိုင်ထဲမှာ လာဘတ်တိတ်မှာပေါ့ဟ”

“တိတ်ပါစေ၊ ငိုမှာပဲ။ နင်နော် နန္ဒ”

“နေရင်းထိုင်ရင်း ငါ့အမှုပတ်နေပြီ။ ကူရှာခိုင်းလိုက် ကိုကိုရာ၊ Bulb သီးနှစ်လုံးအားထက် လေးလုံးအားက ပိုကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ရှာပေးရမလား”

“ကဲကဲ... ရှာတော်မူပါ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ တကယ်ပါပဲ”

ခုနကပဲ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာက ချက်ချင်းကိုပြုံးသွားတော့တာလေ။ တိမ်ဖုံးနေတဲ့လကလေး တိမ်ကင်းစင်သွားသလိုပါပဲ။ Phone Handset ကောင်တာ၊ Service ကောင်တာ၊ ညှိ Photo ပြင်ရတဲ့ စားပွဲကြားနေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ လူနှစ်ယောက် လေးဖက်ထောက်ပြီး ဘယ်လိုရှာလို့ လွတ်ပါမလဲ။

ဖျတ်ခနဲလှည့်ရုံနဲ့ နဖူးချင်းတိုက်၊ ကိုယ်ချင်းတိုက်တွေ ဖြစ်ရတာမို့ သူ့အတော်လေး စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေရတာလေ။ Screw တော့မတွေ့သူပဲ အကြပ်တွေနေရပါရောလား။

“တွေ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“သေးသေးပိစိမည်းမည်းလေးလေ၊ နေဦး... ဓာတ်မီးနဲ့ ထိကြည့်ရမှာပါပဲ”

သူ့ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ကောင်တာပုံးထဲမှဓာတ်မီးကိုယူ၍ စိုလိုက်ပါ၏။ သေးသေးလေးမို့ အောက်ထဲ လွင့်သွား၊ လိမ့်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာကိုး။ ကောင်တာအောက်တွေကိုကြည့်စဉ် ဘာမှမတွေ့ရတာမို့ သူ့စိတ်အတော်ပျက်နေလေပြီ။ ဒီ Phone က ခဏနေရင်... လာမှာကိုး။

“ထမင်းစားလို့ မကောင်းသေးဘူးဆို”

“အင်း”

“အဲဒါကြောင့် နှောင်း ကြက်စုပ်ပြုတ်နဲ့ ကြက်သားသုတ်အလှာတယ်”

“ကြားရတာနဲ့ ပျို့တက်လာပြီ၊ မစားချင်ပါဘူး။ နေမကောင်းဖြစ်စကတည်းက ဆက်တိုက်သောက်လာရတဲ့ Chicken Soup.”

“မသောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ၊ ကြက်သားသုတ်ကိုလေ၊ ကိုကြီးသိပ်ကြိုက်တဲ့ ငရုတ်သီးခွဲခြမ်းရယ် ကြက်သွန်နီရယ် ထောင်းပြီး၊ ပဲဆီမွှေးမွှေးလေး ဆမ်းလာပေးတာ။ ရှောက်ရွက်လေး ပါးပါးလှီးထည့်ထားပြီး သံပုရာစိတ်လေး ညှစ်ရုံပဲ”

“မစားချင်ပါဘူးဆိုနေမှ စကားကိုများတယ်ဟာ”

“ကိုကြီးနော်၊ အဲဒီလိုမပြောနဲ့”

“ဟောကြည့်၊ စိတ်က ကောက်ချင်နေပြန်ပြီ၊ ကုရှာပေးမှာလား၊ မရှာပေးဘူးလား... ပြော”

“နှောင်းကို ဘာလို့ရှောင်နေတာလဲ”

သူ့နှုတ်ပိတ်သွားတော့၏။ မေးနေလေပြီ။ ရှောင်တာတော့ ရှောင်တာပေါ့လေ။ သို့သော် Thai ပြန်ထွက်ဖို့ကိစ္စ လုံးပန်းနေရတာမို့ ရှောင်သလိုဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရှုပ်ပြီး လုံးလည်လိုက်နေရတာမို့ ဒီကလေးကို ဂရုမစိုက်မိသလိုများ ဖြစ်နေလေမလား။ အထူးတလည်မစဉ်းစားမိပါလေ။

“နှောင်းလာဖို့တဲ့ဟင်းတွေကိုလည်း ထိတောင် မထိဘူးဆို”

အားပါး... စစ်ဆင်ရေးကတော့ စပါရောလား။ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုတောင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် သူတွေဝေသွားရတာပါလေ။ ဘယ်လိုဖြေရင်ကောင်းမလဲ၊ မဖြေလို့လည်းမရ။ နောက်ထပ်အပြစ်က ထပ်တိုးဦးမှာကိုး။

“ပြီးတော့ ကိုကြီး နိုင်ငံခြားပြန်ထွက်တော့မှာဆို၊ ဟုတ်လား။

သက်ပြင်းချည်းချည်းနေလေ၊ မေးတာဖြေမှပေါ့”

“ကျွန်! ခက်တာပဲ”

“မထွက်တော့ဘူးလို့ မေချော့ကို ပေးထားတဲ့ကတိက ဘယ်သူ
ကြောင့် ပျက်ရတာလဲ။ နှောင်းကြောင့်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါဆို ဘယ်သူကြောင့်လဲ၊ ရှင်းရှင်းပြော”

ရော်! ခက်တော့တာပဲ၊ ဘေးနားကနေ နားပူနားဆာလုပ်နေ
တာပါလား။ ဖြေဖို့ကလည်း အထအနကောက်ပြီး ခြေခံခိုချလိုက်မှ ရှင်း
ရခက်ပေမည်။ မင်းတော့ ဆူးကြားက ဗူးခါးဖြစ်နေပြီ သီဟရေ။

“ဟင်လို့”

“ဘယ်သူကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဒီမှာမနေချင်တော့လို့
သွားတာ။ ရှင်းပြီလား”

“အဲဒါကို နှောင်းကိုမုန်းလို့ပေါ့”

တွေ့လား... ထင်တဲ့အတိုင်းကို ဖြစ်လာတာလေ။ ဒီကလေးသား
သာ ကောင်မလေးနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ။ သူကလည်း စကားကို လိမ်
ပတ်လည်အောင် ရှင်းရှင်းမိပြောတတ်တာနဲ့တော့ အခက်ကို တွေ့ရ
လေ။

“ဒီမယ် အမိ၊ ကျုပ်လုပ်နေတာကို ကူညီချင်တာလား၊ နှောင်း
ယှက်ချင်တာလား။ မကူညီချင်ဘူးဆိုရင် ထွက်တော့”

“အမိလို့ မခေါ်နဲ့”

“ဟောဗျာ”

မျက်ရည်က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာလေတော့၏။ ညီက အထူး

ပြီး၍ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ပါချေ။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဆိုင်ထဲမှာ ငို
ပွဲကြီးဆင်နေတဲ့ ဤကလေးမနဲ့ သူ့ကို ပတ်ဝန်းကျင်က တွေ့သွားရင်
ဘယ်နှယ်ရှင်းပြရမှာလိမ့်။

“မငိုနဲ့လေ၊ ဘာငိုစရာရှိလို့လဲ”

“ကိုကြီးက နှောင်းကို မုန်းနေတာကိုးလို့”

“ဟာ! ဘယ်မှာမုန်းလို့လဲ”

“မုန်းတာပေါ့၊ မမုန်းဘဲနဲ့ ဒီမြေကနေ နှောင်းရှေ့ကနေ ဟိုး
အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးပါမလား”

“ကျွန်! ခက်လိုက်တာနော်၊ ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ဘာမှမရှင်းပြနေနဲ့၊ နှောင်းသိပါတယ်”

“ဪ... မဟုတ်ရပါဘူးဆိုနေမှပဲကွာ”

“မဟုတ်ရင် မသွားနဲ့ပေါ့၊ မေချော့လည်း မခွဲချင်တဲ့ဟာကို”

“မသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဗီဒီယိုတွေ Past Post တွေအားလုံး လုပ်
ပြီးနေပြီ”

“သွားသွား... သွားပြီး တစ်သက်လုံးပြန်လာလည်း အေးတာ

“ဟာ! ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်ပြန်မလာလို့ ဖြစ်မလား”

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့သွားသေးလဲ၊ အလကားလူကြီး... နှလုံး
သားကို မရှိဘူး”

“ဘာပြောလဲကံတယ်”

“မသိဘူး”

နှောင်းစိတ်ဆိုးလျှင် ထိုသို့မကြားတကြား ရေရွတ်ကျင့်ရှိလာမို့

သူနားစွန့်နားဖျား ကြားလိုက်ပါ၏။ အလကားလူကြီးတဲ့ ခင်ပြောတုန်းက ဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါနာခဲ့ရပြီး နှောင်းပြောတာကိုဖြင့် သူ့စိတ်မဆိုး မနာကျင် မိတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

“လူကြီးကို မရှိမသေ ကြပ်ကြပ်ပြော၊ ငရဲကြီးမယ်သိလား”

“ကြီးကြီးပေါ့... သိဘူး၊ ပြောမှာပဲ”

“အတော်ဆိုးတဲ့ဟာလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နှောင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆိုးမှန်းသိပါတယ်”

“တော်တော့နော်၊ မျက်ရည်ထပ်မကျတော့နဲ့၊ တော်ကြာ လူတွေ တစ်မျိုးထင်ကုန်မယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ဟင်!”

မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေ ဖျတ်ခနဲလက်သွားတာမို့ သူ့ အထိတ်တလန့်ထိုင်ချလိုက်မိလေ၏။ ပြဿနာပဲ၊ ဒီကလေးမတော့ သူ့ကို မရမက အကြပ်ကိုင်နေပါရောလားနော်။ လက်က တစ်စုံတစ်ခုကို မိမိ သွားပြီး လိမ့်သွားလေ၏။

“ဟော!”

“တွေ့ပြီ”

“အား...”

ပြိုင်တူအော်သံနှင့်အတူ နှစ်ဦးသား ခေါင်းချင်းဆောင့်သံက နှစ် ခနဲပါပဲ။ ယောက်ျားလေးက ကိစ္စမရှိပေမယ့် မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ နှောင်း အတော်နာသွားရမှာလေ။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့မသိစိတ်က မရည်ရွယ်ဘဲ နှောင်းနဖူးပေါ် လက်အုပ်ပြီးသားဖြစ်သွားတော့သည်။

“နာသွားလား... ချွံ့ဖွံ့! ချွံ့ဖွံ့!”

“ဟဲ့! ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာလေ ချိန်းတွေ့စရာရှားလို့ ဒီချောင် ထဲ လာချိန်းတွေ့နေရလား... မိနှောင်း”

“မေမေ... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်ကြီးနှစ်ယောက်သား အကြည်ဆိုက်နေတာကို မြင်ရတာ။ ဘာမှန်လာဥလုပ်ချင်ရတာလဲ။ ဘယ် သူမှ မရှိကြဘူးလား”

“ကျွန်တော်ရှိပါတယ် ဒေါ်လေးငယ်ရယ်၊ မမြင်သင့်တာ မမြင် ရအောင် အလိုက်တသိနဲ့ ရှောင်ပေးနေတာဗျ”

“မချောရော... မွှာရုံလွှာဖို့ သူ့ကိုဝင်ခေါ်ပါတယ်၊ ငါတော့ ကုသိုလ်မရဘဲ အကုသိုလ်ရတော့မှာပဲ”

“မေမေကလည်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ နှောင်းပြောနေတယ်လေ”

“ညည်းသာ တစ်ယောက်တည်းဘူးခဲပြီး ငြင်းနေတာ။ မင်းမင်း က ဘာမှမပြောတာပါကြည့်။ ဘာလိမ့်ချင်နေရတာလဲ။ အမေက နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို သဘောမတူဘူးပြောနေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ နှင်းတို့ မူလီပျောက်လို့ ရှာနေတာပါ”

“ဘယ်မလဲ... အဲဒီ မူလီ”

“အဲ...”

“တွေ့လား... မအေကိုများ မညာတတ်ဘဲ ညာပြနေပြန်ပါပြီ။ ညည်းနော်... အတတ်ကောင်းတွေ တော်တော်တတ်”

“ကိုကြီးက ပြောဦးလေ”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“ဟင်! နှောင်းတို့ မူလီရှာနေတာကိုပေါ့”

“ဘာမူလီလဲ”

“ကိုကြီးနော်”

တကယ်ကို ပြုံးပြုံးပြာပြာဖြစ်သွားရသည့် ကောင်မလေးကို သူ သနားမိပေမယ့် ငြိမ်နေလိုက်မိပါ၏။ ‘ချော်လဲ ရောထိုင်’ တဲ့။ ဒီစကားပုံ က သူနဲ့ကွက်တိကို လာမှန်နေပါရောလား။

“ပြီးပြီ မငယ်ရေ၊ ငါရေချိုးနေလို့ပါ။ ဘာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”

“ဒီမှာလေ၊ အိမ်က ဆတ်စလူးမကို အနေအထိုင်မတတ်လို့ ဆူနေတာ”

“သမီးကိုမပြောပါနဲ့ဟယ်၊ ကလေးက လိမ္မာပါတယ်”

“ဘာလိမ္မာရမှာလဲ၊ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းမင်း ဘယ် တော့သွားရမှာလဲ”

“မသွားဖြစ်သေးပါဘူး မငယ်ရယ်၊ သူစိတ်ရှူးထပြီး လျှောက် လုပ်နေလို့ ငါ မရမက ဖျက်ထားတယ်။ ငါကလည်း မလွှတ်ချင်ပါဘူး”

“အေး... ငါတို့မလွှတ်ချင်တာက တော်တော်ရယ်။ ငါ့သမီးက မလွှတ်ချင်တာက ပိုဆိုးတယ်ဟဲ့။ သမီးရှင်ဘက်က မျက်နှာပူလိုက်ရတာ နော်”

“ဪ... ဒီတော့လည်း ဖိတ်စာဝေပြီး ပေးစားလိုက်ရုံပေါ့အေ”

“လုပ်လိုက်လေ ကြာသလားလို့၊ ဒီမှာ ညီ Computer စီမံ အကြမ်းရေးနေပြီ ကိုကိုရေ”

ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။ နှောင်းမျက်နှာလေး ရဲရဲနီကာ ရှက်သွေးဖြာနေလေတော့သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ

ငြိမ်ရုံပဲဖြစ်တော့မှာလေ။ စကားများရင် အမှားပါတတ်တာကိုး။

“ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား”

“အင်း”

“အဲဒီလိုငြိမ်နေရင် ပြီးရောလား”

“အင်းလေ”

“ပြောဖို့ဖြင့် သတ္တိမရှိဘဲနဲ့များ”

“ပြောဖို့စကားမှ မရှိတော့တာ။ နှောင်းက ကိုယ့်ကိုစွဲတွေ အကုန် လုံးသိထားတာပဲ မဟုတ်လား။ ရှေ့ကကောင်မလေးတွေ နာမည်ခေါ်ပြီး တော့ ရှာကြွတ်မကောက်တတ်ပါဘူးနော်”

“အံ့မယ်! နှောင်းကိုများ ကလေးထင်နေလား၊ ကိုကြီးရဲ့အတိတ် က နှောင်းနဲ့မှမဆိုင်တာ”

“တကယ်နော်”

“တကယ်”

“ခုနမူလီလေး တကယ်ပြန်ပျောက်သွားပြန်ပြီလား”

သူပြုံးရင်းဖြင့် လက်ဝါးထဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်မူလီလေးကို ဖြန့် ပြလိုက်ပါ၏။ နှောင်းထံမှ မျက်စောင်းလှလှပေးနှင့်အတူ လက်သီးဆုပ် တစ်ခုကိုပါ လက်ဆောင်ရလိုက်လေသည်။ လူကြီးတွေ ဓမ္မာရုံတရားပွဲကို သွားကြပြီဖြစ်ပေမယ့် အိမ်မှာ ညီကျန်နေသေးတာမို့ လုပ်ချောင်းသံကြီး ထွက်လာလေတော့သည်။

တကယ်ပါလေ၊ မင်းသီဟလင်းရဲ့မျက်နှာတော့ ဒီမှာအဆုံးသတ် သွားရတာ အမှန်ပါပဲ။

လေးစားလျက်....

မမဦးမောင်
20th April 2014
PM 1:457

BURMESE
CLASSIC

ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

ဤကတ်လမ်းဖြစ်မြောက်စေရန် ကုန်ကြမ်းပေးသည့်
“မွန်ပြည်နယ်၊ ရေးမြို့နယ်၊ လှိုင်မြို့”မှ မောင်လေး
“မင်းမင်း” အား အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

မမသဒ္ဒါမောင်

စာရေးသူရေးနေဆဲ စာအုပ်

မပြန်က ပါ